

Uradni list

Evropske unije

L 111

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Letnik 62

25. april 2019

Vsebina

I Zakonodajni akti

UREDBE

- ★ Uredba (EU, Euratom) 2019/629 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije 1
- ★ Uredba (EU) 2019/630 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti ⁽¹⁾ 4
- ★ Uredba (EU) 2019/631 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o določitvi standardov emisijskih vrednosti CO₂ za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila ter razveljavitvi uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011 ⁽¹⁾ 13
- ★ Uredba (EU) 2019/632 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 952/2013 zaradi podaljšanja prehodne uporabe drugih načinov obdelave podatkov poleg tehnik elektronske obdelave podatkov, določenih v carinskem zakoniku Unije 54

DIREKTIVE

- ★ Direktiva (EU) 2019/633 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o nepoštenih trgovinskih praksah med podjetji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi 59

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP.

II *Nezakonodajni akti*

NOTRANJJI AKTI IN POSLOVNIKI

★ Spremembi Poslovnika sodišča	73
---	-----------

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU, Euratom) 2019/629 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 17. aprila 2019****o spremembi Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti člena 256(1) in drugega odstavka člena 281 Pogodbe,

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in zlasti člena 106a(1) Pogodbe,

ob upoštevanju zahteve Sodišča,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenj Evropske komisije ⁽¹⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V skladu s členom 3(2) Uredbe (EU, Euratom) 2015/2422 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ je Sodišče Evropske unije skupaj s Splošnim sodiščem opravilo splošni pregled pristojnosti, ki jo izvajata, in preučilo, ali bi bile glede na reformo strukture sodišč Unije, ki je bila izvedena na podlagi navedene uredbe, potrebne določene spremembe glede razdelitve pristojnosti med Sodiščem in Splošnim sodiščem ali glede načina, kako Sodišče obravnava pritožbe.
- (2) Kot je razvidno iz poročila, ki ga je Sodišče 14. decembra 2017 predložilo Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji, Sodišče meni, da trenutno ni treba predložiti sprememb glede načina obravnavanja vprašanj, ki so mu predložena v predhodno odločanje na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Predlogi za sprejetje predhodne odločitve so temelj sodnega sistema Unije in se hitro obravnavajo, tako da prenos pristojnosti za odločanje o vprašanjih za predhodno odločanje na posebnih področjih, določenih s Statutom Sodišča Evropske unije, na Splošno sodišče trenutno ni potreben.
- (3) Pregled, ki sta ga opravila Sodišče in Splošno sodišče, je kljub temu pokazal, da lahko, kadar odloča o tožbi za razglasitev ničnostni, ki jo vloži država članica zoper akt Komisije v zvezi z neizvrševanjem sodbe, ki jo je Sodišče izdalo na podlagi člena 260(2) ali (3) PDEU, Splošno sodišče naleti na resne težave, kadar se Komisija in zadevna država članica ne strinjata glede ustreznosti ukrepov, ki jih je sprejela ta država članica za izvršitev sodbe Sodišča. Iz tega razloga se zdi nujno, da se odločanje o sporih v zvezi s pavšalnim zneskom ali denarno kaznijo, naloženim državi članici na podlagi člena 260(2) ali (3) PDEU, pridrži izključno Sodišču.

⁽¹⁾ Mnenje z dne 11. julija 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in mnenje z dne 23. oktobra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 13. marca 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 9. aprila 2019.

⁽³⁾ Uredba (EU, Euratom) 2015/2422 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o spremembi Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije (UL L 341, 24.12.2015, str. 14).

- (4) Poleg tega je iz pregleda, ki sta ga izvedla Sodišče in Splošno sodišče, razvidno, da so številne pritožbe vložene v zadevah, v katerih je že bila opravljena dvojna preučitev, najprej s strani neodvisnega odbora za pritožbe in nato s strani Splošnega sodišča, in da Sodišče veliko število teh pritožb zavrne zaradi njihove očitne neutemeljenosti ali zaradi očitne nedopustnosti. Da bi se Sodišču omogočilo, da se osredotoči na zadeve, ki zahtevajo vso njegovo pozornost, je v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti potrebno, da se za pritožbe v takšnih zadevah uvede postopek, po katerem Sodišče dopusti pritožbo, deloma ali v celoti, le, kadar odpira vprašanje, ki je pomembno za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije.
- (5) Glede na nenehno naraščanje števila zadev pred Sodiščem in v skladu z dopisom predsednika Sodišča Evropske unije z dne 13. julija 2018 je treba trenutno dati prednost vzpostavitvi prej navedenega postopka, na podlagi katerega Sodišče odloči o dopustitvi pritožbe. Del zahteve Sodišča z dne 26. marca 2018, ki se nanaša na delni prenos tožb zaradi neizpolnitve obveznosti na Splošno sodišče, bi bilo treba preučiti pozneje, in sicer po tem, ko bo decembra 2020 predstavljeno poročilo o delovanju Splošnega sodišča, določeno v členu 3(1) Uredbe (EU, Euratom) 2015/2422. Opozoriti je treba, da bi moral biti poudarek tega poročila zlasti na uspešnosti Splošnega sodišča ter na nujnosti in učinkovitosti povečanja števila sodnikov na 56, tudi ob upoštevanju cilja zagotavljanja uravnotežene zastopnosti spolov v okviru Splošnega sodišča, kot je navedeno v uvodnih izjavah Uredbe (EU, Euratom) 2015/2422.
- (6) Posledično je treba spremeniti Protokol št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije in hkrati zagotoviti celovito terminološko skladnost med njegovimi določbami in ustreznimi določbami PDEU ter predvideti ustrezne prehodne določbe glede obravnavanja zadev, ki na dan začetka veljavnosti te uredbe še niso bile rešene –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Protokol št. 3 se spremeni:

- (1) člen 51 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 51

Z odstopanjem od pravila iz člena 256(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije je Sodišču pridržana pristojnost za:

- (a) tožbe iz členov 263 in 265 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jih država članica vloži zoper:
- (i) zakonodajni akt, akt Evropskega parlamenta, Evropskega sveta ali Sveta ali zoper opustitev ukrepanja s strani ene ali več navedenih institucij, razen za:
 - sklepe, ki jih Svet sprejme na podlagi tretjega pododstavka člena 108(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije,
 - akte Sveta, sprejete na podlagi uredbe Sveta o ukrepih trgovinske zaščite v smislu člena 207 Pogodbe o delovanju Evropske unije,
 - akte Sveta, s katerimi Svet uresničuje izvedbena pooblastila v skladu s členom 291(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije;
 - (ii) ukrepanje ali opustitev ukrepanja Komisije na podlagi člena 331(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije;
- (b) tožbe iz členov 263 in 265 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jih vloži institucija Unije zoper zakonodajni akt, akt Evropskega parlamenta, Evropskega sveta, Sveta, Komisije ali Evropske centralne banke ali opustitev ukrepanja s strani ene ali več teh institucij;
- (c) tožbe iz člena 263 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jih država članica vloži zoper akt Komisije v zvezi z neizvrševanjem sodbe Sodišča, izdane na podlagi drugega pododstavka člena 260(2) ali drugega pododstavka člena 260(3) Pogodbe o delovanju Evropske unije.“;

(2) vstavi se naslednji člen:

„Člen 58a

Pritožba zoper odločitev Splošnega sodišča v zvezi z odločitvijo neodvisnega odbora za pritožbe enega od naslednjih uradov in agencij Unije se ne dopusti, razen če Sodišče vnaprej odloči, da jo je treba dopustiti:

- (a) Urada Evropske unije za intelektualno lastnino;
- (b) Urada Skupnosti za rastlinske sorte;
- (c) Evropske agencije za kemikalije;
- (d) Agencije Evropske unije za varnost v letalstvu.

Postopek iz prvega odstavka se uporablja tudi za pritožbe, vložene zoper odločitve Splošnega sodišča v zvezi z odločitvijo neodvisnega odbora za pritožbe, ustanovljenega po 1. maju 2019, katerega koli drugega urada ali agencije Unije, ki mora to pritožbo obravnavati, preden je mogoče vložiti tožbo pri Splošnem sodišču.

Pritožba se v celoti ali delno dopusti v skladu s podrobnimi pravili, določenimi v Poslovniku, kadar odpira vprašanje, ki je pomembno za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije.

Odločitev o tem, ali je treba pritožbo dopustiti ali ne, se obrazloži in objavi.“

Člen 2

Zadeve, ki na podlagi Protokola št. 3, kakor je spremenjen s to uredbo, spadajo v pristojnost Sodišča in ki so v obravnavi pri Splošnem sodišču 1. maja 2019 ter katerih pisni del postopka na ta dan še ni končan, se dodelijo Sodišču.

Člen 3

Postopek iz člena 58a Protokola št. 3 se ne uporablja za pritožbe, ki so v obravnavi pri Sodišču 1. maja 2019.

Člen 4

Ta uredba začne veljati prvi dan meseca, ki sledi mesecu njene objave v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 17. aprila 2019

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednik
G. CIAMBA

UREDBA (EU) 2019/630 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 17. aprila 2019****o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Vzpostavitev celovite strategije za obravnavo nedonosnih izpostavljenosti je za Unijo pomemben cilj pri prizadevanjih za povečanje odpornosti finančnega sistema. Čeprav so za obravnavo nedonosnih izpostavljenosti odgovorne predvsem banke in države članice, imajo zmanjšanje sedanjega velikega obsega nedonosnih izpostavljenosti, preprečevanje njihovega pretiranega kopičenja v prihodnosti in preprečevanje sistemskih tveganj v nebančnem sektorju nedvomno tudi razsežnost Unije. Glede na medsebojno povezanost bančnih in finančnih sistemov v Uniji, kjer banke poslujejo v več jurisdikcijah in državah članicah, obstaja precej možnosti za učinke prelivanja za države članice in za Unijo kot celoto, tako v smislu gospodarske rasti kot finančne stabilnosti.
- (2) Finančna kriza je povzročila kopičenje nedonosnih izpostavljenosti v bančnem sektorju. Recesija, ki je sledila, in padec cen stanovanjskih nepremičnin sta znatno vplivala na potrošnike. Pri reševanju vprašanja nedonosnih izpostavljenosti je bistveno, da se zaščitijo pravice potrošnikov v skladu z ustreznim pravom Unije, kot sta direktivi 2008/48/ES ⁽⁴⁾ in 2014/17/EU ⁽⁵⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Direktiva 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ spodbuja podjetja in javne organe k takojšnjemu plačevanju ter prispeva k preprečevanju kopičenja nedonosnih izpostavljenosti, kot smo mu bili priča v letih finančne krize.
- (3) Povezan finančni sistem bo povečal odpornost ekonomske in monetarne unije na škodljive pretrese, saj bo olajšal čezmejno delitev tveganj v zasebnem sektorju, hkrati pa zmanjšal potrebo po javni delitvi tveganj. Da bi Unija lahko dosegla te cilje, bi morala dokončati bančno unijo in nadalje razviti unijo kapitalskih trgov. Preprečevanje morebitnega kopičenja nedonosnih izpostavljenosti v prihodnosti je bistveno za krepitev bančne unije, saj je pomembno za zagotavljanje konkurence v bančnem sektorju, ohranjanje finančne stabilnosti in spodbujanje kreditiranja, da se v Uniji ustvarijo nova delovna mesta in rast.
- (4) V svojem akcijskem načrtu za reševanje problema slabih posojil v Evropi je Svet 11. julija 2017 pozval različne institucije, naj sprejmejo ustrezne ukrepe za nadaljnje zmanjšanje velikega števila nedonosnih izpostavljenosti v Uniji in preprečevanje njihovega kopičenja v prihodnosti. Akcijski načrt določa celovit pristop s poudarkom na

⁽¹⁾ UL C 79, 4.3.2019, str. 1.⁽²⁾ UL C 367, 10.10.2018, str. 43.⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 14. marca 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 9. aprila 2019.⁽⁴⁾ Direktiva 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL L 133, 22.5.2008, str. 66).⁽⁵⁾ Direktiva 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 60, 28.2.2014, str. 34).⁽⁶⁾ Direktiva 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih (UL L 48, 23.2.2011, str. 1).

kombinaciji dopolnjujočih se ukrepov politike na štirih področjih: (i) nadzor; (ii) strukturne reforme okvirov za insolventnost in izterjavo dolgov; (iii) razvoj sekundarnih trgov za problematična sredstva; (iv) spodbujanje prestrukturiranja bančnega sistema. Ukrepe na teh področjih bi bilo treba sprejeti na ravni Unije in na nacionalni ravni, kadar je to primerno. Komisija je podobno namero napovedala v svojem sporočilu o dokončanju bančne unije z dne 11. oktobra 2017, v katerem je pozvala k pripravi celovitega svežnja za reševanje vprašanja nedonosnih kreditov v Uniji.

- (5) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾ skupaj z Direktivo 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ tvori pravni okvir, ki ureja bonitetna pravila za kreditne institucije in investicijska podjetja (v nadaljnjem besedilu skupaj: institucije). Uredba (EU) št. 575/2013 med drugim vsebuje določbe, ki se neposredno uporabljajo v institucijah za določitev njihovega kapitala. Zato je treba obstoječa bonitetna pravila v Uredbi (EU) št. 575/2013, ki se nanašajo na kapital, dopolniti z določbami, ki zahtevajo odbitek od kapitala, če za nedonosne izpostavljenosti ni zadostnega kritja z oslabitvami in rezervacijami ali drugimi prilagoditvami. Takšna zahteva bi dejansko vzpostavila bonitetni varovalni mehanizem za nedonosne izpostavljenosti, ki bi se uporabljal enotno za vse institucije v Uniji in bi veljal tudi za institucije, ki so dejavne na sekundarnem trgu.
- (6) Bonitetni varovalni mehanizem pristojnim organom ne bi smel preprečiti izvajanja nadzorniških pooblastil v skladu z Direktivo 2013/36/EU. Kadar pristojni organi po preučitvi vsakega primera posebej ugotovijo, da kljub uporabi bonitetnega varovalnega mehanizma za nedonosne izpostavljenosti, vzpostavljenega s to uredbo, nedonosne izpostavljenosti določene institucije nimajo zadostnega kritja, bi morali imeti možnost uporabiti nadzorniška pooblastila iz Direktive 2013/36/EU, vključno s pooblastilom, da od institucij zahtevajo uporabo posebne politike oblikovanja oslabitev in rezervacij ali obravnave sredstev z vidika kapitalskih zahtev. Zato je mogoče, da pristojni organi za namen zagotavljanja zadostnega kritja za nedonosne izpostavljenosti v posameznih primerih presežejo zahteve iz te uredbe.
- (7) Zaradi uporabe bonitetnega varovalnega mehanizma je primerno v Uredbo (EU) št. 575/2013 uvesti jasen sklop pogojev za razvrščanje nedonosnih izpostavljenosti. Ker so že v Izvedbeni uredbi Komisije (EU) št. 680/2014 ⁽⁹⁾ določena merila v zvezi z nedonosnimi izpostavljenostmi za namene nadzorniškega poročanja, je primerno, da razvrščanje nedonosnih izpostavljenosti temelji na obstoječem okviru. Izvedbena uredba (EU) št. 680/2014 se nanaša na neplačane izpostavljenosti, kot so opredeljene za namene izračuna kapitalskih zahtev za kreditno tveganje, in oslabljene izpostavljenosti na podlagi veljavnega računovodskega okvira. Ker bi lahko ukrepi restrukturiranja vplivali na to, ali se izpostavljenost razvrsti kot nedonosna, so merila za razvrščanje dopolnjena z jasnimi merili za vpliv ukrepov restrukturiranja. Cilj ukrepov restrukturiranja bi moral biti, da kreditojemalec znova postane in ostane redni donosni plačnik, ukrepi pa bi morali biti skladni s pravom Unije o varstvu potrošnikov in zlasti z direktivama 2008/48/ES in 2014/17/EU, vendar bi lahko imeli različne razloge in posledice. Zato je primerno določiti, da ukrep restrukturiranja, ki se odobri za nedonosno izpostavljenost, ne bi smel povzročiti, da se ta izpostavljenost ne bi razvrstila več kot nedonosna, razen če so izpolnjena nekatera stroga merila za prenehanje take razvrstitve.
- (8) Dlje časa, ko je izpostavljenost nedonosna, manjša je verjetnost, da bo poplačana. Zato bi se moral tisti del izpostavljenosti, ki bi moral biti krit z oslabitvami in rezervacijami, drugimi prilagoditvami ali odbitki, sčasoma povečevati po vnaprej določenem časovnem razporedu. Za nedonosne izpostavljenosti, ki jih je institucija kupila, bi se moral kot začetni datum časovnega razporeda šteti datum, na katerega je bila nedonosna izpostavljenost prvotno razvrščena kot nedonosna, in ne datum njenega nakupa. Zato bi moral prodajalec kupca obvestiti o datumu, na katerega je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna.
- (9) Pri izračunu posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja bi bilo treba upoštevati delne odpise. V izogib dvojnemu šteju odpisa je treba uporabiti bruto knjigovodsko vrednost izpostavljenosti pred delnim odpisom. Vključitev delnih odpisov na seznam postavk, ki jih je mogoče uporabiti za izpolnjevanje zahtev varovalnega mehanizma, bi morala institucije spodbuditi k pravočasnemu priznavanju odpisov. Za nedonosne izpostavljenosti, ki jih je institucija kupila po ceni, ki je nižja od zneska, ki ga dolguje dolžnik, bi moral kupec razliko med nakupno ceno in zneskom, ki ga dolguje dolžnik, obravnavati enako kot delni odpis za namene bonitetnega varovalnega mehanizma.

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽⁸⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁽⁹⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 680/2014 z dne 16. aprila 2014 o določitvi izvedbenih tehničnih standardov v zvezi z nadzorniškim poročanjem institucij v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 191, 28.6.2014, str. 1).

- (10) Pri zavarovanih nedonosnih izpostavljenostih se na splošno pričakujejo manj pomembne izgube kot pri nezavarovanih nedonosnih izpostavljenostih, saj ima institucija na podlagi kreditnega zavarovanja, s katerim je zavarovana nedonosna izpostavljenost, poleg splošne terjatve do neplačnika še posebno terjatev iz naslova zastavne pravice na sredstvu ali do tretje osebe. V primeru nezavarovane nedonosne izpostavljenosti bi bila na razpolago samo splošna terjatev do neplačnika. Ker je pričakovana izguba pri nezavarovanih nedonosnih izpostavljenostih večja, bi bilo treba uporabljati strožji časovni razpored.
- (11) Izpostavljenost, ki je samo deloma krita z ustreznim kreditnim zavarovanjem, bi bilo treba v kritem delu šteti za zavarovano, v nekritem delu pa za nezavarovano. Da bi določili, katere dele nedonosnih izpostavljenosti je treba obravnavati kot zavarovane ali nezavarovane, bi bilo treba uporabiti merila primernosti kreditnih zavarovanj ter merila za določitev, kaj pomeni v celoti in popolnoma zavarovano s hipotekami, ki se uporabljajo za namene izračuna kapitalskih zahtev, v skladu z ustreznim pristopom na podlagi Uredbe (EU) št. 575/2013, vključno z ustrezno prilagoditvijo vrednosti.
- (12) Ne glede na razlog za nastanek nedonosne izpostavljenosti bi bilo treba uporabiti enak časovni razpored. Bonitetni varovalni mehanizem bi bilo treba uporabljati na ravni posamezne izpostavljenosti. Za nezavarovane nedonosne izpostavljenosti bi bilo treba uporabiti trileten časovni razpored. Da bi institucije in države članice lahko izboljšale učinkovitost postopkov prestrukturiranja ali izterjave ter da bi se upoštevalo, da bodo imele nedonosne izpostavljenosti, zavarovane z nepremičninami, in stanovanjski krediti, za katere jamči primeren dajalec zavarovanja, kot je opredeljen v Uredbi (EU) št. 575/2013, preostalo vrednost dlje časa po tem, ko je kredit razvrščen kot nedonosen, je ustrezno določiti devetleten časovni razpored. Za druge zavarovane nedonosne izpostavljenosti bi se moral uporabljati sedemletni časovni razpored, da se zagotovi polno kritje.
- (13) Za namen uporabe ustreznega faktorja kritja bi bilo treba omogočiti, da se upoštevajo ukrepi restrukturiranja. Natančneje, izpostavljenost bi morala biti še naprej razvrščena kot nedonosna, vendar bi morala zahteva za kritje ostati nespremenjena še za eno dodatno leto. Zato bi se moral faktor, ki bi se uporabljal v letu, v katerem je bil odobren ukrep restrukturiranja, uporabljati dve leti. Če je izpostavljenost po izteku dodatnega leta še vedno nedonosna, bi bilo treba določiti ustrezní faktor tako, kot da ni bil odobren ukrep restrukturiranja, ob upoštevanju datuma, na katerega je bila izpostavljenost prvotno razvrščena kot nedonosna. Ker odobritev ukrepov restrukturiranja ne bi smela privedi do arbitraže, bi bilo treba navedeno dodatno leto dovoliti le za prvi ukrep restrukturiranja, ki je bil odobren po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna. Poleg tega se zaradi enoletnega obdobja, v katerem faktor kritja ostane nespremenjen, ne bi smel podaljšati časovni razpored oblikovanja oslabitev in rezervacij. Posledično kakršen koli ukrep restrukturiranja, ki se odobri v tretjem letu po razvrstitvi nezavarovane izpostavljenosti kot nedonosne ali v sedmem letu po razvrstitvi zavarovane izpostavljenosti kot nedonosne, ne bi smel odložiti oblikovanja polnega kritja za nedonosne izpostavljenosti.
- (14) Za zagotovitev uporabe preudarnega pristopa pri vrednotenju kreditnega zavarovanja nedonosnih izpostavljenosti, ki jih imajo institucije, bi moral Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA) preučiti, ali bi bila potrebna skupna metodologija, zlasti glede predpostavk v zvezi z možnostjo poplčila in izvršljivostjo, in jo po potrebi pripraviti ter po možnosti vanjo vključiti tudi minimalne zahteve za prevrednotenje kreditnega zavarovanja v smislu rokov.
- (15) Da bi omogočili nemoten prehod na nov bonitetni varovalni mehanizem, se nova pravila ne bi smela uporabljati za izpostavljenosti, ki so nastale pred 26. aprilom 2019.
- (16) Za zagotovitev, da se spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013, uvedene s to uredbo, začnejo uporabljati pravočasno, bi morala ta uredba začeti veljati dan po dnevu objave v *Uradnem listu Evropske unije*.
- (17) Uredbo (EU) št. 575/2013 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Uredba (EU) št. 575/2013 se spremeni:

(1) v členu 36(1) se doda naslednja točka:

„(m) ustrezní znesek nezadostnega kritja za nedonosne izpostavljenosti.“;

(2) vstavijo se naslednji členi:

„Člen 47a

Nedonosne izpostavljenosti

1. Za namene točke (m) člena 36(1) izpostavljenost vključuje katero koli od naslednjih postavk, če niso zajete v trgovalni knjigi institucije:

- (a) dolžniški instrument, ki vključuje dolžniški vrednostni papir, kredit, drugo finančno sredstvo in vlogo na vpogled;
- (b) prevzeto obveznost iz kreditov, dano finančno poroštvo ali kakršno koli drugo preklicno ali nepreklicno prevzeto obveznost, razen prevzetih kreditnih obveznosti, ki se lahko kadar koli brezpogojno prekličejo brez predhodnega obvestila ali pri katerih pride do samodejnega preklica zaradi poslabšanja kreditne sposobnosti kreditjemalca.

2. Za namene točke (m) člena 36(1) je vrednost izpostavljenosti dolžniškega instrumenta njegova knjigovodska vrednost pred upoštevanjem posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja, dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 105, zneskov, odbitih v skladu s točko (m) člena 36(1), drugih zmanjšanj kapitala v zvezi z izpostavljenostjo ali delnih odpisov, ki jih je institucija izvedla, odkar je bila izpostavljenost zadnjič razvrščena kot nedonosna.

Za namene točke (m) člena 36(1) vrednost izpostavljenosti dolžniškega instrumenta, kupljenega po ceni, ki je nižja od zneska, ki ga dolguje dolжник, predstavlja razliko med nakupno ceno in zneskom, ki ga dolguje dolжник.

Za namene točke (m) člena 36(1) se šteje, da je vrednost izpostavljenosti prevzete obveznosti iz kreditov, danega finančnega porošstva ali kakršne koli druge prevzete obveznosti, kot so navedene v točki (b) odstavka 1 tega člena, njena nominalna vrednost, ki predstavlja največjo izpostavljenost institucije kreditnemu tveganju brez upoštevanja kakršnega koli stvarnega ali osebnega kreditnega zavarovanja. Nominalna vrednost prevzetih obveznosti iz kreditov je nečrpani znesek, za katerega se je institucija zavezala, da ga bo posodila, in nominalna vrednost danega finančnega porošstva je najvišji znesek, ki bi ga subjekt moral plačati, če bi bilo poroštvo unovčeno.

Nominalna vrednost iz tretjega pododstavka tega odstavka ne upošteva posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja, dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 105, zneskov, odbitih v skladu s točko (m) člena 36(1), ali drugih zmanjšanj kapitala v zvezi z izpostavljenostjo.

3. Za namene točke (m) člena 36(1) se kot nedonosne razvrstijo naslednje izpostavljenosti:

- (a) izpostavljenost, za katero se šteje, da je prišlo do neplačila v skladu s členom 178;
- (b) izpostavljenost, za katero se šteje, da je oslABLjena v skladu z veljavnim računovodskim okvirom;
- (c) izpostavljenost v poskusnem obdobju v skladu z odstavkom 7, če so odobreni dodatni ukrepi restrukturiranja ali če je izpostavljenost zapadla več kot 30 dni;
- (d) izpostavljenost v obliki prevzete obveznosti, ki, če bi bila črpana ali uporabljena kako drugače, verjetno ne bi bila odplačana v celoti, ne da bi se unovčilo zavarovanje s premoženjem;
- (e) izpostavljenost v obliki finančnega porošstva, ki ga bo verjetno unovčila stranka, ki je prejela poroštvo, tudi kadar osnovna izpostavljenost, ki je zavarovana s poroštvom, izpolnjuje merila, da se šteje kot nedonosna.

Kadar ima institucija bilančne izpostavljenosti do dolžnika, ki so zapadle več kot 90 dni in ki predstavljajo več kot 20 % vseh bilančnih izpostavljenosti do tega dolžnika, se za namene točke (a) šteje, da so vse bilančne in zunajbilančne izpostavljenosti do tega dolžnika nedonosne.

4. Izpostavljenosti, za katere ni bil izveden ukrep restrukturiranja, se ne razvrščajo več kot nedonosne za namene točke (m) člena 36(1), če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) izpostavljenost izpolnjuje izstopna merila, ki jih institucija uporablja za prenehanje razvrstitve izpostavljenosti kot oslABLjene v skladu z veljavnim računovodskim okvirom kot neplačane v skladu s členom 178;
- (b) dolžnikov položaj se je izboljšal do te mere, da institucija ocenjuje, da bo odplačilo verjetno izvedeno v celoti in pravočasno;
- (c) dolжник nima nobenega zneska z zamudo več kot 90 dni.

5. Če se nedonosna izpostavljenost razvrsti kot nekratkoročno sredstvo v posesti za prodajo v skladu z veljavnim računovodskim okvirom, se za namene točke (m) člena 36(1) še naprej razvršča kot nedonosna izpostavljenost.

6. Nedonosne izpostavljenosti, za katere je bil izveden ukrep restrukturiranja, se ne razvrščajo več kot nedonosne za namene točke (m) člena 36(1), če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) izpostavljenosti niso več v položaju, v katerem bi se razvrščale kot nedonosne na podlagi odstavka 3;
- (b) najmanj eno leto je minilo od dneva, ko so bili odobreni ukrepi restrukturiranja, oziroma od dneva, ko so se izpostavljenosti razvrstile kot nedonosne, odvisno od tega, kaj je nastopilo pozneje;
- (c) po uporabi ukrepov restrukturiranja ni nobenih zapadlih zneskov, institucija pa na podlagi analize dolžnikovega finančnega položaja ocenjuje, da bo odplačilo verjetno izvedeno v celoti in pravočasno.

Ne šteje se kot verjetno, da bo odplačilo izvedeno v celoti in pravočasno, razen če je dolžnik redno in pravočasno plačeval zneske, ki so enaki enemu od naslednjih zneskov:

- (a) znesku, ki je zapadel, preden je bil odobren ukrep restrukturiranja, če so obstajali zapadli zneski,
- (b) znesku, ki je bil odpisan v okviru odobrenih ukrepov restrukturiranja, če niso obstajali zapadli zneski.

7. Kadar se nedonosna izpostavljenost preneha razvrščati kot nedonosna na podlagi odstavka 6, za tako izpostavljenost velja poskusno obdobje, dokler niso izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) najmanj dve leti sta pretekli od datuma, ko je bila izpostavljenost, za katero je bil uporabljen ukrep restrukturiranja, ponovno razvrščena kot donosna;
- (b) vsaj v polovici poskusnega obdobja so se izvajala redna in pravočasna plačila, zaradi česar je bil odplačan znaten skupni znesek glavnice ali obresti;
- (c) dolžnik pri nobeni izpostavljenosti ne zamuja s plačilom več kot 30 dni.

Člen 47b

Ukrepi restrukturiranja

1. Ukrep restrukturiranja je popuščanje institucije dolžniku (v nadaljnjem besedilu: koncesija), ki ima ali bo verjetno imel težave pri izpolnjevanju svojih finančnih obveznosti. Koncesija lahko kreditodajalcu povzroči izgubo in se nanaša na eno od naslednjih dejanj:

- (a) spremembo pogojev odplačevanja dolga, kadar takšna sprememba ne bi bila odobrena, če dolžnik ne bi imel težav pri izpolnjevanju svojih finančnih obveznosti;
- (b) delno ali celotno refinanciranje dolga, kadar takšno refinanciranje ne bi bilo odobreno, če dolžnik ne bi imel težav pri izpolnjevanju svojih finančnih obveznosti.

2. Za ukrepe restrukturiranja se šteje vsaj naslednje:

- (a) novi pogodbeni pogoji so za dolžnika ugodnejši od prejšnjih, kadar dolžnik ima ali bo verjetno imel težave pri izpolnjevanju svojih finančnih obveznosti;
- (b) novi pogodbeni pogoji so za dolžnika ugodnejši od pogodbenih pogojev, ki jih ista institucija v tistem trenutku ponuja dolžnikom s podobnim profilom tveganja, kadar dolžnik ima ali bo verjetno imel težave pri izpolnjevanju svojih finančnih obveznosti;
- (c) izpostavljenost pod pogoji iz prvotne pogodbe je bila pred spremembo pogodbenih pogojev razvrščena kot nedonosna oziroma bi bila razvrščena kot nedonosna, če se pogodbeni pogoji ne bi spremenili;
- (d) posledica ukrepa je celotni ali delni odpust dolga;
- (e) institucija odobri izvršitev pogodbenih klavzul, na podlagi katerih lahko dolžnik spremeni pogodbene pogoje, izpostavljenost pa je bila razvrščena kot nedonosna, še preden so bile te klavzule izvršene, oziroma bi bila razvrščena kot nedonosna, če se te klavzule ne bi izvršile;

- (f) dolžnik je v času odobritve dolga ali nedolgo pred tem oziroma po tem plačal obroke glavnice ali obresti iz drugega dolga, do iste institucije, ki je bila razvrščena kot nedonosna izpostavljenost oziroma bi bila razvrščena kot taka, če ta plačila ne bi bila izvedena;
 - (g) sprememba pogodbenih pogojev vključuje poplačila, ki se izvedejo s pridobitvijo posesti premoženja, s katerim je bila zavarovana izpostavljenost, če taka sprememba predstavlja koncesijo.
3. Naslednje okoliščine kažejo, da so bili morda sprejeti ukrepi restrukturiranja:
- (a) prvotna pogodba je bila zapadla več kot 30 dni najmanj enkrat v zadnjih treh mesecih pred spremembo pogodbe oziroma bi bila zapadla več kot 30 dni, če ne bi bilo spremembe pogodbe;
 - (b) dolžnik je ob sklenitvi kreditne pogodbe ali nedolgo pred tem oziroma nedolgo po tem plačal obroke glavnice ali obresti iz drugega dolga do iste institucije, pri kateri je dolžnik zamujal s plačilom 30 dni vsaj enkrat v zadnjih treh mesecih pred odobritvijo novega dolga;
 - (c) institucija odobri izvršitev pogodbenih klavzul, na podlagi katerih lahko dolžnik spremeni pogodbene pogoje, pri izpostavljenosti pa je dolžnik zamujal s plačilom 30 dni ali bi zamujal 30 dni, če se te klavzule ne bi izvršile.
4. Za namene tega člena se težave, ki jih ima dolžnik pri izpolnjevanju finančnih obveznosti, ocenjujejo na ravni dolžnika, pri čemer se upoštevajo vse pravne osebe v dolžnikovi skupini, ki se zajemajo v računovodski obseg konsolidacije skupine, in fizične osebe, ki obvladujejo to skupino.

Člen 47c

Odbitki za nedonosne izpostavljenosti

1. Za namene točke (m) člena 36(1) institucije izračunajo ustrezni znesek nezadostnega kritja ločeno za vsako nedonosno izpostavljenost, ki se odbije od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala, in sicer tako, da znesek iz točke (b) tega odstavka odštejejo od zneska iz točke (a) tega odstavka, če znesek iz točke (a) presega znesek iz točke (b):

- (a) vsota:
 - (i) nezavarovanega dela vsake nedonosne izpostavljenosti, če obstaja, pomnoženega z ustreznim faktorjem iz odstavka 2;
 - (ii) zavarovanega dela vsake nedonosne izpostavljenosti, če obstaja, pomnoženega z ustreznim faktorjem iz odstavka 3;
- (b) vsota naslednjih postavk, če se nanašajo na isto nedonosno izpostavljenost:
 - (i) posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja;
 - (ii) dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 105;
 - (iii) drugih zmanjšanj kapitala;
 - (iv) za institucije, ki izračunavajo zneske tveganju prilagojenih izpostavljenosti po pristopu na osnovi notranjih bonitetnih ocen, absolutne vrednosti zneskov, odbitih na podlagi točke (d) člena 36(1), ki se nanašajo na nedonosno izpostavljenost, pri čemer se absolutna vrednost, ki jo je mogoče pripisati vsaki nedonosni izpostavljenosti, izračuna tako, da se zneski, odbiti na podlagi točke (d) člena 36(1), pomnožijo s prispevkom zneska pričakovane izgube za nedonosno izpostavljenost k skupnemu znesku pričakovane izgube za neplačane izpostavljenosti ali izpostavljenosti, ki niso neplačane, kot je ustrezno;
 - (v) če je nedonosna izpostavljenost kupljena po ceni, ki je nižja od zneska, ki ga dolguje dolžnik, razlike med nakupno ceno in zneskom, ki ga dolguje dolžnik;
 - (vi) zneskov, ki jih je institucija odpisala, odkar je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna.

Zavarovani del nedonosne izpostavljenosti je tisti del tovrstne izpostavljenosti, za katerega se za namen izračuna kapitalskih zahtev na podlagi naslova II dela 3 šteje, da je krit s stvarnim ali osebnim kreditnim zavarovanjem ali da je v celoti in popolnoma zavarovan s hipotekami.

Nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti ustreza morebitni razliki med vrednostjo izpostavljenosti iz člena 47a(1) in morebitnim zavarovanim delom izpostavljenosti.

2. Za namene točke (a)(i) odstavka 1 se uporabljata naslednja faktorja:
 - (a) 0,35 za nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne tretjega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (b) 1 za nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja od prvega dne četrtega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna.
 3. Za namene točke (a)(ii) odstavka 1 se uporabljajo naslednji faktorji:
 - (a) 0,25 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne četrtega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (b) 0,35 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne petega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (c) 0,55 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne šestega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (d) 0,70 za del nedonosne izpostavljenosti, ki je zavarovan z nepremičninami v skladu z naslovom II dela 3 ali je stanovanjski kredit, za katerega jamči primeren dajalec zavarovanja, kot je določen v členu 201, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne sedmega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (e) 0,80 za del nedonosne izpostavljenosti, ki je zavarovan z drugim stvarnim ali osebnim kreditnim zavarovanjem v skladu z naslovom II dela 3, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne sedmega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (f) 0,80 za del nedonosne izpostavljenosti, ki je zavarovan z nepremičninami v skladu z naslovom II dela 3 ali je stanovanjski kredit, za katerega jamči primeren dajalec zavarovanja, kot je določen v členu 201, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne osmega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (g) 1 za del nedonosne izpostavljenosti, ki je zavarovan z drugim stvarnim ali osebnim kreditnim zavarovanjem v skladu z naslovom II dela 3, ki se uporablja od prvega dne osmega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (h) 0,85 za del nedonosne izpostavljenosti, ki je zavarovan z nepremičninami v skladu z naslovom II dela 3 ali je stanovanjski kredit, za katerega jamči primeren dajalec zavarovanja, kot je določen v členu 201, ki se uporablja v obdobju od prvega do zadnjega dne devetega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna;
 - (i) 1 za del nedonosne izpostavljenosti, ki je zavarovan z nepremičninami v skladu z naslovom II dela 3 ali je stanovanjski kredit, za katerega jamči primeren dajalec zavarovanja, kot je določen v členu 201, ki se uporablja od prvega dne desetega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna.
 4. Z odstopanjem od odstavka 3 se za del nedonosne izpostavljenosti, za katerega jamči ali ki ga zavaruje uradna izvozna agencija, uporabljata naslednja faktorja:
 - (a) 0 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju med prvim in sedmim letom po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna, ter
 - (b) 1 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja od prvega dne osmega leta po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna.
 5. EBA oceni niz praks, ki se uporabljajo za ocenjevanje vrednosti zavarovanih nedonosnih izpostavljenosti, in lahko pripravi smernice za določitev skupne metodologije – vključno z morebitnimi minimalnimi zahtevami za ponovno ocenjevanje vrednosti v smislu rokov in *ad hoc* metod – za preudarno ocenjevanje vrednosti primernih oblik stvarnega in osebnega kreditnega zavarovanja, zlasti glede predpostavk v zvezi z možnostjo poplčila in izvršljivostjo. Te smernice lahko vključujejo tudi skupno metodologijo za določanje zavarovanega dela nedonosne izpostavljenosti iz odstavka 1.
- Navedene smernice se izdajo v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
6. Kadar se v obdobju med prvim in drugim letom po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna, za izpostavljenost odobri ukrep restrukturiranja, se, z odstopanjem od odstavka 2, faktor, ki se uporablja v skladu z odstavkom 2 na datum odobritve ukrepa restrukturiranja, uporablja za dodatno obdobje enega leta.

Kadar se v obdobju med drugim in šestim letom po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna, za izpostavljenost odobri ukrep restrukturiranja, se, z odstopanjem od odstavka 3, faktor, ki se uporablja v skladu z odstavkom 3 na datum odobritve ukrepa restrukturiranja, uporablja za dodatno obdobje enega leta.

Ta odstavek se uporablja le v zvezi s prvim ukrepom restrukturiranja, ki je bil odobren po tem, ko je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna.“;

(3) v prvem pododstavku člena 111(1) se uvodno besedilo nadomesti z naslednjim:

„1. Vrednost izpostavljenosti iz naslova aktivne bilančne postavke je enaka njeni knjigovodski vrednosti po upoštevanju po posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja v skladu s členom 110, dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 105, odbitkov zneskov v skladu s točko (m) člena 36(1) ter drugih zmanjšanj kapitala v zvezi z zadevno aktivno postavko. Vrednost izpostavljenosti iz naslova zunajbilančne postavke iz Priloge I je enaka naslednjemu odstotku njene nominalne vrednosti po odštetju posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja in zneskov, odbitih v skladu s točko (m) člena 36(1)“;

(4) člen 127(1) se nadomesti z naslednjim:

„1. Nezavarovanemu delu katere koli postavke, kjer je v skladu s členom 178 prišlo do neplačila dolžnika, ali nezavarovanemu delu katerega koli kreditnega posla v primeru izpostavljenosti na drobno, kjer je v skladu s členom 178 prišlo do neplačila, se dodeli utež tveganja:

- (a) 150 %, kadar je seštevek posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja in zneskov, odbitih v skladu s točko (m) člena 36(1), manjši kot 20 % nezavarovanega dela vrednosti izpostavljenosti, če ti posebni popravki zaradi kreditnega tveganja in odbitki niso bili uporabljeni;
- (b) 100 %, kadar je seštevek posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja in zneskov, odbitih v skladu s točko (m) člena 36(1), enak ali večji kot 20 % nezavarovanega dela vrednosti izpostavljenosti, če ti posebni popravki zaradi kreditnega tveganja in odbitki niso bili uporabljeni.“;

(5) člen 159 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 159

Obravnava zneskov pričakovane izgube

Institucije zneske pričakovane izgube, izračunane v skladu s členom 158(5), (6) in (10), odštejejo od splošnih in posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja v skladu s členom 110, dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 105 ter drugih zmanjšanj kapitala v zvezi s temi izpostavljenostmi, razen odbitkov v skladu s točko (m) člena 36(1). Diskonti na aktivne bilančne postavke, ki so bile v skladu s členom 166(1) odkupljene v stanju neplačila, se obravnavajo enako kot posebni popravki zaradi kreditnega tveganja. Posebni popravki zaradi kreditnega tveganja za neplačane izpostavljenosti se ne uporabljajo za kritje zneskov pričakovane izgube pri ostalih izpostavljenostih. Zneski pričakovane izgube za listinjene izpostavljenosti ter splošni in posebni popravki zaradi kreditnega tveganja za te izpostavljenosti niso vključeni v ta izračun.“;

(6) točka (b) člena 178(1) se nadomesti z naslednjim:

„(b) dolжник več kot 90 dni zamuja s plačilom katere koli pomembne kreditne obveznosti do institucije, njene nadrejene osebe ali katere koli njej podrejene družbe. Za izpostavljenosti, zavarovane s stanovanjskimi ali poslovnimi nepremičninami MSP v kategoriji izpostavljenosti na drobno, in za izpostavljenosti do subjektov javnega sektorja lahko pristojni organi 90 dni nadomestijo s 180 dnevi. Nadomestitev s 180 dnevi se ne uporablja za namene točke (m) člena 36(1) ali člena 127.“;

(7) vstavi se naslednji člen:

„Člen 469a

Odstopanje od odbitkov od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala za nedonosne izpostavljenosti

Z odstopanjem od točke (m) člena 36(1) institucije od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala ne odbijejo ustreznega zneska nezadostnega kritja za nedonosne izpostavljenosti, če je izpostavljenost nastala pred 26. aprilom 2019.

Kadar institucija pogoje za izpostavljenost, ki je nastala pred 26. aprilom 2019, spremeni tako, da se izpostavljenost institucije do dolžnika poveča, se šteje, da je izpostavljenost nastala na dan začetka veljavnosti spremembe, in odstopanje iz prvega pododstavka zanjo preneha veljati.“

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 17. aprila 2019

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednik

G. CIAMBA

UREDBA (EU) 2019/631 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 17. aprila 2019****o določitvi standardov emisijskih vrednosti CO₂ za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila ter razveljavitvi uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011****(prenovitev)****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 192(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

po posvetovanju z Odborom regij,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Uredba (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ in Uredba (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ sta bili večkrat bistveno spremenjeni. Ker so potrebne nove spremembe, bi ju bilo treba zaradi jasnosti prenoviti.
- (2) Da bi omogočili dosleden in učinkovit prehod po prenovitvi in razveljavitvi uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011, bi se morala ta uredba uporabljati od 1. januarja 2020. Vsekakor je primerno do leta 2024 ohraniti nespremenjene standarde emisijskih vrednosti CO₂ in načine za njihovo doseganje, kot je določeno v navedenih uredbah.
- (3) V Pariškem sporazumu ⁽⁵⁾ je med drugim določen dolgoročen cilj, skladen s ciljem o omejitvi dviga povprečne svetovne temperature na precej pod 2 °C nad predindustrijsko ravno in o nadaljevanju prizadevanj, da dvig temperature ne bi presegel 1,5 °C nad predindustrijsko ravno. Zadnje znanstvene ugotovitve, ki jih je Medvladni odbor za podnebne spremembe (IPCC) vključil v svoje posebno poročilo o učinkih globalnega segrevanja za 1,5 °C nad predindustrijsko ravno in s tem povezanih globalnih usmeritvah glede emisij toplogrednih plinov, nedvoumno potrjujejo negativne posledice podnebnih sprememb. Iz navedenega posebnega poročila izhaja, da je zmanjšanje emisij v vseh sektorjih ključnega pomena za omejitev globalnega segrevanja.
- (4) Da bi prispevali k ciljem Pariškega sporazuma, je treba pospešiti preoblikovanje celotnega prometnega sektorja v smeri ničelnih emisij ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 28. novembra 2018 z naslovom „Čist planet za vse – Evropska strateška dolgoročna vizija za uspešno, sodobno, konkurenčno in podnebno nevtralno gospodarstvo“, ki vsebuje pregled gospodarskih in družbenih sprememb, potrebnih v vseh gospodarskih in družbenih sektorjih, da bi do leta 2050 dosegli ničelne emisije toplogrednih plinov. Tudi emisije onesnaževal zraka v prometu, ki zelo škodijo našemu zdravju in okolju, je treba brez odlašanja izrazito zmanjšati. Emisije iz konvencionalnih vozil z motorjem z notranjim zgorevanjem bo treba še naprej zmanjševati tudi po letu 2020. Do leta 2030 bo treba uvesti brezemisijska in nizkoemisijska vozila, ki bodo morala pridobiti znaten tržni delež. Po letu 2030 bo treba dodatno zmanjšati tudi emisije CO₂ iz osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil.

⁽¹⁾ UL C 227, 28.6.2018, str. 52.⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 27. marca 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 15. aprila 2019.⁽³⁾ Uredba (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nove osebne avtomobile kot del celostnega pristopa Skupnosti za zmanjšanje emisij CO₂ iz lahkih tovornih vozil (UL L 140, 5.6.2009, str. 1).⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nova lahka gospodarska vozila kot del celostnega pristopa Unije za zmanjšanje emisij CO₂ iz lahkih tovornih vozil (UL L 145, 31.5.2011, str. 1).⁽⁵⁾ UL L 282, 19.10.2016, str. 4.

- (5) Komisija v sporočilih z dne 31. maja 2017 z naslovom „Evropa v gibanju – Agenda za socialno pravičen prehod na čisto, konkurenčno in povezano mobilnost za vse“ in z dne 8. novembra 2017 z naslovom „Uresničevanje nizkoemisijske mobilnosti – Evropska unija, ki varuje planet, opolnomoča svoje potrošnike ter ščiti svojo industrijo in delavce“ poudarja, da so standardi emisijskih vrednosti CO₂ za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila močno gonilo inovacij in učinkovitosti ter bodo prispevali h krepitvi konkurenčnosti avtomobilske industrije ter na tehnološko nevtralen način utrli pot brezemisijem in nizkoemisijem vozilom.
- (6) Ta uredba določa jasno pot do zmanjšanja emisij CO₂ s strani sektorja cestnega prometa in prispeva k doseganju zavezujočega cilja vsaj 40-odstotnega domačega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov v vsem gospodarstvu do leta 2030 glede na ravni iz leta 1990, kot ga je potrdil Evropski svet v svojih sklepih z zasedanja 23. in 24. oktobra 2014 ter ki ga je Svet za okolje na zasedanju 6. marca 2015 odobril kot načrtovani nacionalno določeni prispevek Unije in njenih držav članic na podlagi Pariškega sporazuma.
- (7) Uredba (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ določa obveznosti za države članice, da do leta 2030 dosežejo cilj Unije, in sicer zmanjšanje njenih emisij toplogrednih plinov za 30 % pod ravno iz leta 2005 v sektorjih, ki niso del sistema Evropske unije za trgovanje z emisijami, vzpostavljenega z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾. Velik del emisij v teh sektorjih nastane v cestnem prometu. Poleg tega se emisije v cestnem prometu povečujejo in ostajajo precej nad ravnmi iz leta 1990. Če se bodo emisije v cestnem prometu še povečevale, bodo ta povečanja še naprej spodbujala zmanjševanje emisij v drugih sektorjih v boju proti podnebnim spremembam.
- (8) Evropski svet je v sklepih z dne 23. in 24. oktobra 2014 poudaril pomen zmanjševanja emisij toplogrednih plinov in tveganj zaradi odvisnosti od fosilnih goriv v prometnem sektorju, in sicer s celovitim in tehnološko nevtralnim pristopom za spodbujanje zmanjšanja emisij in energijske učinkovitosti v prometu, za električni prevoz in obnovljive vire energije v prometu tudi po letu 2020.
- (9) Da bi potrošnikom v Uniji zagotovili zanesljivo, trajnostno, konkurenčno in cenovno dostopno oskrbo z energijo, je energijska učinkovitost, ki prispeva k zmernosti povpraševanja, ena od petih medsebojno dopolnjujočih se in tesno povezanih razsežnosti iz sporočila Komisije z dne 25. februarja 2015 z naslovom „Okvirna strategija za trdno energetska unijo s podnebno politiko, usmerjeno v prihodnost“. V tem sporočilu je navedeno, da morajo sicer vsi gospodarski sektorji sprejeti ukrepe za učinkovitejšo rabo energije, vendar pa ima promet ogromen potencial glede energijske učinkovitosti, ki se lahko izkoristi tudi z neprekinjenim prizadevanjem za zaostroitev standardov emisijskih vrednosti CO₂ za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila v perspektivi za leto 2030.
- (10) Pri oceni uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011 v letu 2015 je bilo ugotovljeno, da sta relevantni, na splošno skladni ter da sta ustvarili znatne prihranke emisij, pri tem pa sta bili bolj stroškovno učinkoviti, kot je bilo sprva predvideno. Prav tako sta za Unijo ustvarili znatno dodano vrednost, ki je ne bi bilo mogoče v enaki meri doseči z nacionalnimi ukrepi. Vendar je koristi teh uredb spodkopala vse večja razlika med emisijami CO₂, merjenimi v okviru novega evropskega voznega cikla (NEDC), in emisijami CO₂ vozil pri vožnji v dejanskih razmerah.
- (11) Zato je primerno uresničevati cilje uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011 z določitvijo novih ciljev za celotni vozni park EU glede zmanjšanja emisij CO₂ iz osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil v obdobju do leta 2030. Pri opredelitvi ravni teh ciljev so bili upoštevani njihova učinkovitost pri doseganju stroškovno učinkovitega prispevka k zmanjšanju emisij v sektorjih, ki so zajeti z Uredbo (EU) 2018/842, do leta 2030, nastali stroški in prihranki za družbo, proizvajalce in uporabnike vozil ter njihove neposredne in posredne posledice za zaposlovanje, konkurenčnost in inovativnost ter posredne koristi v smislu zmanjšanja onesnaženosti zraka in zanesljivosti oskrbe z energijo. Glede na to, da sta tržni delež in posledično skupni prispevek emisij CO₂ iz osebnih avtomobilov bistveno višja od tistih iz lahkih gospodarskih vozil, je primeren diferenciran pristop za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila.

⁽⁶⁾ Uredba (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o zavezujočem letnem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov za države članice v obdobju od 2021 do 2030 kot prispevku k podnebnim ukrepom za izpolnitev zavez iz Pariškega sporazuma ter o spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 (UL L 156, 19.6.2018, str. 26).

⁽⁷⁾ Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL L 275, 25.10.2003, str. 32).

- (12) Zagotoviti bi bilo treba družbeno sprejemljiv in pravičen prehod na brezemisijsko mobilnost. Zato je pomembno, da se upoštevajo družbeni učinki tega prehoda vzdolž celotne avtomobilske vrednostne verige in da se proaktivno obravnavajo posledice za zaposlovanje. Zato je treba razmisliti o ciljno usmerjenih programih na ravni Unije ter na nacionalni in regionalni ravni za preusposabljanje, dodatno usposabljanje in prerazporejanje delavcev, pa tudi o pobudah za izobraževanje in iskanje zaposlitve v prizadetih skupnostih in regijah, vse to pa v tesnem dialogu s socialnimi partnerji in pristojnimi organi. Kot del tega prehoda bi bilo treba okrepiti zaposlovanje žensk in enake možnosti v tem sektorju.
- (13) Uspešen prehod na brezemisijsko mobilnost zahteva celosten pristop in okolje, naklonjeno spodbujanju inovacij, Unija pa bi morala tudi ohraniti vodilni položaj na tehnološkem področju v tem sektorju. To vključuje javne in zasebne naložbe v raziskave in inovacije, povečanje ponudbe brezemisijev in nizkoemisijevih vozil, postavitve polnilne in oskrbovalne infrastrukture, vključitev v energetske sisteme, pa tudi trajnostno dobavo materialov in trajnostno proizvodnjo ter ponovno uporabo in recikliranje baterij v Evropi. Za to je potrebno usklajeno ukrepanje na ravni Unije ter na nacionalni, regionalni in lokalni ravni.
- (14) V okviru izvajanja Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ se je leta 2017 začel uporabljati nov preskusni postopek za merjenje emisij CO₂ iz osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil ter njihove porabe goriva, in sicer globalno usklajeni preskusni postopek za lahka vozila (WLTP), določen v Uredbi Komisije (EU) 2017/1151 ⁽⁹⁾. S tem preskusnim postopkom se zagotovi, da vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva bolje odražajo vrednosti v dejanskih razmerah.

Zato je primerno, da bi novi cilji glede emisij CO₂ temeljili na emisijah CO₂, določenih na podlagi tega preskusnega postopka. Ker pa bodo od leta 2021 za zagotavljanje skladnosti s ciljem na voljo vrednosti emisij CO₂ na WLTP, je primerno nove standarde emisijevih vrednosti CO₂ opredeliti kot ravni zmanjšanja emisij, določene v zvezi s cilji za leto 2021, izračunanimi na podlagi emisij CO₂, izmerjenih za namen preskusnega postopka za emisije WLTP. Za zagotovitev zanesljivosti in reprezentativnosti vrednosti, ki se uporabijo kot izhodišče za opredelitev ciljev zmanjšanja emisij, ki bodo uporabljene v letih 2025 in 2030, so bili pogoji za izvedbo teh meritev pojasnjeni v okviru izvajanja izvedbenih uredb Komisije (EU) 2017/1152 ⁽¹⁰⁾ in (EU) 2017/1153 ⁽¹¹⁾.

- (15) Pomembno je, da določanje zahtev za zmanjševanje emisij CO₂ še naprej omogoča predvidljivost in varnost načrtovanja na ravni Unije za proizvajalce vozil za njihov celotni vozni park novih osebnih avtomobilov in novih lahkih gospodarskih vozil v Uniji.
- (16) Pri oceni Direktive 1999/94/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹²⁾, ki jo je Komisija opravila leta 2016, se je pokazalo, da je treba dodatno pojasniti in poenostaviti navedeni zakonodajni akt, s čimer bi lahko povečali njeno relevantnost, izvedljivost, učinkovitost in doslednost. Zato bi morala Komisija navedeno direktivo pregledati najpozneje do 31. decembra 2020 in po potrebi predložiti ustrezen zakonodajni predlog. Da bi podprli uporabo okolju najbolj prijaznih vozil z najučinkovitejšo porabo goriva, bi bilo treba pri tem pregledu upoštevati zlasti možnost vključitve lahkih gospodarskih vozil ter potrebo po bolj zasnovanih in bolj usklajenih zahtevah Unije glede označevanja, ki bi potrošnikom lahko zagotavljalo primerljive, zanesljive in uporabniku prijazne informacije o koristih brezemisijevih in nizkoemisijevih vozil, vključno z informacijami o onesnaževalih zraka.

⁽⁸⁾ Uredba (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007 o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil (UL L 171, 29.6.2007, str. 1).

⁽⁹⁾ Uredba Komisije (EU) 2017/1151 z dne 1. junija 2017 o dopolnitvi Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil, o spremembah Direktive 2007/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta, Uredbe Komisije (ES) št. 692/2008 in Uredbe Komisije (EU) št. 1230/2012 ter o razveljavitvi Uredbe Komisije (ES) št. 692/2008 (UL L 175, 7.7.2017, str. 1).

⁽¹⁰⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2017/1152 z dne 2. junija 2017 o opredelitvi metodologije za določitev korelacijskih parametrov, potrebnih za odraz spremembe v regulativnem preskusnem postopku v zvezi s lahкими gospodarskimi vozili, in spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 293/2012 (UL L 175, 7.7.2017, str. 644).

⁽¹¹⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2017/1153 z dne 2. junija 2017 o opredelitvi metodologije za določitev korelacijskih parametrov, potrebnih za odraz spremembe v regulativnem preskusnem postopku, in spremembi Uredbe (EU) št. 1014/2010 (UL L 175, 7.7.2017, str. 679).

⁽¹²⁾ Direktiva 1999/94/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 1999 o informacijah o ekonomičnosti porabe goriva in emisijah CO₂, ki so na voljo potrošnikom v zvezi s trženjem novih osebnih vozil (UL L 12, 18.1.2000, str. 16).

- (17) Cilje zmanjšanja emisij za celotni vozni park Unije novih osebnih avtomobilov in novih lahkih gospodarskih vozil bi bilo zato treba določiti za leto 2025 in 2030, ob upoštevanju časa obnove voznega parka in potrebe po tem, da sektor cestnega prometa prispeva k uresničevanju podnebnih in energetskih ciljev za leto 2030. Ta postopni pristop avtomobilsko industrijo tudi jasno in zgodaj opozarja, da ne sme odlašati z uvajanjem energijsko učinkovitih tehnologij ter brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil na trg.
- (18) Standardi emisijskih vrednosti CO₂, določeni v tej uredbi, se uporabljajo za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila. V zvezi z obstoječim voznim parkom teh vozil, vključno z rabljenimi vozili, se lahko, med drugim, na nacionalni ravni kot na ravni Unije sprejmejo še dodatni ukrepi za zmanjševanje emisij. Sprejmejo se lahko na primer ukrepi za spodbujanje hitrejše obnove voznega parka, da bi bila starejša vozila, ki ustvarjajo več emisij, čim hitreje nadomeščena z učinkovitejšimi vozili. Cenovno dostopnejša brezemisijska in nizkoemisijska vozila bi lahko spodbudila spremembo vedenjskih vzorcev potrošnikov in hitrejši prehod na nizkoemisijske tehnologije.
- (19) Unija sicer spada med največje proizvajalce motornih vozil na svetu in je v vodilnem tehnološkem položaju v svetovnem avtomobilskem sektorju, vendar pa se konkurenca povečuje in ta sektor se hitro spreminja z novimi inovacijami v električnem pogonskem sistemu ter s sodelovalno, povezano in avtomatizirano mobilnostjo. Da bi ohranila svojo globalno konkurenčnost in dostop do trgov, potrebuje Unija regulativni okvir, vključno z določeno spodbudo na področju brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil, ki bodo prispevali k oblikovanju velikega domačega trga ter podpirali tehnološki razvoj in inovacije.
- (20) Uvesti bi bilo treba namenski mehanizem spodbud, s katerim bi zagotovili nemoten prehod na brezemisijsko mobilnost. Ta mehanizem bi bilo treba zasnovati tako, da bi se spodbujala uvedba brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil na trg Unije. Uvesti bi bilo treba tudi poseben prehodni ukrep, da bi dostop do brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil omogočili tudi potrošnikom iz držav članic, na trgih katerih je delež takšnih vozil majhen.
- (21) Določitev ustreznih referenčnih vrednosti za delež brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil v voznem parku EU, skupaj z uvedbo dobro zasnovanega mehanizma za prilagoditev cilja specifičnih emisij za posameznega proizvajalca, ki bi temeljil na deležu brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil v proizvajalčevem voznem parku, bi morala pomeniti odločno in prepričljivo sporočilo, da sta potrebna razvoj, uvedba in trženje takih vozil ter hkrati omogočene nadaljnje izboljšave učinkovitosti konvencionalnih motorjev z notranjim zgorevanjem.
- (22) Pri določanju olajšav za brezemisijska in nizkoemisijska vozila je primerno upoštevati razlike v emisijah CO₂ med vozili. Kar zadeva osebna vozila, bi bilo treba pri prehodu na brezemisijska vozila upoštevati vlogo nizkoemisijskih vozil, zlasti priključnih hibridov. Prilagoditveni mehanizem bi moral zagotoviti, da se proizvajalcu, ki presega referenčno raven, omogoči višji cilj specifičnih emisij. Da se zagotovi uravnotežen pristop, bi bilo treba določiti omejitve glede ravni prilagoditve, ki je sploh mogoča v tem mehanizmu. Tako se bodo ustvarile spodbude, s katerimi se bo podpirala pravočasna postavitev polnilne in oskrbovalne infrastrukture ter dosegle velike koristi za potrošnike, konkurenčnost in okolje.
- (23) Pravni okvir za doseganje cilja za celotni vozni park EU bi moral zagotoviti konkurenčno nevtralne, socialno pravične in trajnostne cilje zmanjšanja emisij, ki upoštevajo raznolikosti evropskih proizvajalcev avtomobilov, ter preprečiti vsako neupravičeno izkrivljanje konkurence med njimi.
- (24) Da bi ohranili raznolikost trga osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil ter njegovo zmožnost zadovoljevanja različnih potreb potrošnikov, bi morali biti cilji specifičnih emisij opredeljeni linearno v povezavi z uporabnostjo vozil. Ohranitev mase kot parametra uporabnosti je v skladu z obstoječo ureditvijo. Da bi se bolje odražala masa vozil na cestah, bi bilo treba z učinkom od leta 2025 parameter mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, nadomestiti s parametrom preskusne mase vozila, kot je določena v WLTP.
- (25) Preprečiti bi bilo treba spreminjanje ciljev za celotni vozni park EU zaradi sprememb v povprečni masi voznega parka. Spremembe povprečne mase bi bilo zato treba brez odlašanja upoštevati v izračunih ciljev specifičnih emisij in vrednost povprečne mase, ki se uporablja v ta namen, bi bilo treba prilagoditi vsaki dve leti z učinkom od leta 2025.
- (26) Da bi se povsem nevtralno in pravično porazdelila prizadevanja za zmanjšanje emisij, in sicer tako, da bi se odražala raznolikost trga za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila, ter upoštevale spremembe v ciljih specifičnih emisij na podlagi WLTP iz leta 2021, je primerno določiti naklon krivulje mejnih vrednosti na podlagi specifičnih emisij CO₂ vseh novoregistriranih vozil v zadevnem letu ter upoštevati spremembe ciljev za celotni

vozni park EU med leti 2021, 2025 in 2030, da bi se tako zagotovila enaka prizadevanja za zmanjšanje emisij vseh proizvajalcev. Kar zadeva lahka gospodarska vozila, bi se moral za proizvajalce lažjih kombiniranih vozil, izpeljanih iz osebnih avtomobilov, uporabljati isti pristop kot za proizvajalce osebnih avtomobilov, za proizvajalce težjih vozil pa bi bilo treba določiti bolj strm in nespremenljiv naklon krivulje za celotno ciljno obdobje.

- (27) Namen te uredbe je doseči v njej zastavljene cilje, med drugim z oblikovanjem spodbud za naložbe avtomobilske industrije v nove tehnologije. Ta uredba aktivno spodbuja ekološke inovacije in določa mehanizem, ki bi moral upoštevati tehnološki razvoj v prihodnosti. Izkušnje kažejo, da so ekološke inovacije uspešno prispevale k stroškovni učinkovitosti uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011 ter k zmanjšanju dejanskih emisij CO₂, ki nastajajo med vožnjo. To ureditev bi zato bilo treba ohraniti in področje uporabe razširiti na ustvarjanje spodbud za izboljšanje učinkovitosti klimatskih naprav.
- (28) Zagotoviti pa bi bilo treba ravnotežje med spodbudami za ekološke inovacije in tistimi tehnologijami, za katere je učinek zmanjšanja emisij dokazan v uradnem preskusnem postopku. Zato je primerno ohraniti zgornjo mejo prihrankov zaradi ekoloških inovacij, ki jih proizvajalec lahko upošteva pri zagotavljanju skladnosti s cilji. Komisija bi morala imeti možnost pregledati višino te zgornje meje, zlasti da bi upoštevala učinke sprememb v uradnem preskusnem postopku. Prav tako je primerno pojasniti, kako bi bilo treba izračunati prihranke za zagotavljanje skladnosti s cilji.
- (29) Trajnostne lahke komponente so pomembne za zmanjšanje porabe energije in emisij CO₂ novih vozil. Njihov nadaljnji razvoj in uvajanje bi morala podpirati prehod na brezemisijsko in nizkoemisijsko mobilnost.
- (30) Direktiva 2007/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹³⁾ je vzpostavila usklajen okvir, ki vsebuje upravne predpise in splošne tehnične zahteve za odobritev vseh novih vozil iz njenega področja uporabe. Subjekt, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe, bi moral biti isti kot subjekt, ki je odgovoren za vse vidike postopka homologacije v skladu z Direktivo 2007/46/ES in za zagotavljanje skladnosti proizvodnje.
- (31) Za namene homologacije se za vozila za posebne namene, kakor so opredeljena v Prilogi II k Direktivi 2007/46/ES, uporabljajo posebne zahteve, zato bi jih bilo treba izključiti iz področja uporabe te uredbe.
- (32) V primerih, kadar bi brezemisijska lahka gospodarska vozila, katerih referenčna masa presega 2 610 kg oziroma 2 840 kg, izpadla iz področje uporabe te uredbe samo zaradi mase sistema za shranjevanje energije, je primerno, da bi za ta vozila vseeno šteli, da spadajo v področje uporabe te uredbe.
- (33) Ni primerno, da se uporabi ista metoda za določitev ciljev glede zmanjševanja emisij za velike in za male proizvajalce, ki so na podlagi meril iz te uredbe obravnavani kot neodvisni. Ti mali proizvajalci bi morali imeti možnost, da zaprosijo za alternativne cilje glede zmanjševanja emisij, ki bi bili vezani na tehnološke možnosti posameznega proizvajalca, da zmanjša specifične emisije CO₂ iz svojih vozil, ter bili skladni z značilnostmi zadevnih tržnih segmentov.
- (34) Glede na nesorazmeren učinek izpolnjevanja ciljev specifičnih emisij, opredeljenih na podlagi uporabnosti vozila, na najmanjše proizvajalce, veliko upravno breme v zvezi s postopkom za odobritev odstopanja in le neznatne koristi v smislu zmanjšanja emisij CO₂ iz vozil, ki jih prodajo ti proizvajalci, bi morali biti proizvajalci, ki so odgovorni za manj kot 1 000 novih osebnih avtomobilov in novih lahkih gospodarskih vozil, letno registriranih v Uniji, izključeni s področja uporabe cilja specifičnih emisij in premije za presežne emisije. Kadar pa proizvajalec, za katerega velja izjema, kljub temu zaprosi za odstopanje in mu je tudi odobreno, je primerno, da mora tak proizvajalec cilj glede odstopanja tudi izpolnjevati.
- (35) Postopek za odobritev odstopanj od cilja 95 g CO₂/km za celotni vozni park EU za ozko specializirane proizvajalce vozil zagotavlja usklajenost prizadevanj teh ozko specializiranih proizvajalcev za zmanjšanje emisij s prizadevanji velikih proizvajalcev v zvezi z navedenim ciljem. Primerno je, da imajo ti ozko specializirani proizvajalci še naprej možnost, da se jim odobri odstopanje tudi od ciljev, ki veljajo za obdobje od leta 2025 do 2028.

⁽¹³⁾ Direktiva 2007/46/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 5. septembra 2007 o vzpostavitvi okvira za odobritev motornih in priklopnih vozil ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, namenjenih za taka vozila (Okvirna direktiva) (UL L 263, 9.10.2007, str. 1).

- (36) Pri določanju povprečnih specifičnih emisij CO₂ za vse nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila, registrirane v Uniji, za katere so odgovorni proizvajalci, bi bilo treba upoštevati vse osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila, ne glede na maso oziroma druge značilnosti. Čeprav Uredba (ES) št. 715/2007 ne vključuje osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil z referenčno maso, ki presega 2 610 kg in za katere se ne uporablja homologacija v skladu s členom 2(2) navedene uredbe, bi bilo treba emisije za ta vozila meriti v skladu z istimi postopki merjenja, kot so določeni na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007, zlasti postopkih, določenih v Uredbi Komisije (ES) št. 692/2008 ⁽¹⁴⁾ in Uredbi (EU) 2017/1151, ter po postopkih korelacije, sprejetih na podlagi uredb (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011, zlasti pa izvedbenih uredb (EU) 2017/1152 in (EU) 2017/1153. Tako dobljene vrednosti emisij CO₂ bi bilo treba vpisati v certifikat o skladnosti vozil, da se lahko vključijo v shemo za spremljanje.
- (37) Specifične emisije CO₂ iz dodelanih lahkih gospodarskih vozil bi bilo treba dodeliti proizvajalcu osnovnega vozila.
- (38) Preučiti bi bilo treba posebni položaj proizvajalcev lahkih gospodarskih vozil, ki izdelujejo nedokončana vozila, homologirana v več stopnjah. Ker so ti proizvajalci odgovorni za izpolnjevanje ciljev glede emisij CO₂, bi morali imeti možnost z zadostno gotovostjo predvideti emisije CO₂ dodelanih vozil. Komisija bi morala zagotoviti, da so te potrebe ustrezno obravnavane v izvedbenih ukrepih, sprejetih na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007.
- (39) Da bi omogočili prožnost za namene doseganja ciljev iz te uredbe, bi se lahko proizvajalci združevali na odprti, transparentni in nediskriminatorni podlagi. Sporazum o združevanju sme trajati največ pet let, vendar bi morala obstajati možnost obnove. Kadar se proizvajalci združijo, se šteje, da so dosegli zastavljene cilje iz te uredbe, če povprečna vrednost emisij združenih proizvajalcev ne presega cilja specifičnih emisij tega združenja.
- (40) Pokazalo se je, da je možnost proizvajalcev, da se združijo, stroškovno učinkovit način za doseganje skladnosti s cilji glede emisij CO₂, zlasti pri olajšanju skladnosti za tiste proizvajalce, ki proizvajajo omejen obseg vozil. Da bi se povečala konkurenčna nevtralnost, bi morala imeti Komisija pooblastila, da pojasni pogoje, pod katerimi se lahko neodvisni proizvajalci združujejo, s čimer bi zagotovila, da bi bili v enakovrednem položaju kot povezana podjetja.
- (41) Da se zagotovi doseganje ciljev iz te uredbe, je potreben trden mehanizem za doseganje skladnosti.
- (42) Za zmanjšanje emisij CO₂ na podlagi te uredbe je tudi bistveno, da so emisije iz vozil v uporabi skladne z vrednostmi CO₂, določenimi pri homologaciji. Zato bi morale biti mogoče, da Komisija pri izračunu povprečnih specifičnih emisij CO₂ proizvajalca upošteva vsako sistemsko neskladnost, ki jo ugotovijo homologacijski organi v zvezi z emisijami CO₂ iz vozil v uporabi.
- (43) Komisija bi morala imeti pooblastila za določitev in izvedbo postopka za preverjanje, ali emisije CO₂ iz vozil v prometu, kot je določeno v skladu z WLTP, ustrezajo vrednostim emisij CO₂, zabeleženim v certifikatih o skladnosti. Pri pripravi tega postopka bi bilo treba posebno pozornost nameniti opredelitvi metod, vključno z uporabo podatkov, pridobljenih z napravami za spremljanje porabe goriva in/ali energije, nameščenimi v vozilu, s katerimi bi odkrivali strategije za umetno izboljšanje učinkovitosti vozil glede emisij CO₂ v postopku homologacije. Kadar se pri takem preverjanju odkrijejo odstopanja ali strategije, ki umetno izboljšajo učinkovitost vozil glede emisij CO₂, bi se moralo ta odkritja šteti za zadosten razlog za sum resnega tveganja neizpolnjevanja zahtev iz Uredbe (EU) 2018/858 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁵⁾ ter Uredbe (ES) št. 715/2007, države članice pa bi morale na podlagi tega sprejeti potrebne ukrepe v skladu s poglavjem XI Uredbe (EU) 2018/858.
- (44) Specifične emisije CO₂ iz novih osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil se v Uniji merijo na usklajen način v skladu z WLTP. Da se karseda zmanjša upravno breme te uredbe, bi bilo treba skladnost ugotavljati s

⁽¹⁴⁾ Uredba Komisije (ES) št. 692/2008 z dne 18. julija 2008 o izvajanju in spremembi Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil (UL L 199, 28.7.2008, str. 1).

⁽¹⁵⁾ Uredba (EU) 2018/858 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o odobritvi in tržnem nadzoru motornih vozil in njihovih priklopnikov ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, namenjenih za taka vozila, spremembi uredb (ES) št. 715/2007 in (ES) št. 595/2009 ter razveljavitvi Direktive 2007/46/ES (UL L 151, 14.6.2018, str. 1).

podatki o registraciji novih osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil v Uniji, ki jih zbirajo države članice in sporočijo Komisiji. Da se zagotovi usklajenost podatkov za oceno skladnosti, bi morala biti pravila za zbiranje in sporočanje teh podatkov čim bolj usklajena. Zato bi moralo biti jasno navedeno, da so pristojni organi odgovorni za predložitev pravih in celovitih podatkov ter da morajo ti organi in Komisija učinkovito sodelovati pri obravnavanju vprašanj kakovosti podatkov.

- (45) Skladnost proizvajalcev s cilji te uredbe bi bilo treba oceniti na ravni Unije. Proizvajalci, pri katerih povprečne specifične emisije CO₂ presežejo vrednosti, dovoljene s to uredbo, bi morali plačati premijo za presežne emisije za vsako koledarsko leto. Zneske premije za presežne emisije bi bilo treba šteti za prihodek v splošnem proračunu Unije. Komisija bi morala v svojem pregledu leta 2023 oceniti možnost dodelitve zneskov premij za presežne emisije v poseben sklad ali ustrezen program, katerega cilj je zagotoviti pravičen prehod na brezemisijsko mobilnost ter podpirati preusposabljanje, dodatno usposabljanje ter drugo pridobivanje znanj in spretnosti delavcev v avtomobilskem sektorju.
- (46) Nacionalni ukrepi, ki jih države članice ohranijo ali uvedejo v skladu s členom 193 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), glede na namen te uredbe in postopkov, ki se uvajajo z njo, ne bi smeli nalagati dodatnih ali strožjih kazni proizvajalcem, ki ne izpolnjujejo ciljev iz te uredbe.
- (47) Ta uredba ne bi smela posegati v popolno uporabo pravil Unije o konkurenci.
- (48) Učinkovitost ciljev iz te uredbe pri dejanskem zmanjšanju emisij CO₂ je močno odvisna od dejanske reprezentativnosti uradnega preskusnega postopka. V skladu z znanstvenim mnenjem 1/2016 mehanizma za znanstveno svetovanje (SAM) z naslovom „Zmanjševanje vrzeli med dejanskimi emisijami CO₂ iz lahkih vozil, ki nastajajo med vožnjo, in emisijami iz laboratorijskega preskušanja“ in priporočilom Evropskega parlamenta z dne 4. aprila 2017 Svetu in Komisiji po njegovi preiskavi o meritvah emisij v avtomobilskem sektorju ⁽¹⁶⁾ bi bilo treba vzpostaviti mehanizem za oceno dejanske reprezentativnosti vrednosti emisij CO₂ in porabe energije vozil, ki so določene v skladu s WLTP. Najbolj zanesljiv način za zagotovitev dejanske reprezentativnosti homologacijskih vrednosti je uporaba podatkov iz naprav za spremljanje porabe goriva in/ali energije, nameščenih v vozilu. Komisija bi zato morala imeti pooblastila za pripravo postopkov, potrebnih za zbiranje in obdelavo podatkov o porabi goriva in energije, potrebnih za to ocenjevanje, ter za zagotavljanje, da so ti podatki na voljo javnosti, pri čemer bi morala poskrbeti za varstvo vseh osebnih podatkov. Poleg tega je primerno, da se delo v zvezi s standardizacijo naprav za spremljanje porabe goriva in energije, nameščenih v vozilu, v okviru izvajanja Uredbe (EU) 2017/1151 brez odlašanja začne, da bi zagotovili razpoložljivost podatkov o porabi goriva in/ali energije iz električnih vozil z baterijo in vozil s pogonskim sistemom, ki uporabljajo plinasta goriva, vključno z vodikom.
- (49) Komisija bi morala tudi oceniti, kako bi podatki o porabi goriva in energije lahko pripomogli k temu, da bi emisije CO₂ vozil, ugotovljene v skladu s WLTP, dolgoročno odražale dejanske emisije, ki nastajajo med vožnjo, za vse proizvajalce, in zlasti to, kako bi lahko te podatke uporabili za spremljanje razkoraka med emisijami CO₂, izmerjenimi v laboratoriju, in tistimi, ki nastajajo med vožnjo, po potrebi pa tudi preprečili, da bi se ta razkorak še povečal.
- (50) Pomembno je ocenjevati emisije v celotnem življenjskem ciklu osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil na ravni Unije. Zato bi morala Komisija najpozneje do leta 2023 preučiti možnost razvoja skupne metodologije Unije za oceno emisij CO₂ v celotnem življenjskem ciklu takih vozil, ki se dajo na trg Unije, in dosledno sporočanje podatkov o teh emisijah. Komisija bi morala sprejeti nadaljnje ukrepe, po potrebi pa tudi zakonodajne predloge.
- (51) Leta 2024 se bo pregledal napredek, dosežen na podlagi Uredbe (EU) 2018/842 in Direktive 2003/87/ES. Zato je primerno celovito pregledati učinkovitost te uredbe v letu 2023, da se omogoči usklajena in dosledna ocena meritev, opravljenih na podlagi vseh teh instrumentov. Komisija bi morala pri tem pregledu iz leta 2023 tudi določiti jasno pot do nadaljnjega zmanjšanja emisij CO₂ za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila po letu 2030, da bi se znatno prispevalo k uresničitvi dolgoročnega cilja iz Pariškega sporazuma. Kadar je primerno, bi bilo treba poročilu o tem pregledu priložiti predlog za spremembo te uredbe.

⁽¹⁶⁾ UL C 298, 23.8.2018, str. 140.

- (52) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila v zvezi z: določitvijo podrobnih pogojev za združevanje; sprejetjem podrobnih pravil o postopkih za spremljanje in sporočanje podatkov o povprečnih emisijah ter o uporabi prilog II in III; sprejetjem podrobnih pravil o postopkih za sporočanje odstopanj, ki so bila odkrita v emisijah CO₂ iz vozil v prometu pri preverjanjih in za upoštevanje teh odstopanj pri izračunu povprečnih specifičnih emisij CO₂ proizvajalca; določitvijo sredstev za zbiranje premij za presežne emisije, objavo učinkovitosti proizvajalcev; sprejetjem podrobnih določb o postopku za odobritev inovativnih tehnologij ali inovativnih tehnoloških svežnjev; sprejetjem podrobno določenega postopka zbiranja in obdelave parametrov v zvezi z dejanskimi emisijami CO₂, ki nastajajo med vožnjo, in porabo goriva ali energije pri osebnih avtomobilih in lahkih gospodarskih vozilih; določitvijo postopkov za izvajanje preverjanj, (i) da vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva, zabeležene v certifikatih o skladnosti, ustrezajo emisijam CO₂ iz vozil v uporabi in njihovi porabi goriva in (ii) obstoj strategij v vozilih ali strategij, povezanih z vzorčnimi vozili, ki umetno izboljšujejo učinkovitost vozil na preskusih, ki se izvajajo za namene homologacije; in v zvezi z določitvijo korelacijskih parametrov, ki so potrebni za prilagoditev na morebitne spremembe regulativnega preskusnega postopka za merjenje specifičnih emisij CO₂. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁷⁾.
- (53) Za spreminjanje oziroma dopolnjevanje nebitvenih elementov določb te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi s: spreminjanjem zahtev glede podatkov in podatkovnih parametrov iz prilog II in III k tej uredbi; določitvijo pravil o razlagi meril za upravičenost nekaterih proizvajalcev do odstopanj, o vsebini prošenj za odstopanje, o vsebini in oceni programov za zmanjšanje specifičnih emisij CO₂; spremembo dela A Priloge I k tej uredbi z namenom določitve formul za izračun ciljev glede odstopanja za ozko specializirane proizvajalce; prilagoditvijo zgornje meje z učinkom od leta 2025 dalje za skupne prispevke inovativnih tehnologij k zmanjšanju povprečnih specifičnih emisij CO₂ posameznega proizvajalca; določitvijo vodilnih načel in meril za opredelitev postopkov za opravljanje preverjanj; določitvijo ukrepov za prilagoditev vrednosti M₀ in TM₀; in prilagoditvijo formul za izračun ciljev specifičnih emisij za odraz spremembe v regulativnem preskusnem postopku. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁸⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.
- (54) Uredbi (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011 bi bilo treba razveljaviti z učinkom od 1. januarja 2020.
- (55) Ker ciljev te uredbe, in sicer določitve zahtev za vrednosti emisij CO₂ za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njihovega obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Predmet urejanja in cilji

1. Ta uredba določa zahteve za vrednosti emisij CO₂ za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila z namenom prispevanja k doseganju cilja Unije glede zmanjšanja njenih emisij toplogrednih plinov, kakor je določeno v Uredbi (EU) 2018/842, in ciljev iz Pariškega sporazuma ter z namenom zagotavljanja pravilnega delovanja notranjega trga.

⁽¹⁷⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

⁽¹⁸⁾ UL L 123, 12.5.2016, str. 1.

2. Ta uredba od 1. januarja 2020 za celotni vozni park EU določa cilj 95 g CO₂/km za povprečne emisije novih osebnih avtomobilov in za celotni vozni park EU cilj 147 g CO₂/km za povprečne emisije iz novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v Uniji, izmerjene do 31. decembra 2020 v skladu z Uredbo (ES) št. 692/2008, skupaj z izvedbenima uredbama (EU) 2017/1152 in (EU) 2017/1153, ter od 1. januarja 2021 izmerjene v skladu z Uredbo (EU) 2017/1151.
3. Ta uredba se bo do 31. decembra 2024 dopolnila z dodatnimi ukrepi, ki ustrezajo zmanjšanju za 10 g CO₂/km, kot del celostnega pristopa Unije iz Sporočila Komisije z dne 7. februarja 2007 z naslovom „Rezultati pregleda strategije Skupnosti za zmanjšanje emisij CO₂ iz osebnih vozil in lahkih tovornih vozil“.
4. Od 1. januarja 2025 za celotni vozni park EU veljata naslednja cilja:
- (a) za povprečne emisije iz novih osebnih avtomobilov za celotni vozni park EU velja cilj, enak 15-odstotnemu zmanjšanju cilja v letu 2021, določen v skladu s točko 6.1.1 dela A Priloge I;
 - (b) za povprečne emisije iz novih lahkih gospodarskih vozil za celotni vozni park EU velja cilj, enak 15-odstotnemu zmanjšanju cilja v letu 2021, določen v skladu s točko 6.1.1 dela B Priloge I.
5. Od 1. januarja 2030 za celotni vozni park EU veljata naslednja cilja:
- (a) za povprečne emisije iz novih osebnih avtomobilov za celotni vozni park EU velja cilj, enak 37,5-odstotnemu zmanjšanju cilja v letu 2021, določen v skladu s točko 6.1.2 dela A Priloge I;
 - (b) za povprečne emisije iz novih lahkih gospodarskih vozil za celotni vozni park EU velja cilj, enak 31-odstotnemu zmanjšanju cilja v letu 2021, določen v skladu s točko 6.1.2 dela B Priloge I.
6. V skladu s točko 6.3 dela A Priloge I oziroma točko 6.3 dela B Priloge I za delež brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil od 1. januarja 2025 velja referenčna vrednost, enaka 15-odstotnemu deležu voznih parkov novih osebnih avtomobilov oziroma novih lahkih gospodarskih vozil.
7. V skladu s točko 6.3 dela A Priloge I oziroma točko 6.3 dela B Priloge I za delež brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil od 1. januarja 2030 veljata naslednji referenčni vrednosti:
- (a) referenčna vrednost, enaka 35-odstotnemu deležu voznega parka novih osebnih avtomobilov, oziroma
 - (b) referenčna vrednost, enaka 30-odstotnemu deležu voznega parka novih lahkih gospodarskih vozil.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za naslednja motorna vozila:
- (a) kategorije M₁, kakor so opredeljena v Prilogi II k Direktivi 2007/46/ES (v nadaljnjem besedilu: osebni avtomobili), ki so bila prvič registrirana v Uniji in zunaj nje niso bila predhodno registrirana (v nadaljnjem besedilu: novi osebni avtomobili);
 - (b) kategorije N₁, kakor so opredeljena v Prilogi II k Direktivi 2007/46/ES, z referenčno maso, ki ne presega 2 610 kg, in vozila kategorije N₁, za katera se uporablja homologacija v skladu s členom 2(2) Uredbe (ES) št. 715/2007 (v nadaljnjem besedilu: lahka gospodarska vozila), ki so bila prvič registrirana v Uniji in zunaj nje niso bila predhodno registrirana (v nadaljnjem besedilu: nova lahka gospodarska vozila). V primeru brezemisijskih vozil kategorije N z referenčno maso, ki presega 2 610 kg ali 2 840 kg, kakor je primerno, se bodo ta vozila od 1. januarja 2025 za namene te uredbe in brez poseganja v Direktivo 2007/46/ES in Uredbo (ES) št. 715/2007 štela za lahka gospodarska vozila, ki spadajo na področje uporabe te uredbe, če je referenčna masa presežena izključno zaradi mase sistema za shranjevanje energije.
2. Pri tem se ne upošteva predhodna registracija zunaj Unije, opravljena manj kot tri mesece pred registracijo v Uniji.
3. Ta uredba se ne uporablja za vozila za posebne namene, kakor so opredeljena v točki 5 dela A Priloge II k Direktivi 2007/46/ES.

4. Člen 4, točki (b) in (c) člena 7(4), člen 8 ter točki (a) in (c) člena 9(1) se ne uporabljajo za proizvajalca, ki je skupaj z vsemi svojimi povezanimi podjetji odgovoren za manj kot 1 000 novih osebnih avtomobilov ali za manj kot 1 000 novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v Uniji v prejšnjem koledarskem letu, razen če ta proizvajalec zaprosi za odstopanje v skladu s členom 10, ki se mu tudi odobri.

Člen 3

Opredelitev pojmov

1. V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (a) „povprečne specifične emisije CO₂“ pomeni, v zvezi s proizvajalcem, povprečje specifičnih emisij CO₂ vseh novih osebnih avtomobilov ali vseh novih lahkih gospodarskih vozil tega proizvajalca;
- (b) „certifikat o skladnosti“ pomeni certifikat o skladnosti iz člena 18 Direktive 2007/46/ES;
- (c) „dodelano vozilo“ pomeni lahko gospodarsko vozilo, za katero je podeljena homologacija po končanju postopka večstopenjske homologacije v skladu z Direktivo 2007/46/ES;
- (d) „dokončano vozilo“ pomeni vsako lahko gospodarsko vozilo, ki ga ni treba dodelati, da bi izpolnjevalo ustrezne tehnične zahteve iz Direktive 2007/46/ES;
- (e) „osnovno vozilo“ pomeni vsako lahko gospodarsko vozilo, ki se uporablja na začetni stopnji postopka večstopenjske homologacije;
- (f) „proizvajalec“ pomeni osebo ali organ, ki je homologacijskemu organu odgovorna za vse vidike postopka ES-homologacije v skladu z Direktivo 2007/46/ES in za zagotovitev skladnosti proizvodnje;
- (g) „masa v stanju, pripravljenem za vožnjo,“ ali „M“ pomeni maso osebnega avtomobila ali lahkega gospodarskega vozila z nadgradnjo, pripravljenega za vožnjo, kakor je navedena v certifikatu o skladnosti in opredeljena v točki 2.6 Priloge I k Direktivi 2007/46/ES;
- (h) „specifične emisije CO₂“ pomeni emisije CO₂ iz osebnega avtomobila ali lahkega gospodarskega vozila, merjene v skladu z Uredbo (ES) št. 715/2007 in njenimi izvedbenimi uredbami ter določene kot (skupna) masa emisij CO₂ v certifikatu o skladnosti vozila. Za osebne avtomobile ali lahka gospodarska vozila, ki niso bila homologirana v skladu z Uredbo (ES) št. 715/2007, „specifične emisije CO₂“ pomeni emisije CO₂, izmerjene na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007, zlasti v skladu z istim postopkom merjenja, kot je določen v Uredbi (ES) št. 692/2008, do 31. decembra 2020 oziroma od 1. januarja 2021 v Uredbi (EU) 2017/1151, ali v skladu s postopki, ki jih je Komisija sprejela za ugotavljanje emisij CO₂ pri takih vozilih;
- (i) „odtis“ pomeni povprečni kolotek vozila, pomnožen z medosno razdaljo, kakor je naveden v certifikatu o skladnosti in opredeljen v točkah 2.1 in 2.3 Priloge I k Direktivi 2007/46/ES;
- (j) „cilj specifičnih emisij“ pomeni, v zvezi s proizvajalcem, letni cilj, določen v skladu s Prilogo I, ali, če je za proizvajalca odobreno odstopanje v skladu s členom 10, cilj specifičnih emisij, določen s tem odstopanjem;
- (k) „cilj za celotni vozni park EU“ pomeni povprečne emisije CO₂ vseh novih osebnih avtomobilov ali vseh novih lahkih gospodarskih vozil, ki jih je treba doseči v danem obdobju;
- (l) „preskusna masa“ ali „TM“ pomeni preskusno maso osebnega avtomobila ali lahkega gospodarskega vozila, kakor je navedena v certifikatu o skladnosti in opredeljena v točki 3.2.25 Priloge XXI k Uredbi (EU) 2017/1151;
- (m) „brezemisijsko in nizkoemisijsko vozilo“ pomeni osebni avtomobil ali lahko gospodarsko vozilo z emisijami iz izpušne cevi od 0 do 50 g CO₂/km, kakor je določeno v skladu z Uredbo (EU) 2017/1151;
- (n) „koristni tovor“ pomeni razliko med največjo tehnično dovoljeno maso obremenjenega vozila v skladu s Prilogo II k Direktivi 2007/46/ES in maso vozila.

2. V tej uredbi „skupina povezanih proizvajalcev“ pomeni proizvajalca in njegova povezana podjetja. „Povezana podjetja“ v zvezi s proizvajalcem pomeni:

(a) podjetja, v katerih ima proizvajalec neposredno ali posredno:

- (i) pooblastilo za uveljavljanje več kakor polovice glasovalnih pravic, ali

- (ii) pooblastilo za imenovanje več kakor polovice članov nadzornega sveta, uprave ali organov, ki pravno zastopajo podjetje, ali
- (iii) pravico vodenja poslovanja podjetja;
- (b) podjetja, ki imajo v zvezi s proizvajalcem neposredno ali posredno pravice ali pooblastila iz točke (a);
- (c) podjetja, v katerih ima podjetje iz točke (b) neposredno ali posredno pravice ali pooblastila iz točke (a);
- (d) podjetja, v katerih ima proizvajalec, skupaj z enim ali več podjetji iz točke (a), (b) ali (c), ali v katerih imata dve ali več teh podjetij skupne pravice ali pooblastila iz točke (a);
- (e) podjetja, v katerih imajo pravice ali pooblastila iz točke (a) proizvajalci skupaj ali eno ali več njihovih povezanih podjetij iz točk (a) do (d) ter ena ali več tretjih oseb.

Člen 4

Cilji specifičnih emisij

1. Proizvajalec zagotovi, da njegove povprečne specifične emisije CO₂ ne presežejo naslednjih ciljev specifičnih emisij:
 - (a) za koledarsko leto 2020 cilja specifičnih emisij, ki je določen v skladu s točkama 1 in 2 dela A Priloge I v primeru osebnih avtomobilov ali točkama 1 in 2 dela B Priloge I v primeru lahkih gospodarskih vozil ali, kadar je proizvajalcu odobreno odstopanje na podlagi člena 10, v skladu s tem odstopanjem;
 - (b) za vsako koledarsko leto od leta 2021 do leta 2024 ciljev specifičnih emisij, ki so določeni v skladu s točkama 3 in 4 dela A ali B Priloge I, kakor je ustrezno, ali kadar se proizvajalcu odobri odstopanje na podlagi člena 10, v skladu z navedenim odstopanjem in točko 5 dela A ali B Priloge I;
 - (c) za vsako koledarsko leto od leta 2025 cilja specifičnih emisij, ki je določen v skladu s točko 6.3 dela A ali B Priloge I, ali kadar se proizvajalcu odobri odstopanje na podlagi člena 10, v skladu z navedenim odstopanjem.
2. V primeru lahkih gospodarskih vozil, kadar specifične emisije CO₂ dodelanega vozila niso na voljo, proizvajalec osnovnega vozila za določitev povprečnih specifičnih emisij CO₂ uporabi specifične emisije CO₂ osnovnega vozila.
3. Za namene določanja povprečnih specifičnih emisij CO₂ vsakega proizvajalca se upoštevajo naslednji odstotni deleži novih osebnih avtomobilov vsakega proizvajalca, registriranih v ustreznem letu:
 - 95 % v letu 2020,
 - 100 % od leta 2021 dalje.

Člen 5

Olajšave

Pri izračunu povprečnih specifičnih emisij CO₂ vsak nov osebni avtomobil s specifičnimi emisijami CO₂ manj kot 50 g CO₂/km šteje za:

- 2 osebna avtomobila v letu 2020,
- 1,67 osebnega avtomobila v letu 2021,
- 1,33 osebnega avtomobila v letu 2022,
- 1 osebni avtomobil od leta 2023 dalje,

za leto, v katerem je registriran v obdobju med letoma 2020 in 2022, pri čemer se uporablja zgornja meja 7,5 g CO₂/km za celotno obdobje za posameznega proizvajalca, izračunana v skladu s členom 5 Izvedbene uredbe (EU) 2017/1153.

Člen 6

Združevanje

1. Proizvajalci, razen proizvajalcev, ki se jim odobri odstopanje v skladu s členom 10, se lahko združujejo za namene doseganja svojih obveznosti iz člena 4.
2. Sporazum o združitvi se lahko nanaša na eno ali več koledarskih let, vendar je lahko vsak sporazum veljaven za skupno največ pet koledarskih let in se mora skleniti najpozneje do vključno 31. decembra v prvem koledarskem letu, za katero se emisije združujejo. Proizvajalci, ki se združijo, Komisiji predložijo naslednje informacije:
 - (a) proizvajalce, ki bodo vključeni v združenju;
 - (b) proizvajalca, ki je bil imenovan za vodjo združenja, ki bo kontaktna točka združenja in bo odgovoren za plačilo premije za presežne emisije, naložene združenju v skladu s členom 8;
 - (c) dokaze, da bo vodja združenja sposoben izpolnjevati obveznosti iz točke (b);
 - (d) kategorijo vozil, registriranih kot vozila M_1 ali N_1 , za katero se bo združenje prijavilo.
3. Kadar predlagani vodja združenja ne izpolni zahteve za plačilo premije za presežne emisije, naložene združenju v skladu s členom 8, Komisija obvesti proizvajalce.
4. Proizvajalci, ki so v združenju, Komisijo skupno obveščajo o vseh spremembah glede vodje združenja ali njegovega finančnega statusa, če to vpliva na njegovo zmožnost izpolnjevanja zahtev za plačilo premije za presežne emisije, naložene združenju v skladu s členom 8, ter o vseh spremembah v članstvu združenja ali razpustitvi združenja.
5. Proizvajalci se lahko združujejo, če so njihovi sporazumi v skladu s členoma 101 in 102 PDEU ter če pod komercialno utemeljenimi pogoji omogočajo odprto, pregledno in nediskriminacijsko sodelovanje vsakemu proizvajalcu, ki zaprosi za članstvo v združenju. Brez poseganja v splošno veljavnost pravil Unije o konkurenci za takšna združenja vsi člani združenja zlasti zagotovijo, da v okviru sporazuma o združitvi ne souporabljajo podatkov in si ne izmenjujejo informacij, razen naslednjih:
 - (a) povprečnih specifičnih emisij CO₂;
 - (b) cilja specifičnih emisij;
 - (c) skupnega števila registriranih vozil.
6. Odstavek 5 se ne uporablja, kadar so vsi proizvajalci, ki so vključeni v združenje, del iste skupine povezanih proizvajalcev.
7. Proizvajalci združenja, za katero se predložijo informacije Komisiji, se zaradi izpolnjevanja obveznosti iz člena 4 obravnavajo kot en proizvajalec, razen če se predloži obvestilo v skladu z odstavkom 3 tega člena. Informacije o spremljanju in sporočanju za posamezne proizvajalce ter za vsa združenja se bodo evidentirala in posredovala ter bodo na voljo v centralnem registru iz člena 7(4).
8. Komisija lahko z izvedbenimi akti določi podrobne pogoje, ki se uporabljajo za združevanje na podlagi odstavka 5 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2).

Člen 7

Spremljanje in sporočanje povprečnih emisij

1. Za vsako koledarsko leto vsaka država članica zabeleži informacije za vsak nov osebni avtomobil in vsako novo lahko gospodarsko vozilo, registrirano na njenem ozemlju v skladu z delom A prilog II in III k tej uredbi. Te informacije so na voljo proizvajalcem in njihovim pooblaščenim uvoznikom ali zastopnikom v vsaki državi članici. Države članice si kar najbolj prizadevajo zagotoviti pregledno delovanje poročevalnih organov. Vsaka država članica zagotovi, da se specifične emisije CO₂ iz osebnih avtomobilov, ki niso homologirani v skladu z Uredbo (ES) št. 715/2007, izmerijo in zabeležijo v certifikatu o skladnosti.

2. Do 28. februarja vsakega leta vsaka država članica določi in Komisiji posreduje informacije, naštetih v delih A prilog II in III, glede na predhodno koledarsko leto. Podatki se posredujejo v obliki, določeni v delu B Priloge II in delu C Priloge III.

3. Na zahtevo Komisije država članica posreduje tudi popoln sklop podatkov, zbranih v skladu z odstavkom 1.

4. Komisija hrani podatke, ki jih posredujejo države članice v skladu s tem členom, v centralnem registru ter do 30. junija v vsakem letu za vsakega proizvajalca začasno izračuna:

(a) povprečne specifične emisije CO₂ v predhodnem koledarskem letu;

(b) cilj specifičnih emisij v predhodnem koledarskem letu;

(c) razliko med proizvajalčevimi povprečnimi specifičnimi emisijami CO₂ v predhodnem koledarskem letu in njegovim ciljem specifičnih emisij za navedeno leto.

Komisija obvesti vsakega proizvajalca o začasnih izračunih, ki veljajo zanj. Obvestilo vključuje podatke za vsako državo članico o številu novih registriranih osebnih avtomobilov in novih lahkih gospodarskih vozil ter njihovih specifičnih emisijah CO₂.

Register je javno dostopen.

5. Proizvajalci lahko v treh mesecih po prejemu obvestila o začasnem izračunu iz odstavka 4 obvestijo Komisijo o napakah v podatkih in navedejo državo članico, v kateri menijo, da se je pojavila napaka.

Komisija prouči vsa obvestila proizvajalcev in do 31. oktobra potrdi ali spremeni začasne izračune iz odstavka 4.

6. Države članice imenujejo pristojni organ za zbiranje in posredovanje podatkov o spremljanju v skladu s to uredbo ter o imenovanem pristojnem organu obvestijo Komisijo.

Imenovani pristojni organi zagotovijo, da so podatki, posredovani Komisiji, pravilni in popolni, ter zagotovijo kontaktno točko, ki mora hitro odgovarjati na zahteve Komisije po odpravljanju napak in izpustov v posredovanih zbirkah podatkov.

7. Komisija z izvedbenimi akti sprejme podrobna pravila o postopkih za spremljanje in sporočanje podatkov iz odstavkov 1 do 6 tega člena ter o uporabi prilog II in III. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2).

8. Na Komisija je preneseno pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 17 zaradi spremembe zahtev glede podatkov in podatkovnih parametrov iz prilog II in III.

9. Homologacijski organi brez odlašanja obvestijo Komisijo o odstopanjih, ki so bila odkrita v emisijah CO₂ iz vozil v prometu pri preverjanjih v skladu s členom 13, v primerjavi s specifičnimi emisijami CO₂, navedenimi v certifikatu o skladnosti.

Komisija ta odstopanja upošteva pri izračunu povprečnih specifičnih emisij CO₂ proizvajalca.

Komisija z izvedbenimi akti sprejme podrobna pravila o postopkih za sporočanje takih odstopanj in za njihovo upoštevanje pri izračunu povprečnih specifičnih emisij CO₂. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2).

10. Komisija najpozneje do leta 2023 preuči možnost, da bi razvili skupno metodologijo Unije za oceno emisij CO₂ v celotnem življenjskem ciklu osebnih avtomobilov in lahkih gospodarskih vozil, ki se dajo na trg Unije, in za dosledno sporočanje podatkov o teh emisijah. Komisija ugotovitve posreduje Evropskemu parlamentu in Svetu, po potrebi pa tudi predloge za nadaljnje ukrepe, kot so zakonodajni predlogi.

11. Poleg tega države članice v skladu s tem členom zberejo in sporočijo podatke o registraciji vozil kategorij M₂ in N₂, kakor so opredeljena v Prilogi II k Direktivi 2007/46/ES, z referenčno maso, ki ne presega 2 610 kg, in vozil, katerih homologacija se uporablja v skladu s členom 2(2) Uredbe (ES) št. 715/2007.

Člen 8

Premija za presežne emisije

1. Komisija za vsako koledarsko leto proizvajalcu, ali kadar je primerno, vodi združenja naloži plačilo premije za presežne emisije, kadar povprečne specifične emisije CO₂ proizvajalca presežejo cilj specifičnih emisij, ki velja zanj.

2. Premija za presežne emisije iz odstavka 1 se izračunava po naslednji formuli:

$(\text{presežne emisije} \times 95 \text{ EUR}) \times \text{število novoregistriranih vozil.}$

V tem členu se uporabljajo naslednje opredelitve:

— „presežne emisije“ pomeni pozitivno število gramov na kilometer, za kolikor so proizvajalčeve povprečne specifične emisije CO₂ – upoštevajoč zmanjšanje emisij CO₂ zaradi inovativnih tehnologij, odobrenih v skladu s členom 11 – presegle njegov cilj specifičnih emisij v koledarskem letu ali delu koledarskega leta, za katero velja obveznost iz člena 4, zaokroženo na najbližja tri decimalna mesta, in

— „število novoregistriranih vozil“ pomeni število proizvajalčevih novih osebnih avtomobilov ali novih lahkih gospodarskih vozil, šteto ločeno, ki so bila registrirana v navedenem obdobju, v skladu z merili za postopno uvajanje iz člena 4(3).

3. Komisija z izvedbenimi akti določi načine zbiranja naloženih premij za presežne emisije iz odstavka 1 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2).

4. Zneski premije za presežne emisije se štejejo za prihodek v splošnem proračunu Unije.

Člen 9

Objava učinkovitosti proizvajalcev

1. Komisija do 31. oktobra vsako leto z izvedbenim aktom objavi seznam, v katerem so navedeni:

(a) za vsakega proizvajalca njegov cilj specifičnih emisij za predhodno koledarsko leto;

(b) za vsakega proizvajalca njegove povprečne specifične emisije CO₂ v predhodnem koledarskem letu;

(c) razlika med proizvajalčevimi povprečnimi specifičnimi emisijami CO₂ v predhodnem koledarskem letu in njegovim ciljem specifičnih emisij v navedenem letu;

(d) povprečne specifične emisije CO₂ za vse nove osebne avtomobile in vsa nova lahka gospodarska vozila, registrirana v Uniji v predhodnem koledarskem letu;

(e) povprečna masa v stanju, pripravljenem za vožnjo, za vse nove osebne avtomobile in vsa nova lahka gospodarska vozila, registrirana v Uniji v predhodnem koledarskem letu do 31. decembra 2020;

(f) povprečna preskusna masa za vse nove osebne avtomobile in vsa nova lahka gospodarska vozila, registrirana v Uniji v predhodnem koledarskem letu.

2. Na seznamu, objavljenem v skladu z odstavkom 1 tega člena, se navede tudi, ali je proizvajalec izpolnil zahteve iz člena 4 za predhodno koledarsko leto.

3. Na seznamu iz odstavka 1 tega člena je za objavo do 31. oktobra 2022 navedeno tudi naslednje:

(a) cilji za celotni vozni park EU od leta 2025 in od leta 2030 iz člena 1(4) oziroma (5), ki jih izračuna Komisija v skladu s točkama 6.1.1 in 6.1.2 delov A in B Priloge I;

(b) vrednosti za a_{2021} , a_{2025} in a_{2030} , ki jih Komisija izračuna v skladu s točko 6.2 delov A in B Priloge I.

Člen 10

Odstopanje za nekatere proizvajalce

1. Za odstopanje od cilja specifičnih emisij, izračunanih v skladu s Prilogo I, lahko zaprosi proizvajalec, ki izdelava manj kot 10 000 novih osebnih avtomobilov ali 22 000 novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v Uniji v vsakem koledarskem letu, in ki:

- (a) ni del skupine povezanih proizvajalcev ali
- (b) je del skupine povezanih proizvajalcev, ki je skupaj odgovorna za manj kot 10 000 novih osebnih avtomobilov ali 22 000 novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v Uniji v vsakem koledarskem letu, ali
- (c) je del skupine povezanih proizvajalcev, vendar vodi lastne proizvodne obrate in konstrukcijski oddelek.

2. Odstopanje, za katero se zaprosi na podlagi odstavka 1, se lahko odobri za največ pet koledarskih let z možnostjo podaljšanja. Prošnja se vloži pri Komisiji in vključuje:

- (a) ime proizvajalca in kontaktne osebe, ki ga zastopa;
- (b) dokazilo o upravičenosti proizvajalca do odstopanja v skladu z odstavkom 1;
- (c) podrobne podatke o osebnih avtomobilih ali lahkih gospodarskih vozilih, ki jih proizvajalec proizvaja, vključno s preskusno maso in specifičnimi emisijami CO₂ iz teh osebnih avtomobilov ali lahkih gospodarskih vozil, ter
- (d) cilj specifičnih emisij, skladen s proizvajalčevo možnostjo za zmanjševanje emisij, vključno z gospodarskimi in tehnološkimi možnostmi za zmanjševanje njegovih specifičnih emisij CO₂ ob upoštevanju značilnosti trga za tip proizvedenega osebnega avtomobila ali lahkega gospodarskega vozila.

3. Kadar Komisija meni, da je proizvajalec upravičen do odstopanja, za katero se zaprosi na podlagi odstavka 1, in meni, da je cilj specifičnih emisij, ki ga predlaga proizvajalec, skladen z njegovo možnostjo za zmanjšanje emisij, vključno z gospodarskimi in tehnološkimi možnostmi za zmanjšanje specifičnih emisij CO₂, proizvajalcu ob upoštevanju značilnosti trga za tip proizvedenega osebnega avtomobila ali lahkega gospodarskega vozila odobri odstopanje.

Prošnja se vloži najpozneje do 31. oktobra prvega leta, za katero velja odstopanje.

4. Prošnjo za odstopanje od cilja specifičnih emisij, izračunanih v skladu s točkami 1 do 4 in 6.3 dela A Priloge I, lahko vloži proizvajalec, ki je skupaj z vsemi svojimi povezanimi podjetji odgovoren za 10 000 do 300 000 novih osebnih avtomobilov, registriranih v Uniji vsako koledarsko leto.

Takšno prošnjo lahko proizvajalec vloži sam ali skupaj s katerim od svojih povezanih podjetij. Prošnja se vloži pri Komisiji in vključuje:

- (a) vse informacije iz točk (a) in (c) odstavka 2, vključno z informacijami o povezanih podjetjih, kjer je to potrebno;
- (b) za prošnje iz točk 1 do 4 dela A Priloge I cilj, ki je zmanjšanje za 45 % glede na povprečne specifične emisije CO₂ leta 2007 ali, kadar več povezanih podjetij vloži eno prošnjo, zmanjšanje za 45 % glede na povprečje njihovih povprečnih specifičnih emisij CO₂ leta 2007;
- (c) za prošnje iz točke 6.3 dela A Priloge I k tej uredbi cilj, ki velja za obdobje od koledarskega leta 2025 do 2028, ki je zmanjšanje iz točke (a) člena 1(4) te uredbe glede na cilj, izračunan v skladu s točko (b) tega odstavka, ob upoštevanju emisij CO₂, izmerjenih na podlagi Uredbe (EU) 2017/1151.

Kadar ni informacij o povprečnih specifičnih emisijah CO₂ proizvajalca za leto 2007, Komisija določi ustrezen cilj zmanjšanja na podlagi najboljših razpoložljivih tehnologij za zmanjšanje emisij CO₂, ki se uporabljajo v osebnih avtomobilih primerljive mase, in ob upoštevanju značilnosti trga za tip proizvedenega avtomobila. Ta cilj uporablja vložnik za namene točke (b) drugega pododstavka.

Komisija proizvajalcu odobri odstopanje, kadar se ugotovi, da so izpolnjena merila za odstopanje iz tega odstavka.

5. Proizvajalec, za katerega velja odstopanje na podlagi tega člena, Komisijo takoj obvesti o vseh spremembah, ki vplivajo ali bi lahko vplivale na njegovo upravičenost do odstopanja.

6. Kadar Komisija na podlagi obvestila iz odstavka 5 ali iz drugega razloga meni, da proizvajalec ni več upravičen do odstopanja, ga razveljavi z začetkom veljavnosti 1. januarja naslednjega koledarskega leta in o tem obvesti proizvajalca.

7. Kadar proizvajalec ne doseže cilja specifičnih emisij, Komisija proizvajalcu naloži plačilo premije za presežne emisije, kakor je določeno v členu 8.

8. Na Komisijo je preneseno pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 17, s katerimi določi pravila za dopolnitev odstavkov 1 do 7 tega člena v zvezi z razlago meril za upravičenost do odstopanj, vsebino prošenj ter vsebino in ocenjevanjem programov za zmanjšanje specifičnih emisij CO₂.

Na Komisijo je preneseno tudi pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 17 za spremembo dela A Priloge I, da se določijo formule za izračun ciljev glede odstopanja iz točke (c) drugega pododstavka odstavka 4 tega člena.

9. Prošnje za odstopanje, vključno s podporno dokumentacijo, obvestili iz odstavka 5, razveljavitvami iz odstavka 6, katero od premij za presežne emisije iz odstavka 7 ter ukrepi, sprejetimi na podlagi odstavka 8, se dajo na voljo javnosti v skladu z Uredbo (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁹⁾.

Člen 11

Ekološke inovacije

1. Na prošnjo dobavitelja ali proizvajalca se upoštevajo prihranki emisij CO₂, doseženi z uporabo inovativnih tehnologij ali kombinacijo inovativnih tehnologij (v nadaljnjem besedilu: inovativni tehnološki svežnji).

Tovrstne tehnologije se upoštevajo samo, če lahko metodologija, uporabljena za njihovo oceno, ustvari preverljive, ponovljive in primerljive rezultate.

Skupni prispevek teh tehnologij k zmanjšanju povprečnih specifičnih emisij CO₂ posameznega proizvajalca je lahko največ 7 g CO₂/km.

Na Komisijo je preneseno pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 17, da spremeni to uredbo s tem, da prilagodi zgornjo mejo iz tretjega pododstavka tega odstavka z učinkom od leta 2025 dalje, da se upošteva tehnološki razvoj in hkrati zagotovi uravnotežena raven zgornje meje glede na povprečne specifične emisije CO₂ posameznih proizvajalcev.

2. Komisija z izvedbenimi akti sprejme podrobne določbe o postopku za odobritev inovativnih tehnologij ali inovativnih tehnoloških svežnjev iz odstavka 1 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2). Navedene podrobne določbe temeljijo na naslednjih merilih za inovativne tehnologije:

- (a) dobavitelj ali proizvajalec mora doseči prihranke emisij CO₂, dosežene z uporabo inovativnih tehnologij;
- (b) inovativne tehnologije morajo preverjeno prispevati k zmanjšanju emisij CO₂;
- (c) inovativne tehnologije ne smejo biti zajete v standardnih preskusnih ciklih za merjenje CO₂;
- (d) inovativne tehnologije ne smejo:
 - (i) biti zajete v obveznih določbah, ki izhajajo iz dodatnih dopolnilnih ukrepov v zvezi z zmanjšanjem za 10 g CO₂/km iz člena 1(3) ali
 - (ii) biti obvezne po drugih določbah prava Unije.

Merilo iz točke (d)(i) prvega pododstavka se z učinkom od 1. januarja 2025 ne uporablja za izboljšanje učinkovitosti klimatskih naprav.

⁽¹⁹⁾ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, 31.5.2001, str. 43).

3. Dobavitelj ali proizvajalec, ki vloži prošnjo, da bi bil njegov ukrep potrjen kot inovativna tehnologija ali inovativni tehnološki sveženj, Komisiji predloži poročilo, vključno s poročilom o preverjanju, ki ga pripravi neodvisni in priglašeni organ. V primeru morebitnega medsebojnega vplivanja med tem ukrepom in drugo že potrjeno inovativno tehnologijo ali drugim že potrjenim inovativnim tehnološkim svežnjem se v tem poročilu to medsebojno vplivanje omeni, v poročilu o preverjanju pa se oceni, v kolikšnem obsegu se zaradi takšnega medsebojnega vplivanja spremeni zmanjšanje emisij, doseženo s posameznim ukrepom.

4. Komisija doseženo zmanjšanje potrdi na podlagi meril iz odstavka 2.

Člen 12

Dejanske emisije CO₂, ki nastajajo med vožnjo, in poraba goriva ali energije

1. Komisija spremlja in oceni dejansko reprezentativnost vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva ali energije, določenih na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007.

Komisija tudi redno zbira podatke o dejanskih emisijah CO₂, ki nastajajo med vožnjo, in porabi goriva ali energije pri osebnih avtomobilih in lahkih gospodarskih vozilih, ki uporabljajo naprave za spremljanje porabe goriva in/ali energije, nameščene v vozilu, začevši z novimi osebnimi avtomobili in novimi lahкими gospodarskimi vozili v letu 2021.

Komisija zagotovi, da je javnost obveščena o tem, kako se ta dejanska reprezentativnost sčasoma razvija.

2. Za namen iz odstavka 1 Komisija z začetkom od 1. januarja 2021 zagotovi, da so ji s strani proizvajalcev, nacionalnih organov ali prek neposrednega prenosa podatkov iz vozil, kakor je ustrezno, redno na voljo naslednji parametri v zvezi z dejanskimi emisijami CO₂, ki nastajajo med vožnjo, in porabo goriva ali energije pri osebnih avtomobilih in lahkih gospodarskih vozilih:

- (a) identifikacijska številka vozila;
- (b) porabljeno gorivo in/ali električna energija;
- (c) skupna prevožena razdalja;
- (d) za hibridna električna vozila z zunanjim polnjenjem porabljeno gorivo in električna energija ter prevožena razdalja glede na različne vrste pogona;
- (e) drugi parametri, potrebni za izpolnjevanje obveznosti iz odstavka 1.

Komisija za namene iz odstavka 1 obdelata podatke, prejete na podlagi prvega pododstavka, in oblikuje zbirke anonimiziranih in zbirnih podatkov, tudi po proizvajalcu. Identifikacijske številke vozila se uporabijo zgolj za obdelavo teh podatkov in se ne smejo hraniti dlje, kot je potrebno za ta namen.

3. Za preprečitev, da bi se razkorak dejanskih emisij, ki nastajajo med vožnjo, še povečal, Komisija najpozneje do 1. junija 2023 oceni, kako bi lahko uporabili podatke o porabi goriva in energije, da bi zagotovili, da bodo vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva ali energije vozil, ugotovljene na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007, dolgoročno odražale dejanske emisije, ki nastajajo med vožnjo, za vsakega proizvajalca.

V obdobju od 2021 do 2026 Komisija spremlja in letno poroča o spremembah v razkoraku iz prvega pododstavka in leta 2027 z namenom, da se prepreči povečanje razkoraka, oceni, ali bi bilo izvedljivo od leta 2030 uvesti mehanizem za prilagajanje povprečnih specifičnih emisij CO₂ proizvajalca, in po potrebi predloži zakonodajni predlog za vzpostavitev takega mehanizma.

4. Komisija z izvedbenimi akti sprejme podrobno določen postopek zbiranja in obdelave podatkov iz odstavka 2 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2).

Člen 13

Preverjanje emisij CO₂ iz vozil v uporabi

1. Proizvajalci zagotovijo, da vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva, zabeležene v certifikatih o skladnosti, ustrezajo emisijam CO₂ iz in porabi goriva vozil v uporabi, kakor je določeno v skladu z Uredbo (EU) 2017/1151.

2. Po začetku veljavnosti postopkov iz prvega pododstavka odstavka 4 homologacijski organi za tiste družine vozil, za katere izdajajo homologacijo, na podlagi primernih in reprezentativnih vzorčnih vozil preverijo, da vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva, zabeležene v certifikatih o skladnosti, ustrezajo emisijam CO₂ iz vozil v uporabi in njihovi porabi goriva, kakor je določeno v skladu z Uredbo (EU) 2017/1151, pri čemer se med drugim upoštevajo razpoložljivi podatki, pridobljeni z napravami za spremljanje porabe goriva in/ali energije, nameščenimi v vozilu.

Homologacijski organi preverijo tudi obstoj strategij v vozilih ali strategij, povezanih z vzorčnimi vozili, ki umetno izboljšujejo učinkovitost vozil na preskusih, ki se izvajajo za namene homologacije, med drugim z uporabo podatkov, pridobljenih z napravami za spremljanje porabe goriva in/ali energije, nameščenimi v vozilu.

3. Kadar se na podlagi preverjanj, opravljenih v skladu z odstavkom 2, odkrije neujemanje vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva ali obstoj strategij, ki umetno izboljšujejo učinkovitost vozila, odgovorni homologacijski organ poleg tega, da sprejme potrebne ukrepe iz Poglavlja XI Uredbe (EU) 2018/858, popravi certifikat o skladnosti.

4. Komisija z izvedbenimi akti določi postopke za izvajanje preverjanj iz odstavka 2 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2).

Na Komisijo se pred sprejetjem izvedbenih aktov iz prvega pododstavka tega odstavka v skladu s členom 17 prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov za dopolnitev te uredbe z določitvijo vodilnih načel in meril za opredelitev postopkov iz prvega pododstavka tega odstavka.

Člen 14

Prilagoditev vrednosti M_0 in TM_0

1. Vrednosti M_0 in TM_0 iz delov A in B Priloge I se prilagodijo:

- do 31. oktobra 2020 se vrednost M_0 v točki 4 dela A Priloge I prilagodi povprečni masi v stanju, pripravljenem za vožnjo, vseh novih osebnih avtomobilov, registriranih v letih 2017, 2018 in 2019. Navedena nova vrednost M_0 se uporablja od 1. januarja 2022 do 31. decembra 2024;
- do 31. oktobra 2022 se vrednost M_0 v točki 4 dela B Priloge I prilagodi povprečni masi v stanju, pripravljenem za vožnjo, vseh novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v letih 2019, 2020 in 2021. Navedena nova vrednost M_0 se uporablja v letu 2024;
- do 31. oktobra 2022 se okvirna vrednost TM_0 za leto 2025 določi kot povprečna preskusna masa vseh novih osebnih avtomobilov oziroma novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v letu 2021;
- do 31. oktobra 2024 in vsako drugo leto po tem se vrednost TM_0 v točki 6.2 delov A in B Priloge I prilagodi povprečni preskusni masi vseh novih osebnih avtomobilov oziroma novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v preteklih dveh koledarskih letih, začevši z letoma 2022 in 2023. Nova ustrezna vrednost TM_0 se uporablja od 1. januarja koledarskega leta, ki sledi letu prilagoditve.

2. Na Komisijo je preneseno pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 17 za dopolnitev te uredbe, in sicer z določitvijo ukrepov iz odstavka 1 tega člena.

Člen 15

Pregled in poročanje

1. Komisija leta 2023 temeljito pregleda učinkovitost te uredbe in Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o rezultatih pregleda.

2. V poročilu iz odstavka 1 Komisija med drugim obravnava dejansko reprezentativnost vrednosti emisij CO₂ in porabe goriva ali energije, določenih na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007; uvedbo brezemisijских in nizkoemisijских vozil na trg Unije, zlasti lahkih gospodarskih vozil; postavitev polnilne in oskrbovalne infrastrukture v skladu z Direktivo

2014/94/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁰⁾, vključno z njenim financiranjem; potencialni prispevek uporabe sintetičnih in naprednih alternativnih goriv, proizvedenih iz obnovljivih virov energije, k zmanjšanju emisij; dejansko ugotovljeno zmanjšanje emisij CO₂ na ravni obstoječega voznega parka; delovanje mehanizma spodbud za brezemisijjska in nizkoemisijjska vozila; morebitne učinke prehodnega ukrepa iz točke 6.3 dela A Priloge I; učinek te uredbe na potrošnike, zlasti na tiste z nizkimi in srednjimi dohodki; pa tudi vidike dodatnega ekonomsko vzdržnega in socialno pravičnega prehoda na čisto, konkurenčno in cenovno dostopno mobilnost v Uniji.

Komisija v tem poročilu opredeli tudi jasno pot do nadaljnjega zmanjšanja emisij CO₂ za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila po letu 2030, da bi bistveno prispevala k uresničitvi dolgoročnega cilja iz Pariškega sporazuma.

3. Poročilu iz odstavka 2 se po potrebi priloži predlog za spremembo te uredbe, zlasti morebitno revizijo ciljev za celotni vozni park EU za leto 2030 na podlagi elementov iz odstavka 2 ter uvedbo zavezujočih ciljev zmanjšanja emisij za osebne avtomobile in lahka gospodarska vozila za obdobje od leta 2035 oziroma leta 2040 dalje, da se zagotovi pravočasno preoblikovanje prometnega sektorja v smeri doseganja ničelnih emisij v skladu s cilji iz Pariškega sporazuma.

4. Komisija v okviru pregleda iz odstavka 1 tega člena oceni, ali je izvedljiv razvoj poskusnih postopkov za dejanske emisije, ki nastajajo med vožnjo, z uporabo prenosnih sistemov za merjenje emisij. Komisija upošteva to oceno, pa tudi ocene, opravljene v skladu s členom 12 te uredbe, in lahko po potrebi pregleda postopke za merjenje emisij CO₂ iz Uredbe (ES) št. 715/2007. Komisija zlasti predloži predloge za prilagoditev postopkov, tako da odražajo dejanske emisije CO₂, ki nastajajo med vožnjo, pri osebnih avtomobilih in lahkih gospodarskih vozilih.

5. Komisija v okviru pregleda iz odstavka 1 tega člena oceni možnost, da bi prihodke od premij za presežne emisije dodelili določenemu skladu ali ustreznemu programu, da se zagotovi pravičen prehod na podnebno nevtralno gospodarstvo iz člena 4.1 Pariškega sporazuma in zlasti podpre preusposabljanje, dodatno usposabljanje ter drugo pridobivanje znanj in spretnosti in prerazporejanje delavcev v avtomobilskem sektorju v vseh prizadetih državah članicah, zlasti v regijah in skupnostih, ki jih bo prehod najbolj prizadel. Komisija po potrebi v ta namen najpozneje do leta 2027 pripravi zakonodajni predlog.

6. Komisija do 31. decembra 2020 pregleda Direktivo 1999/94/ES, pri čemer upošteva, da je treba potrošnikom zagotoviti točne, zanesljive in primerljive informacije o porabi goriva, emisijah CO₂ in emisijah onesnaževal zraka za nove osebne avtomobile, ki se dajo na trg, ter oceni možnosti za uvedbo oznake o ekonomičnosti porabe goriva in emisij CO₂ za nova lahka gospodarska vozila. Pregledu se po potrebi priloži zakonodajni predlog.

7. Komisija z izvedbenimi akti določi korelacijske parametre, ki so potrebni za prilagoditev na morebitne spremembe regulativnega preskusnega postopka za merjenje specifičnih emisij CO₂ iz uredb (ES) št. 715/2007 in (ES) št. 692/2008 ter po potrebi iz Uredbe (EU) 2017/1151. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 16(2) te uredbe.

8. Na Komisijo je preneseno pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 17, da spremeni to uredbo s tem, da prilagodi formule iz Priloge I, pri čemer se uporablja metodologija, sprejeta v skladu z odstavkom 7 tega člena, ter obenem zagotovi, da so v starih in novih preskusnih postopkih določene primerljivo stroge zahteve glede zmanjšanja emisij za proizvajalce in vozila z različno uporabnostjo.

Člen 16

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Odbor za podnebne spremembe iz točke (a) člena 44(1) Uredbe (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²¹⁾. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

⁽²⁰⁾ Direktiva 2014/94/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2014 o vzpostavitvi infrastrukture za alternativna goriva (UL L 307, 28.10.2014, str. 1).

⁽²¹⁾ Uredba (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 328, 21.12.2018, str. 1).

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.
3. Kadar odbor ne poda mnenja, Komisija osnutka izvedbenega akta ne sprejme in se uporabi tretji pododstavek člena 5(4) Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 17

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 7(8), člena 10(8), četrtega pododstavka člena 11(1), člena 13(4), člena 14(2) in člena 15(8) se prenese na Komisijo za obdobje šestih let od 15. maja 2019. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem tega šestletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.
3. Prenos pooblastila iz člena 7(8), člena 10(8), četrtega pododstavka člena 11(1), člena 13(4), člena 14(2) in člena 15(8) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.
5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 7(8), člena 10(8), četrtega pododstavka člena 11(1), člena 13(4), člena 14(2) in člena 15(8), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 18

Razveljavitev

Uredbi (ES) št. 443/2009 in (EU) št. 510/2011 se razveljavita z učinkom od 1. januarja 2020.

Sklici na razveljavljeni uredbi se štejejo kot sklici na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge V.

Člen 19

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2020.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 17. aprila 2019

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednik

G. CIAMBA

PRILOGA I

DEL A

CILJI SPECIFIČNIH EMISIJ ZA OSEBNE AVTOMOBILE

1. Za koledarsko leto 2020 se specifične emisije CO₂ za vsak nov osebni avtomobil za namene izračunov v tej točki in v točki 2 določijo v skladu z naslednjo formulo:

$$\text{specifične emisije CO}_2 = 95 + a \cdot (M - M_0),$$

pri čemer je:

M = masa vozila v stanju, pripravljenem za vožnjo, v kilogramih (kg)

M_0 = 1 379,88

a = 0,0333

2. Cilj specifičnih emisij se za proizvajalca v letu 2020 izračuna kot povprečje specifičnih emisij CO₂, določenih v skladu s točko 1, iz vsakega novega osebnega avtomobila, ki ga je proizvedel, registriranega v navedenem koledarskem letu.
3. Referenčni cilj specifičnih emisij za proizvajalca v letu 2021 se izračuna, kot sledi:

$$\text{referenčni cilj specifičnih emisij na podlagi WLTP} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020 \text{ cilj}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ povprečna vrednost specifičnih emisij CO₂ v letu 2020, določena v skladu s Prilogo XXI k Uredbi (EU) 2017/1151 in izračunana v skladu z drugo alineo člena 4(3) te uredbe, brez prihrankov emisij CO₂ zaradi uporabe členov 5 in 11 te uredbe;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ povprečna vrednost specifičnih emisij CO₂ v letu 2020, določena v skladu z Izvedbeno uredbo (EU) 2017/1153 in izračunana v skladu z drugo alineo člena 4(3) te uredbe, brez prihrankov emisij CO₂ zaradi uporabe členov 5 in 11 te uredbe;

$\text{NEDC}_{2020 \text{ cilj}}$ cilj specifičnih emisij za leto 2020, izračunan v skladu s točkama 1 in 2.

4. Za koledarska leta 2021 do 2024 se cilj specifičnih emisij za proizvajalca izračuna, kot sledi:

$$\text{cilj specifičnih emisij} = \text{WLTP}_{\text{referenčni cilj}} + a [(M_o - M_0) - (M_{o2020} - M_{0,2020})]$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{referenčni cilj}}$ referenčni cilj specifičnih emisij na podlagi WLTP za leto 2021, izračunan v skladu s točko 3;

a vrednost 0,0333;

M_o povprečna vrednost mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, (M) za nove osebne avtomobile proizvajalca, registrirane v zadevnem ciljnem letu, v kilogramih (kg);

M_0 vrednost 1 379,88 v letu 2021 in kot je opredeljena v točki (a) člena 14(1) za leta 2022, 2023 in 2024;

M_{o2020} povprečna vrednost mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, (M) za nove osebne avtomobile proizvajalca, registrirane v letu 2020, v kilogramih (kg);

$M_{0,2020}$ vrednost 1 379,88.

5. Za proizvajalca, ki mu je odobreno odstopanje v zvezi s ciljem specifičnih emisij na podlagi NEDC za leto 2021, se cilj glede odstopanja na podlagi WLTP izračuna, kot sledi:

$$\text{cilj glede odstopanja}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2021 \text{ cilj}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$, kot je opredeljena v točki 3;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$, kot je opredeljena v točki 3;

$\text{NEDC}_{2021 \text{ cilj}}$ cilj glede odstopanja za leto 2021, ki ga odobri Komisija v skladu s členom 10.

6. Od 1. januarja 2025 se cilji za celotni vozni park EU in cilj specifičnih emisij za proizvajalca izračunajo, kot sledi:

6.0 Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁

Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁ je s številom novih osebnih avtomobilov, registriranih v letu 2021, ponderirano povprečje referenčnih vrednosti₂₀₂₁, določenih za vsakega posameznega proizvajalca, za katerega se v skladu s točko 4 uporablja cilj specifičnih emisij.

Referenčna vrednost₂₀₂₁ se za vsakega proizvajalca določi, kot sledi:

$$\text{referenčna vrednost}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{izmerjen}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{cilj voznega parka}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{0,2021} - M_{0,2021})$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{izmerjen}}$ za vsakega proizvajalca povprečna vrednost skupnih izmerjenih emisij CO₂ iz vsakega novega osebnega avtomobila, registriranega v letu 2020, kot so določene in sporočene v skladu s členom 7a Izvedbene uredbe (EU) 2017/1153;

$\text{NEDC}_{2020, \text{cilj voznega parka}}$ vrednost 95 g/km;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ vrednost, opredeljena v točki 3;

$M_{0,2021}$ povprečna vrednost mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, pri novih osebnih avtomobilih proizvajalca v kilogramih, registriranih v letu 2021;

$M_{0,2021}$ povprečna vrednost mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, v kilogramih pri vseh novih osebnih avtomobilih, ki jih v letu 2011 registrirajo tisti proizvajalci, za katere se uporablja cilj specifičnih emisij v skladu s točko 4;

a vrednost, opredeljena v točki 4.

6.1 Cilja za celotni vozni park EU za leto 2025 in leto 2030

6.1.1 Cilj za celotni vozni park EU za leta 2025 do 2029

Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₅ = cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁ · (1 – faktor zmanjšanja₂₀₂₅),

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁ vrednost, opredeljena v točki 6.0;

faktor zmanjšanja₂₀₂₅ zmanjšanje iz točke (a) člena 1(4).

6.1.2 Cilj za celotni vozni park EU za obdobje od leta 2030 dalje

Cilj za celotni vozni park EU_{2030} = cilj za celotni vozni park EU_{2021} $(1 - \text{faktor zmanjšanja}_{2030})$,

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU_{2021} vrednost, opredeljena v točki 6.0;

faktor zmanjšanja₂₀₃₀ zmanjšanje iz točke (a) člena 1(5).

6.2 Referenčni cilji specifičnih emisij za obdobje od leta 2025 dalje

6.2.1 Referenčni cilji specifičnih emisij za leta 2025 do 2029

Referenčni cilj specifičnih emisij = cilj za celotni vozni park $EU_{2025} + a_{2025} \cdot (TM - TM_0)$,

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU_{2025} vrednost, določena v skladu s točko 6.1.1;

a_{2025} $\frac{a_{2021} \cdot \text{cilj za celotni vozni park } EU_{2025}}{\text{povprečne emisije}_{2021}}$

pri čemer je:

a_{2021} naklon najboljše prilagoditve se premice, določene z uporabo metode linearnega prilaganja najmanjših kvadratov za preskusno maso (neodvisna spremenljivka) in specifične emisije CO_2 (odvisna spremenljivka) vsakega novega osebnega avtomobila, registriranega v letu 2021;

povprečne emisije₂₀₂₁ povprečna vrednost specifičnih emisij CO_2 iz vseh novih osebnih avtomobilov proizvajalcev, registriranih v letu 2021, za katere je cilj specifičnih emisij izračunan v skladu s točko 4;

TM povprečna preskusna masa vseh novih osebnih avtomobilov proizvajalca, registriranih v zadevnem koledarskem letu v kilogramih (kg);

TM_0 vrednost v kilogramih (kg), določena v skladu s točko (d) člena 14(1).

6.2.2 Referenčni cilji specifičnih emisij od leta 2030 dalje

Referenčni cilj specifičnih emisij = cilj za celotni vozni park $EU_{2030} + a_{2030} \cdot (TM - TM_0)$,

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU_{2030} vrednost, določena v skladu s točko 6.1.2;

a_{2030} $\frac{a_{2021} \cdot \text{cilj za celotni vozni park } EU_{2030}}{\text{povprečne emisije}_{2021}}$

pri čemer je:

a_{2021} vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;

povprečne emisije₂₀₂₁ vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;

TM vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;

TM_0 vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;

6.3 Cilji specifičnih emisij za obdobje od leta 2025 dalje

Cilj specifičnih emisij = referenčni cilj specifičnih emisij · faktor ZLEV (Zero Level Emission Vehicle – vozilo z ničelno stopnjo emisij),

pri čemer je:

referenčni cilj specifičnih emisij referenčni cilj specifičnih emisij CO₂, določen v skladu s točko 6.2.1 za obdobje 2025–2029 in točko 6.2.2 za obdobje od leta 2030 dalje;

faktor ZLEV $(1 + y - x)$, če pa je seštevek večji od 1,05 ali manjši od 1,0, se faktor ZLEV glede na primer določi na 1,05 ali 1,0,

pri čemer je:

y delež brezemisij in nizkoemisij vozil v proizvodnem voznom parku novih osebnih avtomobilov, izračunan kot skupno število novih brezemisij in nizkoemisij vozil, pri čemer se v skladu z naslednjo formulo vsak izmed njih šteje za ZLEV_{specifični}, deljeno s skupnim številom novih osebnih avtomobilov, registriranih v zadevnem koledarskem letu;

$$\text{ZLEV}_{\text{specifični}} = 1 - \left(\frac{\text{specifične emisije CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right)$$

Za nove osebne avtomobile, registrirane v državah članicah, v katerih je v letu 2017 delež brezemisij in nizkoemisij vozil v voznom parku manjši od 60 % povprečja Unije ⁽¹⁾ in manj kot 1 000 novih brezemisij in nizkoemisij vozil, registriranih v letu 2017, se ZLEV_{specifični} do vključno leta 2030 izračuna v skladu z naslednjo formulo:

$$\text{ZLEV}_{\text{specifični}} = \left(1 - \left(\frac{\text{specifične emisije CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right) \right) \cdot 1,85$$

Če delež brezemisij in nizkoemisij vozil v celotnem voznom parku novih osebnih avtomobilov države članice, registriranih v letu med letoma 2025 in 2030, preseže 5 %, ta država članica v naslednjih letih ne more uporabiti množitelja 1,85;

x 15 % v obdobju 2025–2029 in 35 % od leta 2030 dalje.

DEL B

CILJI SPECIFIČNIH EMISIJ ZA LAHKA GOSPODARSKA VOZILA

1. Za koledarsko leto 2020 se specifične emisije CO₂ za vsako novo lahko gospodarsko vozilo za namene izračunov v tej točki in v točki 2 določijo v skladu z naslednjo formulo:

$$\text{specifične emisije CO}_2 = 147 + a \cdot (M - M_0),$$

pri čemer je:

M = masa vozila v stanju, pripravljenem za vožnjo, v kilogramih (kg)

M₀ = 1 766,4

a = 0,096

2. Cilj specifičnih emisij se za proizvajalca v letu 2020 izračuna kot povprečje specifičnih emisij CO₂, določenih v skladu s točko 1, iz vsakega njegovega novega lahkega gospodarskega vozila, registriranega v navedenem koledarskem letu.

⁽¹⁾ Delež brezemisij in nizkoemisij vozil v celotnem voznom parku novih osebnih avtomobilov države članice se izračuna kot skupno število novih brezemisij in nizkoemisij vozil, registriranih v letu 2017, deljeno s skupnim številom novih osebnih avtomobilov, registriranih v istem letu.

3. Referenčni cilj specifičnih emisij za proizvajalca v letu 2021 se izračuna, kot sledi:

$$\text{referenčni cilj specifičnih emisij WLTP} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020 \text{ cilj}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right),$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ povprečna vrednost specifičnih emisij CO_2 v letu 2020, določena v skladu s Prilogo XXI k Uredbi (EU) 2017/1151, brez prihrankov emisij CO_2 zaradi uporabe člena 11 te uredbe;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ povprečna vrednost specifičnih emisij CO_2 v letu 2020, določena v skladu z Izvedbeno uredbo (EU) 2017/1152, brez prihrankov emisij CO_2 zaradi uporabe člena 11 te uredbe;

$\text{NEDC}_{2020 \text{ cilj}}$ cilj specifičnih emisij za leto 2020, izračunan v skladu s točkama 1 in 2.

4. Za koledarska leta 2021 do 2024 se cilj specifičnih emisij za proizvajalca izračuna, kot sledi:

$$\text{cilj specifičnih emisij} = \text{WLTP}_{\text{referenčni cilj}} + a [(M_o - M_0) - (M_{o,2020} - M_{0,2020})]$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{referenčni cilj}}$ referenčni cilj specifičnih emisij na podlagi WLTP za leto 2021, izračunan v skladu s točko 3;

a vrednost 0,096;

M_o povprečna vrednost mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, (M) za nova lahka gospodarska vozila proizvajalca, registrirana v zadevnem ciljnem letu, v kilogramih (kg);

M_0 v letu 2020 vrednost 1 766,4, za leta 2021, 2022 in 2023 vrednost, sprejeta v skladu s členom 13(5) Uredbe (EU) št. 510/2011, ter za leto 2024 vrednost, sprejeta na podlagi točke (b) člena 14(1) te uredbe;

$M_{o,2020}$ povprečna vrednost mase v stanju, pripravljenem za vožnjo, (M) za nova lahka gospodarska vozila proizvajalca, registrirana v letu 2020, v kilogramih (kg);

$M_{0,2020}$ vrednost 1 766,4.

5. Za proizvajalca, ki mu je odobreno odstopanje v zvezi s ciljem specifičnih emisij na podlagi NEDC za leto 2021, se cilj glede odstopanja na podlagi WLTP izračuna, kot sledi:

$$\text{cilj glede odstopanja}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020 \text{ cilj}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

pri čemer je:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$, kot je opredeljena v točki 3;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$, kot je opredeljena v točki 3;

$\text{NEDC}_{2021 \text{ cilj}}$ cilj odstopanja za leto 2021, ki ga odobri Komisija v skladu s členom 10.

6. Od 1. januarja 2025 se cilji za celotni vozni park EU in cilji specifičnih emisij za proizvajalca izračunajo, kot sledi:

6.0 Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁

Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁ je s številom novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih v letu 2021, ponderirano povprečje referenčnih vrednosti₂₀₂₁, določenih za vsakega posameznega proizvajalca, za katerega se v skladu s točko 4 uporablja cilj specifičnih emisij.

Referenčna vrednost₂₀₂₁ se za vsakega proizvajalca določi, kot sledi:

$$\text{referenčna vrednost}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{izmerjen}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{cilj voznega parka}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{0,2021} - M_{0,2021})$$

pri čemer je:

WLTP _{CO₂,izmerjen}	za vsakega proizvajalca povprečna vrednost skupnih izmerjenih emisij CO ₂ iz vsakega novega lahkega gospodarskega vozila, registriranega v letu 2020, kot so določene in sporočene v skladu s členom 7a Izvedbene uredbe (EU) 2017/1152
NEDC _{2020, cilj voznega parka}	vrednost 147 g/km;
NEDC _{CO₂}	vrednost, opredeljena v točki 3
M _{0,2021}	povprečna vrednost mase novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalca v stanju, pripravljenem za vožnjo, registriranih v letu 2021 v kilogramih (kg);
M _{0,2021}	povprečna vrednost mase vseh novih osebnih avtomobilov v stanju, pripravljenem za vožnjo, ki jih v letu 2021 registrirajo tisti proizvajalci, za katere se uporablja cilj specifičnih emisij v skladu s točko 4, v kilogramih (kg);
a	vrednost, opredeljena v točki 4.

6.1 Cilja za celotni vozni park EU za leto 2025 in leto 2030

6.1.1 Cilj za celotni vozni park EU za leta 2025 do 2029

Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₅ = cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁ · (1 – faktor zmanjšanja₂₀₂₅),

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU ₂₀₂₁	vrednost, opredeljena v točki 6.0;
faktor zmanjšanja ₂₀₂₅	zmanjšanje iz točke (b) člena 1(4).

6.1.2 Cilj za celotni vozni park EU za obdobje od leta 2030 dalje

Cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₅ = cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₁ · (1 – faktor zmanjšanja₂₀₃₀),

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU ₂₀₂₁	vrednost, opredeljena v točki 6.0;
faktor zmanjšanja ₂₀₃₀	zmanjšanje iz točke (b) člena 1(5).

6.2 Referenčni cilji specifičnih emisij od leta 2025 dalje

6.2.1 Referenčni cilji specifičnih emisij za leta 2025 do 2029

Referenčni cilj specifičnih emisij = cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₅ + α (TM – TM₀),

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU ₂₀₂₅	vrednost, določena v skladu s točko 6.1.1;
α	a ₂₀₂₅ , pri čemer je povprečna preskusna masa novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalca enaka ali manjša od TM ₀ , določene v skladu s točko (d) člena 14(1), in a ₂₀₂₁ , pri čemer je povprečna preskusna masa novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalca večja od TM ₀ , določene v skladu s točko (d) člena 14(1),

čemer je:

a_{2025}	$\frac{a_{2021} \cdot \text{cilj za celotni vozni park EU}_{2025}}{\text{povprečne emisije}_{2021}}$
a_{2021}	naklon najboljše prilagoditve se premice, določene z uporabo metode linearnega prilaganja najmanjših kvadratov za preskusno maso (neodvisna spremenljivka) in specifične emisije CO ₂ (odvisna spremenljivka) vsakega novega lahkega gospodarskega vozila, registriranega v letu 2021;
$\text{povprečne emisije}_{2021}$	povprečna vrednost specifičnih emisij CO ₂ iz vseh novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalcev, registriranih v letu 2021, za katere je cilj specifičnih emisij izračunan v skladu s točko 4;
TM	povprečna preskusna masa vseh novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalca, registriranih v zadevnem koledarskem letu v kilogramih (kg);
TM ₀	vrednost v kilogramih (kg), določena v skladu s točko (d) člena 14(1).

6.2.2 Referenčni cilji specifičnih emisij od leta 2030 dalje

Referenčni cilj specifičnih emisij = cilj za celotni vozni park EU₂₀₃₀ + $\alpha \cdot (TM - TM_0)$,

pri čemer je:

cilj za celotni vozni park EU ₂₀₃₀	vrednost, določena v skladu s točko 6.1.2;
α	a_{2030} , pri čemer je povprečna preskusna masa novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalca enaka ali manjša od TM ₀ , določene v skladu s točko (d) člena 14(1), in a_{2021} , pri čemer je povprečna preskusna masa novih lahkih gospodarskih vozil proizvajalca večja od TM ₀ , določene v skladu s točko (d) člena 14(1),

pri čemer je:

a_{2030}	$\frac{a_{2021} \cdot \text{cilj za celotni vozni park EU}_{2030}}{\text{povprečne emisije}_{2021}}$
a_{2021}	vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;
$\text{povprečne emisije}_{2021}$	vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;
TM	vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;
TM ₀	vrednost, opredeljena v točki 6.2.1;

6.3 Cilji specifičnih emisij od leta 2025 dalje

6.3.1 Cilji specifičnih emisij za leta 2025 do 2029

Cilj specifičnih emisij = (referenčni cilj specifičnih emisij – ($\emptyset_{\text{cilji}}$ – cilj za celotni vozni park EU₂₀₂₅)) · faktor ZLEV,

pri čemer je:

referenčni cilj specifičnih emisij	referenčni cilj specifičnih emisij za proizvajalca, določen v skladu s točko 6.2.1;
$\emptyset_{\text{cilji}}$	povprečna vrednost vseh referenčnih ciljev specifičnih emisij, določenih v skladu s točko 6.2.1, ponderirana glede na število novih lahkih gospodarskih vozil vsakega posameznega proizvajalca;
faktor ZLEV	(1 + y – x), če pa je seštevek večji od 1,05 ali manjši od 1,0, se faktor ZLEV glede na primer določi na 1,05 ali 1,0

pri čemer je:

y delež brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil v proizvajalčevem voznem parku novih lahkih gospodarskih vozil, izračunan kot skupno število novih brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil, pri čemer se v skladu z naslednjo formulo vsak izmed njih šteje za $ZLEV_{\text{specifični}}$, deljeno s skupnim številom novoregistriranih lahkih gospodarskih vozil v zadevnem koledarskem letu;

$$ZLEV_{\text{specifični}} = 1 - \left(\frac{\text{specifične emisije CO}_2}{50} \right)$$

x 15 %.

6.3.2 Cilji specifičnih emisij od leta 2030 dalje

Cilj specifičnih emisij = (referenčni cilj specifičnih emisij – ($\emptyset_{\text{cilji}}$ – cilj za celotni vozni park EU₂₀₃₀)) · faktor ZLEV,

pri čemer je:

referenčni cilj specifičnih emisij referenčni cilj specifičnih emisij za proizvajalca, določen v skladu s točko 6.2.2;

$\emptyset_{\text{cilji}}$ povprečna vrednost vseh referenčnih ciljev specifičnih emisij, določenih v skladu s točko 6.2.2, ponderirana glede na število novih lahkih gospodarskih vozil vsakega posameznega proizvajalca;

faktor ZLEV $(1 + y - x)$, če pa je seštevek večji od 1,05 ali manjši od 1,0, se faktor ZLEV glede na primer določi na 1,05 ali 1,0,

pri čemer je:

y delež brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil v proizvajalčevem voznem parku novih lahkih gospodarskih vozil, izračunan kot skupno število novih brezemisijskih in nizkoemisijskih vozil, pri čemer v skladu z naslednjo formulo vsako izmed njih šteje za $ZLEV_{\text{specifični}}$, deljeno s skupnim številom novoregistriranih lahkih gospodarskih vozil v zadevnem koledarskem letu;

$$ZLEV_{\text{specifični}} = 1 - \left(\frac{\text{specifične emisije CO}_2}{50} \right)$$

x 30 %.

PRILOGA II

SPREMLJANJE IN SPOROČANJE EMISIJ IZ NOVIH OSEBNIH AVTOMOBILOV

DEL A

Zbiranje podatkov o novih osebnih avtomobilih in določanje informacij o spremljanju emisij CO₂

1. Države članice za vsako koledarsko leto beležijo naslednje podrobne podatke o vsakem novem osebnem avtomobilu, ki ga registrirajo kot vozilo kategorije M1 na svojem ozemlju:
 - (a) proizvajalec;
 - (b) homologacijska številka in njene razširitve;
 - (c) tip, varianta in različica (če je ustrezno);
 - (d) znamka in trgovsko ime;
 - (e) kategorija homologiranega vozila;
 - (f) skupno število novih registracij;
 - (g) masa v stanju, pripravljenem za vožnjo;
 - (h) specifične emisije CO₂ (NEDC in WLTP);
 - (i) odtis: medosna razdalja, kolotek krmiljene osi in kolotek druge osi;
 - (j) vrsta goriva in način izgorevanja;
 - (k) delovna prostornina motorja;
 - (l) poraba električne energije;
 - (m) oznaka za inovativno tehnologijo ali skupino inovativnih tehnologij in zmanjšanje emisij CO₂ zaradi navedene tehnologije (NEDC in WLTP);
 - (n) največja neto moč;
 - (o) identifikacijska številka vozila;
 - (p) preskusna masa na podlagi WLTP;
 - (q) faktorja odstopanja in preverjanja iz točke 3.2.8 Priloge I k Izvedbeni uredbi (EU) 2017/1153;
 - (r) kategorija registriranega vozila;
 - (s) identifikacijska številka družine vozil;
 - (t) električni doseg, če je ustrezno.

Države članice v skladu s členom 7 dajo na voljo Komisiji vse podatke, navedene v tej točki, v obliki, določeni v oddelku 2 dela B.

2. Za podrobne podatke iz točke 1 se uporabijo podatki iz certifikata o skladnosti za zadevni osebni avtomobil. Pri vozilih z dvogorivnim motorjem (bencin/plin), katerih certifikati o skladnosti navajajo specifične vrednosti emisij CO₂ za obe vrsti goriva, države članice uporabijo le vrednost, merjeno za plin.
3. Države članice za vsako koledarsko leto določijo:
 - (a) skupno število novih registracij novih osebnih avtomobilov, ki so predmet ES-homologacije;
 - (b) skupno število novih registracij novih posamično odobrenih osebnih avtomobilov;
 - (c) skupno število novih registracij novih osebnih avtomobilov, ki so predmet nacionalne homologacije za majhne serije.

DEL B

Oblika za prenos podatkov

Države članice vsako leto sporočijo informacije iz točk 1 in 3 dela A v naslednjih oblikah:

ODDELEK 1

ZBIRNI PODATKI O SPREMLJANJU

Država članica ⁽¹⁾	
Leto	
Skupno število novih registracij novih osebnih avtomobilov, ki so predmet ES-homologacije	
Skupno število novih registracij novih posamično odobrenih osebnih avtomobilov	
Skupno število novih registracij novih osebnih avtomobilov, ki so predmet nacionalne homologacije za majhne serije	

⁽¹⁾ Oznake ISO 3166 alpha-2, z izjemo Grčije in Združenega kraljestva, za katera se uporabljata oznaki „EL“ oziroma „UK“.

ODDELEK 2

PODROBNI PODATKI O SPREMLJANJU – VNOS ZA POSAMEZNO VOZILO

Sklicevanje na točko 1 dela A	Podrobni podatki o registriranem vozilu
(a)	Ime proizvajalca – standardno poimenovanje v EU
	Ime proizvajalca – izjava proizvajalca originalne opreme
	Ime proizvajalca v registru države članice ⁽¹⁾
(b)	Homologacijska številka in njene razširitve
(c)	Tip
	Varianta
	Različica
(d)	Znamka in trgovsko ime
(e)	Kategorija homologiranega vozila
(f)	Skupno število novih registracij
(g)	Masa v stanju, pripravljenem za vožnjo
(h)	Specifične emisije CO ₂ (skupno) Vrednost na podlagi NEDC do 31. decembra 2020, razen za vozila s področja uporabe člena 5, za katera se vrednost na podlagi NEDC določi do 31. decembra 2022 v skladu s členom 5 Izvedbene uredbe (EU) 2017/1153
	Specifične emisije CO ₂ (skupno) Vrednost na podlagi WLTP

Sklicevanje na točko 1 dela A	Podrobni podatki o registriranem vozilu
(i)	Medosna razdalja
	Kolotek krmiljene osi (os 1)
	Kolotek druge osi (os 2)
(j)	Vrsta goriva
	Način izgorevanja
(k)	Delovna prostornina motorja (v cm ³)
(l)	Poraba električne energije (v Wh/km)
(m)	Oznaka ekološke(-ih) inovacij(-e)
	Skupni prihranki emisij CO ₂ zaradi ekološke(-ih) inovacij(-e) na podlagi NEDC do 31. decembra 2020
	Skupni prihranki emisij CO ₂ zaradi ekološke(-ih) inovacij(-e) na podlagi WLTP
(n)	Največja neto moč
(o)	Identifikacijska številka vozila
(p)	Preskusna masa na podlagi WLTP
(q)	Faktor odstopanja De (če je na voljo)
	Faktor preverjanja (če je na voljo)
(r)	Kategorija registriranega vozila
(s)	Identifikacijska številka družine vozil
(t)	Električni doseg, če je na voljo

Opomba:

(¹) V primeru nacionalne homologacije za majhne serije (NSS) ali posamične odobritve (IVA) se ime proizvajalca navede v stolpcu „Ime proizvajalca v registru države članice“, v stolpcu „Ime proizvajalca – standardno poimenovanje v EU“ pa se navede naslednje: „AA-NSS“ ali „AA-IVA“.

PRILOGA III

SPREMLJANJE IN SPOROČANJE EMISIJ IZ NOVIH LAHKIH GOSPODARSKIH VOZIL

A. Zbiranje podatkov o novih lahkih gospodarskih vozilih in določanje informacij o spremljanju emisij CO₂

1. Podrobni podatki

1.1 Dokončana vozila, registrirana kot N₁

V primeru dokončanih ES-homologiranih vozil, ki so registrirana kot N₁, države članice za vsako koledarsko leto zabeležijo naslednje podrobne podatke o vsakem novem lahkem gospodarskem vozilu, ko je prvič registrirano na njihovem ozemlju:

- (a) proizvajalec;
- (b) homologacijska številka in njene razširitve;
- (c) tip, varianta in različica;
- (d) znamka;
- (e) kategorija homologiranega vozila;
- (f) kategorija registriranega vozila;
- (g) specifične emisije CO₂ (NEDC in WLTP);
- (h) masa v stanju, pripravljenem za vožnjo;
- (i) največja tehnično dovoljena masa obremenjenega vozila;
- (j) odtis: medosna razdalja, kolotek krmiljene osi in kolotek druge osi;
- (k) vrsta goriva in način izgorevanja;
- (l) delovna prostornina motorja;
- (m) poraba električne energije;
- (n) oznaka za inovativno tehnologijo ali skupino inovativnih tehnologij in zmanjšanje emisij CO₂ zaradi te tehnologije (NEDC in WLTP);
- (o) identifikacijska številka vozila;
- (p) preskusna masa na podlagi WLTP;
- (q) faktorja odstopanja in preverjanja iz točke 3.2.8 Priloge I k Izvedbeni uredbi (EU) 2017/1152;
- (r) identifikacijska številka družine vozil, določena v skladu s točko 5.0 Priloge XXI k Uredbi (EU) 2017/1151;
- (s) električni doseg, če je ustrezno.

Države članice v skladu s členom 7 dajo na voljo Komisiji vse podatke, navedene v tej točki, v obliki, določeni v oddelku 2 dela C te priloge.

1.2 Vozila, odobrena z večstopenjskim postopkom in registrirana kot vozila N₁

V primeru večstopenjsko izdelanih vozil, registriranih kot vozila N₁, države članice za vsako koledarsko leto beležijo naslednje podrobne podatke v zvezi z:

- (a) osnovnim (nedokončanim) vozilom: podatke iz točk (a), (b), (c), (d), (e), (g), (h), (i), (n) in (o) točke 1.1 ali, namesto podatkov iz točk (h) in (i), privzeto dodano maso kot del homologacijskih informacij iz točke 2.17.2 Priloge I k Direktivi 2007/46/ES;
- (b) osnovnim (dokončanim) vozilom: podatke iz točk (a), (b), (c), (d), (e), (g), (h), (i), (n) in (o) točke 1.1;
- (c) dodelanim vozilom: podatke iz točk (a), (f), (g), (h), (j), (k), (l), (m) in (o) točke 1.1.

Kadar podatkov iz točk (a) in (b) prvega pododstavka za osnovno vozilo ni mogoče predložiti, država članica namesto tega predloži podatke v zvezi z dodelanim vozilom.

Za dodelana vozila N₁ se uporabi oblika, določena v oddelku 2 dela C.

Identifikacijska številka vozila iz točke (o) točke 1.1 se ne objavi.

- 2. Za podrobnosti iz točke 1 se uporabijo podatki iz certifikata o skladnosti. Pri vozilih z dvogorivnim motorjem (bencin/plin), katerih certifikati o skladnosti navajajo specifične vrednosti emisij CO₂ za obe vrsti goriva, države članice uporabijo le vrednost, merjeno za plin.
- 3. Države članice za vsako koledarsko leto določijo:
 - (a) skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet ES-homologacije;
 - (b) skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet postopka večstopenjske homologacije, če je na voljo;
 - (c) skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet posamičnih odobritev;
 - (d) skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet nacionalne homologacije za majhne serije.
- B. Metodologija za določanje informacij o spremljanju emisij CO₂ za nova lahka gospodarska vozila

Informacije o spremljanju in nadzorovanju, ki jih morajo države članice določiti v skladu s točkama 1 in 3 dela A, se določijo v skladu z metodologijo iz tega dela.

1. Število registriranih novih lahkih gospodarskih vozil

Države članice določijo število novih lahkih gospodarskih vozil, registriranih na njihovem ozemlju v posameznem letu spremljanja, to pa se razdeli na vozila, ki so predmet ES-homologacije, vozila, ki se posamično odobrijo, in vozila, ki so predmet nacionalne homologacije za majhne serije, ter, če je na voljo, število večstopenjsko izdelanih vozil.

2. Dodelana vozila

Pri večstopenjsko izdelanih vozilih se specifične emisije CO₂ iz dodelanih vozil dodelijo proizvajalcu osnovnega vozila.

Da bi zagotovili reprezentativnost vrednosti emisij CO₂, učinkovitosti porabe goriva in mase dodelanih vozil, ne da bi s tem obremenili proizvajalca osnovnega vozila, Komisija predlaga poseben postopek spremljanja in po potrebi ustrezno spremeni ustrezno zakonodajo o homologaciji.

Ne glede na to, da se za izračun cilja za leto 2020 v skladu s točko 2 dela B Priloge I uporabi privzeta dodana masa iz dela C te priloge, se v primerih, ko te vrednosti mase ni mogoče določiti, za začasni izračun cilja specifičnih emisij iz člena 7(4) lahko uporabi masa dodelanega vozila v stanju, pripravljenem za vožnjo.

Če je osnovno vozilo dokončano vozilo, se za izračun cilja specifičnih emisij uporabi masa vozila v stanju, pripravljenem za vožnjo. Kadar pa te vrednosti mase ni mogoče določiti, se za začasni izračun cilja specifičnih emisij lahko uporabi masa dodelanega vozila v stanju, pripravljenem za vožnjo.

C. Oblike za prenos podatkov

Države članice vsako leto sporočijo informacije iz točk 1 in 3 dela A v naslednjih oblikah:

Oddelek 1

zbirni podatki o spremljanju

Država članica ⁽¹⁾	
Leto	
Skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet ES-homologacije	
Skupno število novih registracij novih posamično odobrenih lahkih gospodarskih vozil	
Skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet nacionalne homologacije za majhne serije	
Skupno število novih registracij novih lahkih gospodarskih vozil, ki so predmet postopka večstopenjske homologacije (če je na voljo)	

⁽¹⁾ Oznake ISO 3166 alpha-2, z izjemo Grčije in Združenega kraljestva, za katera se uporabljata oznaki „EL“ oziroma „UK“.

Oddelek 2

Podrobni podatki o spremljanju – vnos za posamezno vozilo

Sklicevanje na točko 1.1 dela A	Podrobni podatki o registriranem vozilu ⁽¹⁾
(a)	Ime proizvajalca – standardno poimenovanje v EU ⁽²⁾
	Ime proizvajalca – izjava proizvajalca originalne opreme DOKONČANO VOZILO/OSNOVNO VOZILO ⁽³⁾
	Ime proizvajalca – izjava proizvajalca originalne opreme DODELANO VOZILO ⁽³⁾
	Ime proizvajalca v registru države članice ⁽²⁾
(b)	Homologacijska številka in njene razširitve
(c)	Tip
	Varianta
	Različica
(d)	Znamka
(e)	Kategorija homologiranega vozila
(f)	Kategorija registriranega vozila
(g)	Specifične emisije CO ₂ (skupno) Vrednost na podlagi NEDC do 31. decembra 2020
	Specifične emisije CO ₂ (skupno) Vrednost na podlagi WLTP

Sklicevanje na točko 1.1 dela A	Podrobni podatki o registriranem vozilu ⁽¹⁾
(h)	Masa v stanju, pripravljenem za vožnjo OSNOVNO VOZILO
	Masa v stanju, pripravljenem za vožnjo DODELANO VOZILO/DOKONČANO VOZILO
(i) ⁽⁴⁾	Največja tehnično dovoljena masa obremenjenega vozila
(j)	Medosna razdalja
	Kolotek krmiljene osi (os 1)
	Kolotek druge osi (os 2)
(k)	Vrsta goriva
	Način izgorevanja
(l)	Delovna prostornina motorja (v cm ³)
(m)	Poraba električne energije (v Wh/km)
(n)	Oznaka ekološke(-ih) inovacij(-e)
	Skupni prihranki emisij CO ₂ zaradi ekološke(-ih) inovacij(-e) na podlagi NEDC do 31. decembra 2020
	Skupni prihranki emisij CO ₂ zaradi ekološke(-ih) inovacij(-e) na podlagi WLTP
(o)	Identifikacijska številka vozila
(p)	Preskusna masa na podlagi WLTP
(q)	Faktor odstopanja De (če je na voljo)
	Faktor preverjanja (če je na voljo)
(r)	Identifikacijska številka družine vozil
(s)	Električni doseg, če je to ustrezno
Točka 2.17.2 Priloge I k Direktivi 2007/46/ES ⁽⁵⁾	Privzeta dodana masa (če je to v primeru večstopenjsko izdelanih vozil ustrezno)

Opombe:

⁽¹⁾ Kadar v primeru večstopenjsko izdelanih vozil podatkov za osnovno vozilo ni mogoče predložiti, država članica predloži vsaj podatke, določene v tej obliki, za dodelano vozilo.

⁽²⁾ V primeru nacionalne homologacije za majhne serije (NSS) ali posamične odobritve (IVA) se ime proizvajalca navede v stolpcu „Ime proizvajalca v registru države članice“, v stolpcu „Ime proizvajalca – standardno poimenovanje v EU“ pa se navede naslednje: „AA-NSS“ ali „AA-IVA“.

⁽³⁾ V primeru večstopenjsko izdelanih vozil se navede proizvajalec osnovnega (nedokončanega/dokončanega) vozila. Če ime proizvajalca osnovnega vozila ni na voljo, se navede samo proizvajalec dodelanega vozila.

⁽⁴⁾ V primeru večstopenjsko izdelanih vozil se navede največja tehnično dovoljena masa obremenjenega osnovnega vozila.

⁽⁵⁾ V primeru večstopenjsko izdelanih vozil se masa v stanju, pripravljenem za vožnjo, in največja tehnično dovoljena masa osnovnega vozila lahko nadomestita s privzeto dodano maso iz podatkov o homologaciji v skladu s točko 2.17.2 Priloge I k Direktivi 2007/46/ES.

PRILOGA IV

RAZVELJAVLJENI UREDBI S SEZNAMOMA NJUNIH ZAPOREDNIH SPREMEMB

Uredba (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta	(UL L 140, 5.6.2009, str. 1)
Uredba Komisije (EU) št. 397/2013	(UL L 120, 1.5.2013, str. 4)
Uredba (EU) št. 333/2014 Evropskega parlamenta in Sveta	(UL L 103, 5.4.2014, str. 15)
Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/6	(UL L 3, 7.1.2015, str. 1)
Delegirana uredba Komisije (EU) 2017/1502	(UL L 221, 26.8.2017, str. 4)
Delegirana uredba Komisije (EU) 2018/649	(UL L 108, 27.4.2018, str. 14)
Uredba (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta	(UL L 145, 31.5.2011, str. 1)
Delegirana uredba Komisije (EU) št. 205/2012	(UL L 72, 10.3.2012, str. 2)
Uredba (EU) št. 253/2014 Evropskega parlamenta in Sveta	(UL L 84, 20.3.2014, str. 38)
Delegirana uredba Komisije (EU) št. 404/2014	(UL L 121, 24.4.2014, str. 1)
Delegirana uredba Komisije (EU) 2017/748	(UL L 113, 29.4.2017, str. 9)
Delegirana uredba Komisije (EU) 2017/1499	(UL L 219, 25.8.2017, str. 1)

PRILOGA V

KORELACIJSKA TABELA

Uredba (ES) št. 443/2009	Uredba (EU) št. 510/2011	Ta uredba
člen 1, prvi odstavek	člen 1(1)	člen 1(1)
člen 1, drugi odstavek	člen 1(2)	člen 1(2)
člen 1, tretji odstavek	—	člen 1(3)
—	—	člen 1(4)
—	—	člen 1(5)
—	—	člen 1(6)
—	—	člen 1(7)
člen 2(1)	člen 2(1)	člen 2(1)
člen 2(2)	člen 2(2)	člen 2(2)
člen 2(3)	člen 2(3)	člen 2(3)
člen 2(4)	člen 2(4)	člen 2(4)
člen 3(1), uvodno besedilo	člen 3(1), uvodno besedilo	člen 3(1), uvodno besedilo
člen 3(1), točki (a) in (b)	člen 3(1), točki (a) in (b)	člen 3(1), točki (a) in (b)
—	člen 3(1), točke (c), (d) in (e)	člen 3(1), točke (c), (d) in (e)
člen 3(1), točki (c) in (d)	člen 3(1), točki (f) in (g)	člen 3(1), točki (f) in (g)
člen 3(1), točka (f)	člen 3(1), točka (h)	člen 3(1), točka (h)
člen 3(1), točka (e)	člen 3(1), točka (j)	člen 3(1), točka (i)
člen 3(1), točka (g)	člen 3(1), točka (i)	člen 3(1), točka (j)
—	—	člen 3(1), točke (k), (l) in (m)
—	člen 3(1), točka (k)	člen 3(1), točka (n)
člen 3(2)	člen 3(2)	člen 3(2)
člen 4, prvi odstavek	člen 4, prvi odstavek	člen 4, uvodno besedilo ter točki (a) in (b)
—	—	člen 4(1), točka (c)
—	člen 4, drugi odstavek	člen 4(2)
člen 4, drugi odstavek	člen 4, tretji odstavek	člen 4(3)
člen 5	člen 5	—
člen 5a	—	člen 5
člen 6	člen 6	—
člen 7(1)	člen 7(1)	člen 6(1)
člen 7(2), točke (a), (b) in (c)	člen 7(2), točke (a), (b) in (c)	člen 6(2), točke (a), (b) in (c)
—	—	člen 6(2), točka (d)
člen 7(3)	člen 7(3)	člen 6(3)
člen 7(4)	člen 7(4)	člen 6(4)
člen 7(5)	člen 7(5)	člen 6(5)
člen 7(6)	člen 7(6)	člen 6(6)

Uredba (ES) št. 443/2009	Uredba (EU) št. 510/2011	Ta uredba
člen 7(7)	člen 7(7)	člen 6(7)
člen 8(1)	člen 8(1)	člen 7(1)
člen 8(2)	člen 8(2)	člen 7(2)
člen 8(3)	člen 8(3)	člen 7(3)
člen 8(4), prvi in drugi pododstavek	člen 8(4), prvi in drugi pododstavek	člen 7(4), prvi in drugi pododstavek
člen 8(4), tretji pododstavek	člen 8(4), prvi pododstavek	člen 7(4), tretji pododstavek
člen 8(5), prvi pododstavek	člen 8(5)	člen 7(5), prvi pododstavek
člen 8(5), drugi pododstavek	člen 8(6)	člen 7(5), drugi pododstavek
člen 8(6)	člen 8(7)	—
člen 8(7)	člen 8(8)	člen 7(6), prvi pododstavek
—	—	člen 7(6), drugi pododstavek
člen 8(8)	—	—
člen 8(9), prvi pododstavek	člen 8(9), prvi pododstavek	člen 7(7)
člen 8(9), drugi pododstavek	člen 8(9), drugi pododstavek	člen 7(8)
—	—	člen 7(9)
—	—	člen 7(10)
—	člen 8(10)	člen 7(11)
člen 9(1)	člen 9(1)	člen 8(1)
člen 9(2), prvi pododstavek, uvodno besedilo	člen 9(2), prvi pododstavek, uvodno besedilo	člen 8(2), prvi pododstavek, prvi del
člen 9(2), prvi pododstavek, točka (a)	člen 9(2), prvi pododstavek, točka (a)	—
člen 9(2), prvi pododstavek, točka (b)	člen 9(2), prvi pododstavek, točka (b)	člen 8(2), prvi pododstavek, drugi del
člen 9(2), drugi pododstavek	člen 9(2), drugi pododstavek	člen 8(2), drugi pododstavek
člen 9(3)	člen 9(3)	člen 8(3)
člen 9(4)	člen 9(4)	člen 8(4)
člen 10(1), uvodno besedilo	člen 10(1), uvodno besedilo	člen 9(1), uvodno besedilo
člen 10(1), točke (a) do (e)	člen 10(1), točke (a) do (e)	člen 9(1), točke (a) do (e)
—	—	člen 9(1), točka (f)
člen 10(2)	člen 10(2)	člen 9(2)
—	—	člen 9(3)
člen 11(1)	člen 11(1)	člen 10(1)
člen 11(2)	člen 11(2)	člen 10(2)
člen 11(3)	člen 11(3)	člen 10(3), prvi pododstavek
—	—	člen 10(3), drugi pododstavek
člen 11(4), prvi pododstavek	—	člen 10(4), prvi pododstavek

Uredba (ES) št. 443/2009	Uredba (EU) št. 510/2011	Ta uredba
člen 11(4), drugi pododstavek, uvodno besedilo	—	člen 10(4), drugi pododstavek, uvodno besedilo
člen 11(4), drugi pododstavek, točka (a)	—	člen 10(4), drugi pododstavek, točka (a)
člen 11(4), drugi pododstavek, točka (b)	—	—
člen 11(4), drugi pododstavek, točka (c)	—	člen 10(4), drugi pododstavek, točka (b)
—	—	člen 10(4), drugi pododstavek, točka (c)
člen 11(4), tretji in četrti pododstavek	—	člen 10(4), tretji in četrti pododstavek
člen 11(5)	člen 11(4)	člen 10(5)
člen 11(6)	člen 11(5)	člen 10(6)
člen 11(7)	člen 11(6)	člen 10(7)
člen 11(8)	člen 11(7)	člen 10(8)
člen 11(9)	člen 11(8)	člen 10(9)
člen 12(1), prvi pododstavek	člen 12(1), prvi pododstavek	člen 11(1), prvi pododstavek
člen 12(1), drugi pododstavek	—	člen 11(1), drugi pododstavek
člen 12(1), tretji pododstavek	člen 12(1), drugi pododstavek	člen 11(1), tretji pododstavek
—	—	člen 11(1), četrti pododstavek
člen 12(2)	člen 12(2)	člen 11(2), uvodno besedilo, točke (a), (b), in (c), ter točka (d), prvi del
—	—	člen 11(2), točka (d), zadnji del
člen 12(3)	člen 12(3)	člen 11(3)
člen 12(4)	člen 12(4)	člen 11(4)
—	—	člen 12
—	—	člen 13
člen 13(1)	—	—
—	člen 13(1)	—
—	—	člen 14, naslov
—	—	člen 14(1), prvi pododstavek, uvodno besedilo
člen 13(2), prvi in drugi pododstavek	—	člen 14(1), točka (a)
—	člen 13(5)	člen 14(1), točka (b)
—	—	člen 14(1) točki (c) in (d)

Uredba (ES) št. 443/2009	Uredba (EU) št. 510/2011	Ta uredba
člen 13(2), tretji pododstavek	člen 13(5)	člen 14(2)
—	—	člen 15(1)
—	—	člen 15(2)
—	—	člen 15(3)
—	člen 13(2)	—
—	—	člen 15(4), prvi del
člen 13(3)	člen 13(6), prvi pododstavek	člen 15(4), drugi del
—	člen 13(4)	—
člen 13(4)	člen 13(6), drugi pododstavek	—
člen 13(5)	—	—
člen 13(6)	člen 13(3)	—
—	—	člen 15(5)
—	—	člen 15(6)
člen 13(7), prvi pododstavek	člen 13(6), tretji pododstavek	člen 15(7)
člen 13(7), drugi pododstavek	člen 13(6), četrti pododstavek	člen 15(8)
člen 14(1)	člen 14(1)	člen 16(1)
člen 14(2)	člen 14(2)	člen 16(2)
člen 14(3)	člen 14(2a)	člen 16(3)
člen 14a(1)	člen 15(3)	člen 17(1)
člen 14a(2)	člen 15(1)	člen 17(2)
člen 14a(3)	člen 16	člen 17(3)
člen 14a(4)	člen 15(2)	člen 17(4)
člen 14a(5)	člen 17	člen 17(5)
člen 15	—	—
—	—	člen 18
člen 16	člen 18	člen 19
Priloga I	—	Priloga I, del A, točke 1 do 5
—	—	Priloga I, del A, točka 6
—	Priloga I	Priloga I, del B, točke 1 do 5
—	—	Priloga I, del B, točka 6
Priloga II, del A	—	Priloga II, del A
Priloga II, del B	—	—
Priloga II, del C	—	Priloga II, del B
—	Priloga II	Priloga III
—	—	Priloga IV
—	—	Priloga V

UREDBA (EU) 2019/632 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 17. aprila 2019****o spremembi Uredbe (EU) št. 952/2013 zaradi podaljšanja prehodne uporabe drugih načinov obdelave podatkov poleg tehnik elektronske obdelave podatkov, določenih v carinskem zakoniku Unije**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti členov 33 in 207 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V skladu z Uredbo (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije ⁽²⁾ (v nadaljnjem besedilu: Zakonik) je treba vso izmenjavo informacij med carinskimi organi ter med gospodarskimi subjekti in carinskimi organi in shranjevanje takšnih informacij izvajati z uporabo tehnik elektronske obdelave podatkov.
- (2) Vendar Zakonik v prehodnem obdobju poleg tehnik elektronske obdelave podatkov iz člena 6(1) Zakonika omogoča tudi uporabo drugih načinov izmenjave in shranjevanja informacij, kolikor elektronski sistemi, ki so potrebni za uporabo določb Zakonika, še niso operativni. To prehodno obdobje se mora končati najpozneje 31. decembra 2020.
- (3) V skladu z Zakonikom morajo države članice sodelovati s Komisijo pri razvoju, vzdrževanju in uporabi elektronskih sistemov za izmenjavo in shranjevanje carinskih informacij, Komisija pa mora pripraviti delovni program v zvezi z razvojem in uporabo teh elektronskih sistemov.
- (4) Delovni program je bil oblikovan v Izvedbenem sklepu Komisije (EU) 2016/578 ⁽³⁾. Vsebuje seznam 17 elektronskih sistemov, ki jih morajo za uporabo Zakonika razviti bodisi države članice same (kadar gre za sisteme, ki se upravljajo na nacionalni ravni, v nadaljnjem besedilu: nacionalni sistemi) bodisi države članice in Komisija v tesnem sodelovanju (kadar gre za sisteme, ki zajemajo celotno Unijo, pri čemer so lahko nekateri sestavljeni tako iz komponent, ki zajemajo celotno Unijo, kot tudi iz nacionalnih komponent, v nadaljnjem besedilu: vseevropski sistemi).
- (5) Delovni program določa časovni raspored za vzpostavitev teh nacionalnih in vseevropskih sistemov.
- (6) S prehodom na uporabo izključno elektronskih sistemov pri sodelovanju med gospodarskimi subjekti in carinskimi organi in med carinskimi organi bodo lahko poenostavitve, ki jih prinaša Zakonik, začele v celoti učinkovati, rezultat česar bo izboljšana izmenjava informacij med akterji, učinkovitejša registracija blaga pri vstopu, tranzitu in izstopu, centralizirano carinjenje in harmonizacija carinske kontrole na vsem carinskem območju Unije, s čimer se zmanjšajo upravni stroški, odvečna birokracija, napake in goljufije v carinskih deklaracijah ter iskanje najugodnejšega carinskega območja.
- (7) Za vzpostavitev elektronskih sistemov morajo Komisija in države članice harmonizirati podatkovne elemente na podlagi mednarodno sprejetih modelov podatkov, kakor je zahtevano v Zakoniku, zagotoviti naložbe tako s

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 13. marca 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 9. aprila 2019.

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL L 269, 10.10.2013, str. 1).

⁽³⁾ Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2016/578 z dne 11. aprila 2016 o oblikovanju delovnega programa v zvezi z razvojem in uporabo elektronskih sistemov, predvidenih v carinskem zakoniku Unije (UL L 99, 15.4.2016, str. 6).

finančnega kot tudi časovnega vidika ter v nekaterih primerih popolnoma reprogramirati obstoječe elektronske sisteme. Države članice so razvoj teh elektronskih sistemov različno časovno razporedile, zaradi česar je prišlo do časovnih razlik pri uvajanju sistemov po Uniji. Ker pa so elektronski sistemi tesno medsebojno povezani, je pomembno, da se uvedejo v pravilnem vrstnem redu. Zamuda pri razvoju enega sistema bo zato neizogibno povzročila zamudo pri razvoju drugih. Zakonik (vključno s končnim datumom za prehodne ukrepe 31. decembrom 2020) je bil sprejet leta 2013, vendar so bila pravila o njegovi dopolnitvi in izvajanju, in sicer Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/2446 ⁽⁴⁾, Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 ⁽⁵⁾ in Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/341 ⁽⁶⁾, objavljena šele v letih 2015 in 2016. Zaradi tega je prišlo do zamude pri določanju funkcionalnih in tehničnih specifikacij, ki so potrebne za razvoj elektronskih sistemov.

- (8) Čeprav je v členu 278 Zakonika določen enoten rok 31. decembra 2020 za uvedbo vseh sistemov iz navedenega člena in kljub vsem dosedanjim proračunskim in operativnim prizadevanjem Unije in nekaterih držav članic za dokončanje tega dela v postavljenem roku, se je pokazalo, da bodo nekateri sistemi lahko do takrat začeli le delno delovati. To pomeni, da bo treba po tem datumu nekatere obstoječe sisteme še naprej uporabljati. Brez zakonodajnih sprememb o podaljšanju tega roka podjetja in carinski organi ne bodo mogli opravljati svojih dolžnosti in pravnih obveznosti v zvezi s carinskimi operacijami.
- (9) Po 31. decembru 2020 bi se moralo delo v zvezi s tremi skupinami sistemov nadaljevati. Prva skupina obsega nacionalne elektronske sisteme, ki zadevajo obvestila o prihodu, predložitvi, deklaracije za začasno hrambo in carinske deklaracije za blago, vneseno na carinsko območje Unije (vključno s posebnimi postopki, razen postopkov pasivnega oplemenitenja) ter ki jih je treba nadgraditi ali izdelati, da bi upoštevali nekatere zahteve Zakonika, kot je harmonizacija zahtev glede podatkov za vnos v te sisteme. Druga skupina obsega obstoječe elektronske sisteme, ki jih je treba posodobiti, da bi upoštevali nekatere zahteve Zakonika, kot je harmonizacija zahtev glede podatkov, ki jih je treba vnesti v sisteme. To skupino sestavljajo trije vseevropski sistemi (sistem, ki obravnava vstopne skupne deklaracije, sistem, ki obravnava zunanji in notranji tranzit, in sistem, ki obravnava blago, izneseno s carinskega območja Unije) ter nacionalni sistem izvoza (vključno z izvozno komponento nacionalnega sistema posebnih postopkov). Tretjo skupino sestavljajo trije novi vseevropski elektronski sistemi (sistemi v zvezi z zavarovanji morebitnih ali obstoječih carinskih dolgov, carinskim statusom blaga in centraliziranim carinjenjem). Komisija je v sodelovanju z državami članicami pripravila podroben časovni razpored za vzpostavitev teh sistemov v obdobju do konca leta 2025.
- (10) V skladu z novim načrtovanjem za razvoj elektronskih sistemov bi bilo treba prehodno obdobje, določeno v Zakoniku, v katerem se lahko poleg tehnik elektronske obdelave podatkov iz člena 6(1) Zakonika uporabljajo tudi drugi načini izmenjave in shranjevanja informacij, v zvezi s prvo skupino elektronskih sistemov podaljšati do leta 2022, v zvezi z drugo in tretjo skupino elektronskih sistemov pa do leta 2025.
- (11) V zvezi z drugimi sistemi, ki jih je treba vzpostaviti za namene izvajanja Zakonika, bi se moral še naprej uporabljati splošni končni datum 31. decembra 2020, do katerega se lahko poleg tehnik elektronske obdelave podatkov iz člena 6(1) Zakonika uporabljajo tudi drugi načini izmenjave in shranjevanja informacij.
- (12) Da bi lahko Evropski parlament in Svet spremljala uvajanje vseh elektronskih sistemov, potrebnih za uporabo določb iz člena 278 Zakonika, bi jima morala Komisija redno poročati o doseženem napredku in uresničevanju vmesnih ciljev v skladu s časovnim načrtom. V ta namen bi morale države članice Komisiji dvakrat na leto predložiti ustrezne informacije. Ko bodo vsi elektronski sistemi operativni, bi morala Komisija oceniti, ali ti sistemi ustrezajo svojemu namenu, in sicer bi morala opraviti preverjanje ustreznosti v enem letu od prvega datuma, ko bodo postali ti sistemi operativni.
- (13) Zakonik bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

⁽⁴⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/2446 z dne 28. julija 2015 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o podrobnih pravilih v zvezi z nekaterimi določbami carinskega zakonika Unije (UL L 343, 29.12.2015, str. 1).

⁽⁵⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije (UL L 343, 29.12.2015, str. 558).

⁽⁶⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/341 z dne 17. decembra 2015 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s prehodnimi določbami za nekatere določbe carinskega zakonika Unije, kadar zadevni elektronski sistemi še ne delujejo, in o spremembi Delegirane uredbe (EU) 2015/2446 (UL L 69, 15.3.2016, str. 1).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Spremembe Uredbe (EU) št. 952/2013

Uredba (EU) št. 952/2013 se spremeni:

(1) člen 278 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 278

Prehodni ukrepi

1. V prehodnem obdobju, vendar najdlje do 31. decembra 2020, se lahko poleg tehnik elektronske obdelave podatkov iz člena 6(1) uporabljajo tudi drugi načini izmenjave in shranjevanja informacij, kadar elektronski sistemi, ki so potrebni za uporabo določb Zakonika, razen tistih iz odstavkov 2 in 3 tega člena, še niso operativni.

2. V prehodnem obdobju, vendar najdlje do 31. decembra 2022, se lahko poleg tehnik elektronske obdelave podatkov iz člena 6(1) uporabljajo tudi drugi načini obdelave podatkov, kadar elektronski sistemi, ki so potrebni za uporabo naslednjih določb Zakonika, še niso operativni:

(a) določbe o obvestilu o prihodu, predložitvi in deklaracijah za začasno hrambo iz členov 133, 139, 145 in 146 ter

(b) določbe v zvezi s carinsko deklaracijo za blago, vneseno na carinsko območje Unije, iz členov 158, 162, 163, 166, 167, 170 do 174, 201, 240, 250, 254 in 256.

3. V prehodnem obdobju, vendar najdlje do 31. decembra 2025, se lahko poleg tehnik elektronske obdelave podatkov iz člena 6(1) uporabljajo tudi drugi načini obdelave podatkov, kadar elektronski sistemi, ki so potrebni za uporabo naslednjih določb Zakonika, še niso operativni:

(a) določbe o zavarovanjih morebitnih ali obstoječih carinskih dolgov iz točke (b) člena 89(2) in člena 89(6);

(b) določbe o vstopnih skupnih deklaracijah in analizi tveganja iz členov 46, 47, 127, 128 in 129;

(c) določbe o carinskem statusu blaga iz člena 153(2);

(d) določbe o centraliziranem carinjenju iz člena 179;

(e) določbe o tranzitu iz točke (a) člena 210, člena 215(2) ter členov 226, 227, 233 in 234 ter

(f) določbe o pasivnem oplemenitenju, predhodnih deklaracijah, formalnostih pri izstopu blaga, izvozu unijskega blaga, ponovnem izvozu neunijskega blaga in izstopnih skupnih deklaracijah za iznos blaga s carinskega območja Unije iz členov 258, 259, 263, 267, 269, 270, 271, 272, 274 in 275.“;

(2) vstavi se naslednji člen:

„Člen 278a

Obveznosti poročanja

1. Do 31. decembra 2019 in nato vsako leto, dokler elektronski sistemi iz člena 278 ne postanejo polno operativni, Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži letno poročilo o napredku pri razvoju teh elektronskih sistemov.

2. V letnem poročilu oceni svoj napredek in napredek držav članic pri razvoju vsakega od elektronskih sistemov, pri čemer upošteva zlasti naslednje mejnike:

(a) datum objave tehničnih specifikacij za zunanje obveščanje elektronskega sistema;

(b) obdobje preskušanja skladnosti z gospodarskimi subjekti in

(c) predvideni in dejanski datum uvedbe elektronskih sistemov.

3. Če je iz ocene razvidno, da napredek ni zadovoljiv, se v poročilu opišejo tudi blažitveni ukrepi, ki bi jih bilo treba sprejeti, da bi bili elektronski sistemi uvedeni pred koncem veljavnega prehodnega obdobja.

4. Države članice Komisiji dvakrat na leto predložijo posodobljeno razpredelnico v zvezi s svojim napredkom pri razvijanju in uvajanju elektronskih sistemov. Komisija te informacije objavi in posodablja na svoji spletni strani.“;

(3) člen 279 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 279

Prenos pooblastila

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 284 za določitev pravil glede izmenjave in shranjevanja podatkov v primerih iz člena 278.“

Člen 2

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 17. aprila 2019

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednik
G. CIAMBA

Skupna izjava Evropskega parlamenta in Sveta

Evropski parlament in Svet pozdravljata posebno poročilo Evropskega računskega sodišča št. 26/2018 z naslovom „Vrsta zamud pri carinskih sistemih IT – kakšni so bili problemi?“ in druga nedavna ustrezna poročila na področju carine, na podlagi katerih imata sozakonodajalca boljši pregled nad vzroki za zamude pri uvajanju sistemov informacijske tehnologije, ki so potrebni za izboljšanje carinskih postopkov v EU.

Evropski parlament in Svet menita, da bi lahko Evropsko računsko sodišče z vsako prihodnjo revizijo, v kateri bi ocenilo poročila, ki jih na podlagi člena 278a carinskega zakonika Unije pripravlja Komisija, pozitivno prispevalo k preprečevanju nadaljnjih zamud.

Evropski parlament in Svet pozivata Komisijo in države članice, naj te revizije v celoti upoštevajo.

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2019/633 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 17. aprila 2019

o nepoštenih trgovinskih praksah med podjetji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 43(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi pogosto prihaja do precejšnjih neravnovesij glede pogajalske moči dobaviteljev in kupcev kmetijskih in živilskih proizvodov. Ta neravnovesja v pogajalski moči lahko vodijo v nepošteno trgovinske prakse, ko večji in močnejši trgovinski partnerji v zvezi s prodajnim poslom poskušajo vpeljati določene prakse ali pogodbene ureditve, ki so v njihovo korist. Takšne prakse lahko na primer: močno odstopajo od dobrega poslovnega ravnanja, so v nasprotju z dobro vero in poštenim ravnanjem ter jih lahko en trgovinski partner enostransko vsili drugemu; gospodarsko tveganje neupravičeno in nesorazmerno prenašajo z enega trgovinskega partnerja na drugega; ali pa za enega od trgovinskih partnerjev povzročijo znatno neravnovesje med pravicami in obveznostmi. Nekatere prakse so lahko očitno nepošteno, tudi če se obe strani z njimi strinjata. V Uniji bi bilo treba uvesti minimalni standard zaščite pred nepoštenimi trgovinskimi praksami, da bi zmanjšali pojavljanje takih praks, ki lahko negativno vplivajo na življenjski standard kmetijske skupnosti. Pristop minimalne harmonizacije iz te direktive državam članicam omogoča, da sprejmejo ali ohranijo nacionalna pravila, ki presegajo nepošteno trgovinske prakse, navedene v tej direktivi.
- (2) Delovanje verige preskrbe s hrano, vključno s pojavljanjem nepoštenih trgovinskih praks, je bilo od leta 2009 obravnavano v treh dokumentih Komisije (sporočilo Komisije z dne 28. oktobra 2009 o boljše delujoči verigi preskrbe s hrano v Evropi, sporočilo Komisije z dne 15. julija 2014 o boju proti nepoštenim trgovinskim praksam v verigi preskrbe s hrano med podjetji in poročilo Komisije z dne 29. januarja 2016 o nepoštenih trgovinskih praksah v verigi preskrbe s hrano med podjetji). Komisija je predlagala zaželeno lastnosti nacionalnih in prostovoljnih okvirov upravljanja nepoštenih trgovinskih praks v verigi preskrbe s hrano. Te lastnosti niso bile v celoti vključene v pravni okvir ali prostovoljne ureditve upravljanja v državah članicah, zaradi česar je pojavljanje takih praks še vedno v središču politične razprave v Uniji.
- (3) Leta 2011 je forum na visoki ravni za izboljšanje delovanja verige preskrbe s hrano, ki ga vodi Komisija, odobril sklop načel dobre prakse v vertikalnih odnosih v verigi preskrbe s hrano, o katerih so se dogovorile organizacije, ki zastopajo večino izvajalcev dejavnosti v tej verigi. Ta načela so postala podlaga za pobudo za verigo preskrbe s hrano, ki se je začela izvajati leta 2013.

⁽¹⁾ UL C 440, 6.12.2018, str. 165.

⁽²⁾ UL C 387, 25.10.2018, str. 48.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 12. marca 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 9. aprila 2019.

- (4) Evropski parlament je v resoluciji z dne 7. junija 2016 o nepoštenih trgovinskih praksah v verigi preskrbe s hrano ⁽⁴⁾ pozval Komisijo, naj predloži predlog za pravni okvir Unije v zvezi z nepoštenimi trgovinskimi praksami. Svet je v sklepih z dne 12. decembra 2016 o krepitvi položaja kmetov v verigi preskrbe s hrano in preprečevanju nepoštenih trgovinskih praks pozval Komisijo, naj v doglednem času opravi oceno učinka z namenom priprave predloga zakonodajnega okvira ali nezakonodajnih ukrepov Unije za odpravljanje nepoštenih trgovinskih praks. Komisija je pripravila oceno učinka, pred katero so bili opravljeni odprto javno posvetovanje in ciljno usmerjena posvetovanja. Poleg tega je Komisija med zakonodajnim postopkom zagotovila informacije, ki dokazujejo, da veliki izvajalci dejavnosti predstavljajo znaten delež celotne vrednosti proizvodnje.
- (5) V verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi so v različnih fazah proizvodnje, predelave, trženja, distribucije in maloprodaje kmetijskih in živilskih proizvodov dejavni različni izvajalci dejavnosti. Ta veriga je zdaleč najpomembnejši kanal, po katerem kmetijski in živilski proizvodi pripotujejo od „vil do vilic“. Ti izvajalci dejavnosti trgujejo s kmetijskimi in živilskimi proizvodi, tj. s primarnimi kmetijskimi proizvodi, vključno z ribiškimi proizvodi in proizvodi iz akvakulture, kot so naštet v Prilogi I k Pogodbi o delovanju Evropske unije (PDEU), ter proizvodi, ki niso naštet v navedeni prilogi, vendar so predelani za uporabo v prehranske namene z uporabo proizvodov, naštetih v navedeni prilogi.
- (6) Čeprav je poslovno tveganje neločljiv del vseh gospodarskih dejavnosti, je kmetijska proizvodnja še posebej prežeta z negotovostjo zaradi njene odvisnosti od bioloških procesov in njene izpostavljenosti vremenskim vplivom. To negotovost še povečuje dejstvo, da so kmetijski in živilski proizvodi bolj ali manj hitro pokvarljivi in sezonski. V okolju kmetijske politike, ki je izrazito bolj tržno usmerjeno kot v preteklosti, je zaščita pred nepoštenimi trgovinskimi praksami postala pomembnejša za izvajalce dejavnosti, dejavne v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi.
- (7) Zlasti lahko takšne nepoštene trgovinske prakse negativno vplivajo na življenjski standard kmetijske skupnosti. Ta vpliv se razume bodisi kot neposreden, kar zadeva kmetijske proizvajalce in njihove organizacije kot dobavitelje, bodisi kot posreden, preko verižnega učinka glede posledic nepoštenih trgovinskih praks v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi, ki negativno vpliva na primarne proizvajalce v tej verigi.
- (8) Večina držav članic, vendar ne vse, ima posebna nacionalna pravila, s katerimi so dobavitelji zaščiteni pred nepoštenimi trgovinskimi praksami med podjetji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi. Kadar se je mogoče opirati na pogodbeno pravo ali samoregativne pobude, praktično vrednost teh oblik pravnega varstva omejujejo strah pred trgovinskimi povračilnimi ukrepi zoper pritožnika in finančna tveganja, povezana z izpodbijanjem takih praks. Zato so v nekaterih državah članicah, ki imajo posebna pravila o nepoštenih trgovinskih praksah, za izvrševanje takih pravil pooblaščenii upravni organi. Vendar pa se pravila držav članic o nepoštenih trgovinskih praksah, kolikor obstajajo, med seboj precej razlikujejo.
- (9) Število in velikost izvajalcev dejavnosti se razlikujeta glede na različne faze v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi. Razlike v pogajalski moči, ki odražajo gospodarsko odvisnost dobavitelja od kupca, lahko pripeljejo do položaja, ko večji izvajalci dejavnosti manjšim vsiljujejo nepoštene trgovinske prakse. Z dinamičnim pristopom, ki temelji na sorazmerni velikosti letnega prometa dobavitelja in kupca, bi morali zagotoviti boljšo zaščito pred nepoštenimi trgovinskimi praksami za tiste izvajalce dejavnosti, ki jo najbolj potrebujejo. Nepoštene trgovinske prakse so še posebej škodljive za mala in srednja podjetja (MSP) v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi. Tudi podjetja, ki so večja od MSP, a katerih letni promet ne presega 350 000 000 EUR, bi bilo treba zaščititi pred nepoštenimi trgovinskimi praksami, da bi se izognili prenašanju stroškov takšnih praks na kmetijske proizvajalce. Verižni učinek navzdol do kmetijskih proizvajalcev se zdi posebej velik za podjetja z letnim prometom do 350 000 000 EUR. Z zaščito vmesnih dobaviteljev kmetijskih in živilskih proizvodov, vključno s predelanimi kmetijskimi proizvodi, se je mogoče izogniti tudi preusmerjanju trgovine od kmetijskih proizvajalcev in njihovih združenj, ki proizvajajo predelane proizvode, k nezaščitenim dobaviteljem.
- (10) Zaščito, zagotovljeno s to direktivo, bi morali uživati kmetijski proizvajalci in fizične ali pravne osebe, ki dobavljajo kmetijske in živilske proizvode, vključno z organizacijami proizvajalcev, ne glede na to, ali so priznane ali ne, in združenji organizacij proizvajalcev, ne glede na to, ali so priznane ali ne, glede na njihovo sorazmerno pogajalsko moč. Te organizacije proizvajalcev in združenja organizacij proizvajalcev vključujejo zadrge. Ti

(4) UL C 86, 6.3.2018, str. 40.

proizvajalci in osebe so še posebej izpostavljeni nepoštenim trgovskim praksam in najmanj sposobni, da jih prestanejo brez negativnih posledic za svojo ekonomsko vzdržnost. Kar zadeva kategorije dobaviteljev, ki bi jih bilo treba zaščititi v skladu s to direktivo, je treba navesti, da je znaten del zadrug, ki so jih ustanovili kmetje, podjetji, ki so večja od MSP, a katerih letni promet ne presega 350 000 000 EUR.

- (11) Ta direktiva bi morala zajemati trgovinske posle ne glede na to, ali so izvedeni med podjetji ali med podjetji in javnimi organi, saj bi morali za javne organe, ko kupujejo kmetijske in živilske proizvode, veljati enaki standardi. Ta direktiva bi se morala uporabljati za vse javne organe v vlogi kupcev.
- (12) Dobavitelje v Uniji bi bilo treba zaščititi ne samo pred nepoštenimi trgovskimi praksami kupcev, ki so ustanovljeni v isti ali drugi državi članici kot dobavitelj, temveč tudi pred nepoštenimi trgovskimi praksami kupcev, ustanovljenih zunaj Unije. S tako zaščito bi se bilo mogoče izogniti morebitnim nenamernim posledicam zaščite, kot je izbira kraja ustanovitve glede na pravila, ki se uporabljajo. Tudi dobavitelji, ustanovljeni zunaj Unije, bi morali biti pri prodaji kmetijskih in živilskih proizvodov v Unijo zaščiteni pred nepoštenimi trgovskimi praksami. Poleg tega, da so lahko taki dobavitelji enako ranljivi za nepošteno trgovsko prakso, bi se lahko s širšim področjem uporabe izognili tudi nenamernemu preusmerjanju trgovine k nezaščitenim dobaviteljem, kar bi spodkopalo zaščito dobaviteljev v Uniji.
- (13) V področje uporabe te direktive bi morale biti vključene tudi nekatere storitve, ki so povezane s prodajo kmetijskih in živilskih proizvodov.
- (14) Ta direktiva bi se morala uporabljati za poslovno ravnanje večjih izvajalcev dejavnosti v odnosu do izvajalcev dejavnosti z manjšo pogajalsko močjo. Ustrezna ocena za sorazmerno pogajalsko moč je letni promet različnih izvajalcev dejavnosti. Čeprav gre le za oceno, to merilo izvajalcem dejavnosti zagotavlja predvidljivost, kar zadeva njihove pravice in obveznosti v skladu s to direktivo. Z določitvijo zgornje meje bi morali preprečiti zagotavljanje zaščite izvajalcem dejavnosti, ki niso ranljivi ali pa so znatno manj ranljivi kot njihovi manjši partnerji ali konkurenti. Zato so v tej direktivi določene na prometu temelječe kategorije izvajalcev dejavnosti, na podlagi katerih se zagotovi zaščita.
- (15) Ker se lahko nepošteno trgovsko prakso pojavijo na kateri koli fazi prodaje kmetijskega ali živilskega proizvoda – pred prodajnim poslom, med njim ali po njem –, bi morale države članice zagotoviti, da se ta direktiva za takšne prakse uporablja, kadar koli se pojavijo.
- (16) Pri odločanju, ali posamezna trgovska praksa šteje za nepošteno, je pomembno zmanjšati tveganje omejevanja uporabe dogovorov med strankama, ki so pošteni in s katerimi se ustvarja učinkovitost. Zato je primerno razlikovati med praksami, ki so jasno in nedvoumno določene v sporazumih o dobavi ali poznejših sporazumih med strankama, in praksami, ki se pojavijo po začetku posla, ne da bi se stranki o njih predhodno dogovorili, tako da so prepovedane samo enostranske in retroaktivne spremembe teh jasnih in nedvoumnih pogojev sporazuma o dobavi. Vendar pa se nekatere trgovske prakse že po svoji naravi štejejo za nepošteno, zato stranke v zvezi z njimi ne bi smele imeti pogodbene svobode.
- (17) Zamude pri plačilih za kmetijske in živilske proizvode, vključno z zamudami pri plačilih za hitro pokvarljive proizvode, in odpovedi naročil za hitro pokvarljive proizvode v zadnjem trenutku negativno vplivajo na ekonomsko vzdržnost dobavitelja in jih ni mogoče kompenzirati. Zato bi bilo treba takšne prakse prepovedati. V zvezi s tem je treba opredeliti hitro pokvarljive kmetijske in živilske proizvode za namene te direktive. Opredelitve pojmov, ki se uporabljajo v aktih Unije v zvezi z živilsko zakonodajo, so zasnovane za druge cilje, kot sta na primer zdravje in varnost hrane, in zato niso primerne za namene te direktive. Proizvod bi se moral šteti za hitro pokvarljivega, če je mogoče pričakovati, da bo postal neprimeren za prodajo v 30 dneh od zadnjega koraka v procesu spravila pridelka, proizvodnje ali predelave s strani dobavitelja, ne glede na to, ali se proizvod po prodaji nadalje predela, in ne glede na to, ali se s proizvodom po prodaji ravna v skladu z drugimi pravili, zlasti pravili o varnosti hrane. Hitro pokvarljivi proizvodi se običajno hitro uporabijo ali prodajo. Plačila za hitro pokvarljive proizvode, izvedena pozneje kot 30 dni po dostavi, 30 dni po koncu dogovorjenega roka za dostavo, kadar se proizvodi dostavljajo redno, ali 30 dni po datumu določitve zneska, ki ga je treba plačati, niso združljiva s poštenim trgovanjem. Da bi bolje zaščitili kmete in njihovo likvidnost, dobavitelji drugih kmetijskih in živilskih proizvodov na plačilo ne bi smeli čakati več kot 60 dni po dostavi, 60 dni po koncu dogovorjenega roka za dostavo, kadar se proizvodi dostavljajo redno, ali 60 dni po datumu določitve zneska, ki ga je treba plačati.

Te omejitve bi morale veljati le za plačila, povezana s prodajo kmetijskih in živilskih proizvodov, in ne za druga plačila, kot so dodatna plačila, ki jih zadruga plača svojim članom. V skladu z Direktivo 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾ bi morale tudi biti mogoče datum določitve zneska, ki ga je treba plačati, v primeru dogovorjenega roka za dostavo za namene te direktive šteti za datum izdaje računa ali datum, na katerega je kupec račun prejel.

- (18) Določbe o zamudah pri plačilih iz te direktive pomenijo posebna pravila za kmetijski in živilski sektor v zvezi z določbami o plačilnih rokih iz Direktive 2011/7/EU. Določbe o zamudah pri plačilih iz te direktive ne bi smele vplivati na dogovore glede klavzul o porazdelitvi vrednosti v smislu člena 172a Uredbe (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾. Za zagotovitev nemotenega delovanja šolske sheme na podlagi člena 23 Uredbe (EU) št. 1308/2013 se določbe o zamudah pri plačilih iz te direktive ne bi smele uporabljati za plačila kupca (tj. prosilca za pomoč) dobavitelju v okviru šolske sheme. Ob upoštevanju izzivov za zdravstvenovarstvene javne organe, kar zadeva prednostno razvrščanje v okviru zdravstva na način, ki potrebe posameznih bolnikov uravnoveša s finančnimi viri, se te določbe prav tako ne bi smele uporabljati za osebe javnega prava, ki zagotavljajo zdravstveno varstvo, v smislu točke (b) člena 4(4) Direktive 2011/7/EU.
- (19) Grozdje in grozdni mošt za proizvodnjo vina imata posebne lastnosti, saj se grozdje pobira le v zelo omejenem obdobju posameznega leta, uporabljata pa se za proizvodnjo vina, ki se bo v nekaterih primerih prodajalo šele čez več let. Da bi upoštevali ta poseben položaj, organizacije proizvajalcev in medpanožne organizacije običajno sklepajo standardne pogodbe za dobavo takih proizvodov. V takih standardnih pogodbah so predvideni posebni plačilni roki za plačilo na obroke. Ker dobavitelji in kupci te standardne pogodbe uporabljajo za večletne ureditve, takšne pogodbe kmetijskim proizvajalcem ne zagotavljajo le varnosti v smislu dolgoročnih prodajnih odnosov, temveč prispevajo tudi k stabilnosti dobavne verige. Kadar je takšne standardne pogodbe oblikovala priznana organizacija proizvajalcev, medpanožna organizacija ali združenje organizacij proizvajalcev ter je država članica v skladu s členom 164 Uredbe (EU) št. 1308/2013 (v nadaljnjem besedilu: razširitev) pred 1. januarjem 2019 določila, da so zavezujoče, ali kadar država članica razširitev standardnih pogodb obnovi brez večjih sprememb plačilnih pogojev v škodo dobaviteljev grozdja in grozdnega mošta, se določbe o zamudah pri plačilih iz te direktive ne bi smele uporabljati za take pogodbe med dobavitelji grozdja in grozdnega mošta za proizvodnjo vina ter njihovimi neposrednimi kupci. Države članice morajo o zadevnih sporazumih priznanih organizacij proizvajalcev, medpanožnih organizacij in združenj organizacij proizvajalcev uradno obvestiti Komisijo v skladu s členom 164(6) Uredbe (EU) št. 1308/2013.
- (20) Odpovedi naročil za hitro pokvarljive proizvode v roku, krajšem od 30 dni, bi morale šteti za nepošteno, saj dobavitelj ne bi bil sposoben poiskati drugega kupca za te proizvode. Vendar lahko za proizvode v nekaterih sektorjih tudi krajši roki za odpoved naročila dopustijo dovolj časa, da lahko dobavitelji proizvode prodajo drugje ali jih uporabijo sami. Zato bi bilo treba državam članicam omogočiti, da za takšne sektorje v ustrezno utemeljenih primerih določijo krajše roke za odpoved naročila.
- (21) Močnejši kupci ne bi smeli enostransko spreminjati dogovorjenih pogodbenih pogojev, na primer tako, da iz ponudbe umaknejo proizvode, ki jih zajema sporazum o dobavi. Vendar to ne bi smelo veljati v primerih, ko je v sporazumu med dobaviteljem in kupcem posebej določeno, da lahko kupec v poznejši fazi opredeli konkreten element posla v zvezi s prihodnjimi naročili. To bi lahko na primer zadevalo naročene količine. Ni nujno, da se sporazum v določenem trenutku sklene za vse vidike posla med dobaviteljem in kupcem.
- (22) Dobavitelji in kupci kmetijskih in živilskih proizvodov bi morali imeti možnost, da se prosto pogajajo o prodajnih poslih, vključno s cenami. Taka pogajanja vključujejo tudi plačila za storitve, ki jih kupec opravlja za dobavitelja, kot so uvrstitve v ponudbo, trženje in promocija. Kadar pa kupec dobavitelju naloži plačila, ki niso povezana z določenim prodajnim poslom, bi bilo treba to šteti kot nepošteno in v skladu s to direktivo prepovedati.
- (23) Čeprav uporaba pisnih pogodb ne bi smela biti obvezna, lahko v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi prispeva k izogibanju nekaterim nepoštenim trgovinskim praksam. Za to in za zaščito dobaviteljev

⁽⁵⁾ Direktiva 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih (UL L 48, 23.2.2011, str. 1).

⁽⁶⁾ Uredba (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in (ES) št. 1234/2007 (UL L 347, 20.12.2013, str. 671).

pred temi nepoštenimi praksami bi morali imeti dobavitelji ali njihova združenja pravico, da zahtevajo pisno potrditev pogojev sporazuma o dobavi, kadar so bili ti pogoji že dogovorjeni. V takšnih primerih bi bilo treba zavrnitev kupca, da pisno potrdi pogoje sporazuma o dobavi, šteti za nepošteno trgovinsko prakso in jo prepovedati. Poleg tega bi lahko države članice opredelile, si izmenjale in spodbujale najboljše prakse v zvezi s sklenitvijo dolgoročnih pogodb, namenjenih okrepitvi pogajalskega položaja proizvajalcev v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi.

- (24) S to direktivo se ne harmonizirajo pravila o dokaznem bremenu, ki se uporabljajo v postopkih pred nacionalnimi izvršilnimi organi, niti se ne harmonizira opredelitev sporazumov o dobavi. Zato so pravila o dokaznem bremenu in opredelitev sporazumov o dobavi določeni v nacionalnem pravu držav članic.
- (25) Na podlagi te direktive bi dobavitelji morali imeti možnost, da se pritožijo zoper določene nepošteno trgovinske prakse. Trgovinski povračilni ukrepi, ki jih kot odziv na uveljavljanje pravic dobaviteljev sprejmejo ali bi jih lahko sprejeli kupci, na primer umik proizvodov iz ponudbe, zmanjšanje naročenih količin proizvodov ali prekinitve določenih storitev, ki jih kupec opravlja za dobavitelja, kot so trženje ali promocije proizvodov dobavitelja, bi morali biti prepovedani in šteti za nepošteno trgovinsko prakso.
- (26) Stroške skladiščenja, razstavljanja ali uvrstitve kmetijskih in živilskih proizvodov v ponudbo ali omogočanja dostopnosti takih proizvodov na trgu običajno krije kupec. Zato bi bilo treba na podlagi te direktive prepovedati, da se dobavitelju naloži, da bodisi kupcu bodisi tretji strani plača za te storitve, razen če sta se kupec in dobavitelj o plačilu jasno in nedvoumno dogovorila ob sklenitvi sporazuma o dobavi ali v morebitnem poznejšem sporazumu. Kadar obstaja dogovor o takšnem plačilu, bi moral temeljiti na objektivnih in razumnih ocenah.
- (27) Da bi se prispevki dobavitelja k stroškom za promocijo, trženje ali oglaševanje kmetijskih in živilskih proizvodov, vključno s promocijskimi predstavitvami v trgovinah in prodajnimi kampanjami, šteli za poštene, bi se bilo treba o njih jasno in nedvoumno dogovoriti ob sklenitvi sporazuma o dobavi ali v poznejšem sporazumu med kupcem in dobaviteljem. Sicer bi morali biti v skladu s to direktivo prepovedani. Kadar obstaja dogovor o takšnem prispevku, bi moral temeljiti na objektivnih in razumnih ocenah.
- (28) Države članice bi morale imenovati izvršilne organe, da bi zagotovile učinkovito izvrševanje prepovedi, določenih v tej direktivi. Ti organi bi morali imeti možnost, da ukrepajo bodisi na lastno pobudo bodisi na podlagi pritožb strank, prizadetih zaradi nepoštenih trgovinskih praks v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi, na podlagi pritožb žvižgačev ali pa na podlagi anonimnih pritožb. Izvršilni organ lahko ugotovi, da ni zadostnih razlogov za obravnavo pritožbe. Do takšne ugotovitve lahko privedejo tudi upravne prednostne naloge. Če izvršilni organ ugotovi, da ne bo mogel dati prednosti pritožbi, bi moral o tem obvestiti pritožnika in navesti razloge za to. Kadar pritožnik zaradi strahu pred trgovinskimi povračilnimi ukrepi zaprosi, da njegova identiteta ostane zaupna, bi morali izvršilni organi držav članic sprejeti ustrezne ukrepe.
- (29) Če ima država članica več kot en izvršilni organ, bi morala določiti enotno kontaktno točko in s tem omogočiti učinkovito sodelovanje med izvršilnimi organi in s Komisijo.
- (30) Za dobavitelje je lahko enostavneje, če pritožbe vložijo pri izvršilnem organu svoje države članice, na primer iz jezikovnih razlogov. Z vidika izvrševanja pa je lahko učinkoviteje, če se pritožba vloži pri izvršilnem organu države članice, v kateri je ustanovljen kupec. Dobaviteljem bi bilo treba zagotoviti izbiro glede organa, pri katerem želijo vložiti pritožbo.
- (31) S pritožbami, ki jih vložijo organizacije proizvajalcev, druge organizacije dobaviteljev in združenja takih organizacij, vključno s predstavniškimi organizacijami, se lahko zaščiti identitete posameznih članov organizacije, ki menijo, da so prizadeti zaradi nepoštenih trgovinskih praks. Druge organizacije, ki imajo legitimen interes za predstavljanje dobaviteljev bi morale prav tako imeti pravico, da na zahtevo dobavitelja in v interesu tega dobavitelja vložijo pritožbe, pod pogojem, da so takšne organizacije neodvisne neprofitne pravne osebe. Izvršilni organi držav članic bi torej morali imeti možnost sprejeti in obravnavati pritožbe takšnih subjektov ter hkrati zaščititi procesne pravice kupca.
- (32) Za zagotovitev učinkovitega izvrševanja prepovedi nepoštenih trgovinskih praks bi morali imeti imenovani izvršilni organi potrebna sredstva in strokovno znanje.

- (33) Izvršilni organi držav članic bi morali imeti potrebna pooblastila in strokovno znanje za izvajanje preiskav. Pooblastitev teh organov ne pomeni, da morajo ta pooblastila uporabiti v vsaki preiskavi, ki jo izvajajo. Pooblastila bi morala izvršilnim organom na primer omogočati, da učinkovito zbirajo informacije o dejstvih, prav tako pa bi izvršilni organi morali biti pooblaščen, da odredijo prenehanje prepovedane prakse, kadar je to ustrezno.
- (34) Obstoje odvračilnega sredstva, kot sta pooblastilo za naložitev glob in drugih enako učinkovitih kazni ali začetek postopka za naložitev takih glob in kazni, na primer sodnega postopka, ter pooblastilo za objavo rezultatov preiskave, vključno z objavo informacij o kupcih, ki so storili kršitve, lahko spodbudi spremembe v ravnanju in predpravnih rešitve med strankama, zato bi to moralo biti del pooblastil izvršilnih organov. Globe so lahko posebej učinkovite in odvračilne. Vendar bi moral imeti izvršilni organ možnost, da se v vsaki preiskavi odloči, katero od svojih pooblastil bo izvajal in ali bo naložil globo ali drugo enako učinkovito kazen oziroma začel postopek za naložitev take globe ali kazni.
- (35) Pri izvajanju pooblastil, ki so izvršilnim organom podeljena na podlagi te direktive, bi morali veljati ustrezni zaščitni ukrepi, ki bi izpolnjevali standarde splošnih načel prava Unije in Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije, vključno s spoštovanjem pravic kupca do obrambe.
- (36) Komisija in izvršilni organi držav članic bi morali tesno sodelovati, da zagotovijo skupen pristop v zvezi z uporabo pravil iz te direktive. Zlasti bi si morali izvršilni organi medsebojno pomagati, na primer z izmenjavo informacij in s pomočjo pri preiskavah s čezmejno razsežnostjo.
- (37) Da bi omogočila učinkovito izvrševanje, bi morala Komisija pomagati pri organizaciji rednih sestankov med izvršilnimi organi držav članic, na katerih je mogoče izmenjati ustrezne informacije, najboljše prakse, najnovejše dogodke, prakse pri izvrševanju in priporočila v zvezi z uporabo določb iz te direktive.
- (38) Za olajšanje teh izmenjav bi morala Komisija vzpostaviti javno spletišče, na katerem bi bila napotila k nacionalnim izvršilnim organom, vključno z informacijami o nacionalnih predpisih za prenos te direktive.
- (39) Ker večina držav članic že ima nacionalna pravila o nepoštenih trgovinskih praksah, tudi če se ta razhajajo, je primerno, da se za uvedbo minimalnega standarda zaščite na podlagi prava Unije uporabi direktiva. To bi moralo državam članicam omogočiti, da zadevna pravila vključijo v svoj nacionalni pravni red na način, s katerim omogočijo vzpostavitev povezovalnih ureditev. Državam članicam ne bi smelo biti preprečeno, da na svojem ozemlju ohranijo ali uvedejo strožja nacionalna pravila, ki zagotavljajo višjo raven zaščite pred nepoštenimi trgovinskimi praksami med podjetji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi, pri čemer bi morale upoštevati omejitve prava Unije, ki se uporablja za delovanje notranjega trga, pod pogojem, da so takšna pravila sorazmerna.
- (40) Prav tako bi morale imeti države članice možnost, da ohranijo ali uvedejo nacionalna pravila, namenjena boju proti nepoštenim trgovinskim praksam, ki niso vključena v področje uporabe te direktive, pri čemer bi morale upoštevati omejitve prava Unije, ki se uporablja za delovanje notranjega trga, pod pogojem, da so takšna pravila sorazmerna. Takšna nacionalna pravila bi lahko presegala področje uporabe te direktive, na primer kar zadeva velikost kupcev in dobaviteljev, zaščito kupcev ter nabor proizvodov in storitev. Takšna nacionalna pravila bi lahko presegala tudi število in vrsto prepovedanih nepoštenih trgovinskih praks, navedenih v tej direktivi.
- (41) Takšna nacionalna pravila bi se uporabljala sočasno s prostovoljnimi ukrepi upravljanja, kot so nacionalni kodeksi ravnanja ali pobuda za verigo preskrbe s hrano. Uporaba prostovoljnega alternativnega reševanja sporov med dobavitelji in kupci bi se morala izrecno spodbujati, brez poseganja v pravico dobavitelja, da vložijo pritožbe ali se obrne na civilna sodišča.
- (42) Komisija bi morala imeti pregled nad izvajanjem te direktive v državah članicah. Poleg tega bi morala imeti možnost, da oceni učinkovitost te direktive. V ta namen bi morali izvršilni organi držav članic Komisiji predložiti letna poročila. V teh poročilih bi bilo treba, če je to ustrezno, navesti kvantitativne in kvalitativne informacije

o pritožbah, preiskavah in sprejetih odločitvah. Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja obveznosti poročanja bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾.

- (43) Komisija bi morala v interesu učinkovitega izvajanja politike v zvezi z nepoštenimi trgovinskimi praksami med podjetji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi pregledati uporabo te direktive ter Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij predložiti poročilo. V okviru tega pregleda bi bilo treba oceniti zlasti učinkovitost nacionalnih ukrepov, namenjenih boju proti nepoštenim trgovinskim praksam v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi, ter učinkovitost sodelovanja med izvršilnimi organi. Pri pregledu bi bilo treba posebno pozornost nameniti tudi vprašanju, ali bi bila poleg zaščite dobaviteljev v prihodnosti upravičena tudi zaščita kupcev kmetijskih in živilskih proizvodov v dobavni verigi. Poročilu bi bilo po potrebi treba priložiti zakonodajne predloge.
- (44) Ker cilja te direktive, namreč da se določi minimalni standard zaščite v Uniji z uskladitvijo različnih ukrepov držav članic v zvezi z nepoštenimi trgovinskimi praksami, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Predmet urejanja in področje uporabe

1. Z namenom boja proti praksam, ki močno odstopajo od dobrega poslovnega ravnanja, so v nasprotju z dobro vero in poštenim ravnanjem ter jih en trgovinski partner enostransko vsili drugemu, ta direktiva določa minimalni seznam prepovedanih nepoštenih trgovinskih praks v razmerjih med kupci in dobavitelji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi ter določa minimalna pravila o izvrševanju teh prepovedi in ureditvah za usklajevanje med izvršilnimi organi.
2. Ta direktiva se uporablja za nekatere nepoštene trgovinske prakse, ki se pojavljajo pri prodaji kmetijskih in živilskih proizvodov s strani:
- (a) dobaviteljev, katerih letni promet ne presega 2 000 000 EUR, kupcem, katerih letni promet presega 2 000 000 EUR;
 - (b) dobaviteljem, katerih letni promet presega 2 000 000 EUR, vendar ne presega 10 000 000 EUR, kupcem, katerih letni promet presega 10 000 000 EUR;
 - (c) dobaviteljem, katerih letni promet presega 10 000 000 EUR, vendar ne presega 50 000 000 EUR, kupcem, katerih letni promet presega 50 000 000 EUR;
 - (d) dobaviteljem, katerih letni promet presega 50 000 000 EUR, vendar ne presega 150 000 000 EUR, kupcem, katerih letni promet presega 150 000 000 EUR;
 - (e) dobaviteljem, katerih letni promet presega 150 000 000 EUR, vendar ne presega 350 000 000 EUR, kupcem, katerih letni promet presega 350 000 000 EUR.

Letni promet dobaviteljev in kupcev iz točk (a) do (e) prvega pododstavka se razume v skladu z ustreznimi deli Priloge k Priporočilu Komisije 2003/361/ES ⁽⁸⁾ in zlasti členi 3, 4 in 6 navedene priloge, vključno z opredelitvami „samostojnega podjetja“, „partnerskega podjetja“ in „povezanega podjetja“ ter drugimi vprašanji v zvezi z letnim prometom.

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

⁽⁸⁾ Priporočilo Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

Z odstopanjem od prvega pododstavka se ta direktiva uporablja za prodajo kmetijskih in živilskih proizvodov s strani dobaviteljev, katerih letni promet ne presega 350 000 000 EUR, vsem kupcem, ki so javni organi.

Ta direktiva se uporablja za prodajo, pri kateri sta bodisi dobavitelj bodisi kupec ali pa oba ustanovljena v Uniji.

Ta direktiva se uporablja tudi za storitve, kolikor so izrecno navedene v členu 3, ki jih kupec opravlja za dobavitelja.

Ta direktiva se ne uporablja za sporazume med dobavitelji in potrošniki.

3. Ta direktiva se uporablja za sporazume o dobavi, sklenjene po datumu začetka uporabe predpisov, s katerimi se ta direktiva prenese v nacionalno pravo v skladu z drugim pododstavkom člena 13(1).

4. Sporazumi o dobavi, sklenjeni pred datumom objave predpisov, s katerimi se ta direktiva prenese v nacionalno pravo v skladu s prvim pododstavkom člena 13(1), se uskladijo s to direktivo v 12 mesecih po tem datumu objave.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „kmetijski in živilski proizvodi“ pomeni proizvode, naštete v Prilogi I k PDEU, in proizvode, ki niso naštet v navedeni prilogi, vendar so predelani za uporabo v prehranske namene z uporabo proizvodov, naštetih v navedeni prilogi;
- (2) „kupec“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ne glede na kraj njene ustanovitve, ali vsak javni organ v Uniji, ki kupuje kmetijske in živilske proizvode; izraz „kupec“ lahko vključuje skupino takšnih fizičnih in pravnih oseb;
- (3) „javni organ“ pomeni nacionalne, regionalne ali lokalne organe, osebe javnega prava ali združenja enega ali več takšnih organov oziroma ene ali več takšnih oseb javnega prava;
- (4) „dobavitelj“ pomeni vsakega kmetijskega proizvajalca ali vsako fizično ali pravno osebo, ki prodaja kmetijske in živilske proizvode, ne glede na njegov oziroma njen kraj ustanovitve; izraz „dobavitelj“ lahko vključuje skupino takšnih kmetijskih proizvajalcev ali skupino takšnih fizičnih in pravnih oseb, kot so organizacije proizvajalcev, organizacije dobaviteljev in združenja takšnih organizacij;
- (5) „hitro pokvarljivi kmetijski in živilski proizvodi“ pomeni kmetijske in živilske proizvode, ki bi zaradi svoje narave ali stopnje predelave lahko postali neprimerni za prodajo v 30 dneh po pravilu pridelka, proizvodnji ali predelavi.

Člen 3

Prepoved nepoštenih trgovinskih praks

1. Države članice zagotovijo, da so prepovedane vsaj vse naslednje nepoštenе trgovinske prakse:

(a) kupec dobavitelju plača,

(i) kadar sporazum o dobavi določa redno dostavo proizvodov:

- v primeru hitro pokvarljivih kmetijskih in živilskih proizvodov pozneje kot 30 dni po koncu dogovorjenega roka za dostavo, v katerem je bila opravljena dostava, ali pozneje kot 30 dni po datumu določitve zneska, ki ga je treba plačati za to obdobje dostave, pri čemer se upošteva poznejši datum,
- v primeru drugih kmetijskih in živilskih proizvodov pozneje kot 60 dni po koncu dogovorjenega roka za dostavo, v katerem je bila opravljena dostava, ali pozneje kot 60 dni po datumu določitve zneska, ki ga je treba plačati za to obdobje dostave, pri čemer se upošteva poznejši datum.

Za namene plačilnih rokov iz te točke se šteje, da dogovorjeni roki za dobavo v nobenem primeru ne presegajo enega meseca;

(ii) kadar se proizvodi ne dostavljajo redno na podlagi sporazuma o dobavi:

- v primeru hitro pokvarljivih kmetijskih in živilskih proizvodov pozneje kot 30 dni po datumu dostave ali pozneje kot 30 dni po datumu določitve zneska, ki ga je treba plačati, pri čemer se upošteva poznejši datum,
- v primeru drugih kmetijskih in živilskih proizvodov pozneje kot 60 dni po datumu dostave ali pozneje kot 60 dni po datumu določitve zneska, ki ga je treba plačati, pri čemer se upošteva poznejši datum.

Ne glede na točki (i) in (ii) te točke, kadar kupec določi znesek, ki ga je treba plačati:

- plačilni roki iz točke (i) začnejo teči od konca dogovorjenega roka za dostavo, v katerem je bila opravljena dostava, in
 - plačilni roki iz točke (ii) začnejo teči od datuma dostave;
- (b) kupec odpove naročila hitro pokvarljivih kmetijskih in živilskih proizvodov v tako kratkem roku, da za dobavitelja ni mogoče razumno pričakovati, da bo našel nadomesten način za trženje ali uporabo teh proizvodov; odpoved v roku, krajšem od 30 dni, se vedno šteje kot kratek rok; države članice lahko za določene sektorje v ustrezno utemeljenih primerih določijo roke za odpoved, krajše od 30 dni;
- (c) kupec enostransko spremeni pogoje sporazuma o dobavi kmetijskih in živilskih proizvodov, ki zadevajo pogostost, način, kraj, roke ali obseg dobave ali dostave kmetijskih in živilskih proizvodov, standarde kakovosti, plačilne pogoje ali cene oziroma ki zadevajo opravljanje storitev, kolikor so te izrecno navedene v odstavku 2;
- (d) kupec od dobavitelja zahteva plačila, ki niso povezana s prodajo kmetijskih in živilskih proizvodov dobavitelja;
- (e) kupec od dobavitelja zahteva, da plača za poslabšanje ali izgubo kmetijskih in živilskih proizvodov oziroma za oboje, do katerih pride v prostorih kupca ali po prenosu lastništva na kupca, kadar tako poslabšanje ali izguba ni posledica malomarnosti ali krivde dobavitelja;
- (f) kupec zavrne pisno potrditev pogojev sporazuma o dobavi med kupcem in dobaviteljem, za katere je dobavitelj zaprosil za pisno potrditev; ta določba se ne uporablja, kadar sporazum o dobavi zadeva proizvode, ki jih član organizacije proizvajalcev, vključno z zadrugo, odda organizaciji proizvajalcev, katere član je dobavitelj, če statut te organizacije proizvajalcev ali pravila in odločitve, ki so v njem določeni ali iz njega izhajajo, vsebujejo določbe s podobnimi učinki, kot jih imajo pogoji sporazuma o dobavi;
- (g) kupec protipravno pridobi, uporablja ali razkrije poslovne skrivnosti dobavitelja v smislu Direktive (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁹⁾;
- (h) kupec dobavitelju grozi s trgovinskimi povračilnimi ukrepi oziroma takšne ukrepe izvede, če dobavitelj uveljavlja svoje pogodbenne ali zakonske pravice, vključno z vložitvijo pritožbe pri izvršilnih organih ali s sodelovanjem z izvršilnimi organi med preiskavo;
- (i) kupec od dobavitelja zahteva nadomestilo za stroške, nastale pri preučevanju pritožb strank v zvezi s prodajo proizvodov dobavitelja, čeprav ne gre za malomarnost ali krivdo dobavitelja.

Prepoved iz točke (a) prvega pododstavka ne posega v:

- posledice zamud pri plačilih in pravna sredstva iz Direktive 2011/7/EU, ki se z odstopanjem od plačilnih rokov iz navedene direktive uporabljajo na podlagi plačilnih rokov, določenih v tej direktivi,
- možnost kupca in dobavitelja, da se dogovorita o klavzuli o porazdelitvi vrednosti v smislu člena 172a Uredbe (EU) št. 1308/2013.

⁽⁹⁾ Direktiva (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o varstvu nerazkritega strokovnega znanja in izkušenj ter poslovnih informacij (poslovnih skrivnosti) pred njihovo protipravno pridobitvijo, uporabo in razkritjem (UL L 157, 15.6.2016, str. 1).

Prepoved iz točke (a) prvega pododstavka se ne uporablja za plačila:

- kupca dobavitelju, kadar se taka plačila izvedejo v okviru šolske sheme na podlagi člena 23 Uredbe (EU) št. 1308/2013,
- oseb javnega prava, ki zagotavljajo zdravstveno varstvo, v smislu točke (b) člena 4(4) Direktive 2011/7/EU:
- v sporazumih o dobavi med dobavitelji grozdja ali grozdnega mošta za proizvodnjo vina ter njihovimi neposrednimi kupci, pod pogojem:
 - (i) da so posebni plačilni pogoji za prodajne posle vključeni v standardne pogodbe, za katere so države članice na podlagi člena 164 Uredbe (EU) št. 1308/2013 pred 1. januarjem 2019 določile, da so zavezujoče, in če države članice to razširitev standardnih pogodb s tem datumom obnovijo brez večjih sprememb plačilnih pogojev v škodo dobaviteljev grozdja ali grozdnega mošta, in
 - (ii) da so sporazumi o dobavi med dobavitelji grozdja ali grozdnega mošta za proizvodnjo vina in njihovimi neposrednimi kupci večletni ali postanejo večletni.

2. Države članice zagotovijo, da so prepovedane vsaj vse naslednje trgovinske prakse, razen če so bile jasno in nedvoumno vnaprej dogovorjene v sporazumu o dobavi ali poznejšem sporazumu med dobaviteljem in kupcem:

- (a) kupec neprodane kmetijske in živilske proizvode vrne dobavitelju, ne da bi plačal za te neprodane proizvode ali ne da bi plačal za odstranitev teh proizvodov ali oboje;
- (b) dobavitelju se zaračuna plačilo kot pogoj za skladiščenje, razstavljanje ali uvrstitev njegovih kmetijskih in živilskih proizvodov v ponudbo ali omogočanje dostopnosti takih proizvodov na trgu;
- (c) kupec od dobavitelja zahteva, da v celoti ali delno krije stroške popustov za kmetijske in živilske proizvode, ki jih je kupec prodal v okviru promocije;
- (d) kupec od dobavitelja zahteva plačilo za oglaševanje kmetijskih in živilskih proizvodov, ki ga izvede kupec;
- (e) kupec od dobavitelja zahteva plačilo za trženje kmetijskih in živilskih proizvodov, ki ga izvede kupec;
- (f) kupec dobavitelju zaračuna stroške osebja za opremljanje prostorov, uporabljenih za prodajo proizvodov dobavitelja.

Države članice zagotovijo, da je trgovinska prakse iz točke (c) prvega pododstavka prepovedana, razen če kupec pred promocijo, ki jo je začel kupec, opredeli trajanje promocije in pričakovano količino kmetijskih in živilskih proizvodov, ki naj bi bili naročeni po znižani ceni.

3. Kadar kupec za primere iz točk (b), (c), (d), (e) ali (f) prvega pododstavka odstavka 2 zahteva plačilo, kupec dobavitelju na njegovo zahtevo zagotovi pisno oceno plačil na enoto ali skupnih plačil, kar je ustrezno, v zvezi s primeri iz točk (b), (d), (e) ali (f) prvega pododstavka odstavka 2 pa dobavitelju zagotovi tudi pisno oceno stroškov in podlago za to oceno.

4. Države članice zagotovijo, da prepovedi iz odstavkov 1 in 2 pomenijo prevladujoče obvezne določbe, ki se uporabljajo za vsak primer, ki spada na področje uporabe teh prepovedi, ne glede na pravo, ki bi se sicer uporabilo za sporazum o dobavi med strankama.

Člen 4

Imenovani izvršilni organi

1. Vsaka država članica imenuje enega ali več organov za izvrševanje prepovedi iz člena 3 na nacionalni ravni (v nadaljnjem besedilu: izvršilni organ) in o tem imenovanju obvesti Komisijo.
2. Če država članica na svojem ozemlju imenuje več kot en izvršilni organ, določi enotno kontaktno točko za sodelovanje med izvršilnimi organi in za sodelovanje s Komisijo.

Člen 5

Pritožbe in zaupnost

1. Dobavitelji lahko vložijo pritožbe bodisi pri izvršilnem organu v državi članici, v kateri je ustanovljen dobavitelj, bodisi pri izvršilnem organu v državi članici, v kateri je ustanovljen kupec, za katerega se sumi, da je izvajal prepovedano trgovinsko prakso. Izvršilni organ, pri katerem je vložena pritožba, je pristojen za izvršitev prepovedi iz člena 3.
2. Organizacije proizvajalcev, druge organizacije dobaviteljev in združenja takšnih organizacij imajo pravico vložiti pritožbo na zahtevo enega ali več svojih članov ali, kadar je ustrezno, na zahtevo enega ali več članov njihovih članic organizacij, kadar ti člani menijo, da so prizadeti zaradi prepovedanih trgovinskih praks. Druge organizacije z legitimnim interesom za predstavljanje dobaviteljev imajo pravico, da na zahtevo dobavitelja in v interesu tega dobavitelja vložijo pritožbe, pod pogojem, da so takšne organizacije neodvisne neprofitne pravne osebe.
3. Države članice zagotovijo, da izvršilni organ na zahtevo pritožnika sprejme potrebne ukrepe za ustrezno zaščito identitete pritožnika ali članov ali dobaviteljev iz odstavka 2 ter za ustrezno zaščito vseh drugih informacij, v zvezi s katerimi pritožnik meni, da bi razkritje takih informacij škodovalo interesom pritožnika ali navedenih članov ali dobaviteljev. Pritožnik opredeli morebitne informacije, v zvezi s katerimi zahteva zaupnost.
4. Države članice zagotovijo, da izvršilni organ, ki prejme pritožbo, v razumnem roku po prejemu pritožbe obvesti pritožnika o tem, kako namerava obravnavati pritožbo.
5. Države članice zagotovijo, da kadar izvršilni organ meni, da ni zadostne podlage za obravnavo pritožbe, o razlogih za to v razumnem roku po prejemu pritožbe obvesti pritožnika.
6. Države članice zagotovijo, da kadar izvršilni organ meni, da obstajajo zadostni razlogi za obravnavo pritožbe, v razumnem roku začne, izvaja in zaključi preiskavo pritožbe.
7. Države članice zagotovijo, da kadar izvršilni organ ugotovi, da je kupec kršil prepovedi iz člena 3, od kupca zahteva, naj preneha prepovedano trgovinsko prakso.

Člen 6

Pooblastila izvršilnih organov

1. Države članice zagotovijo, da ima vsak od njihovih izvršilnih organov potrebna sredstva in strokovno znanje za opravljanje svojih nalog, in mu podelijo naslednja pooblastila:
 - (a) pooblastilo, da na lastno pobudo ali na podlagi pritožbe začne in izvaja preiskave;
 - (b) pooblastilo, da od kupcev in dobaviteljev zahteva, naj predložijo vse potrebne informacije za izvajanje preiskav o prepovedanih trgovinskih praksah;
 - (c) pooblastilo, da v okviru svojih preiskav v skladu z nacionalnimi pravili in postopki izvaja nenapovedane inšpekcijske preglede na kraju samem;
 - (d) pooblastilo, da sprejme odločitve o ugotovitvi kršitve prepovedi iz člena 3 in od kupca zahteva, naj preneha s prepovedano trgovinsko prakso; organ se lahko vzdrži sprejetja takšne odločitve, če bi se z njo lahko razkrila identiteta pritožnika ali katera koli druga informacija, v zvezi s katero pritožnik meni, da bi tako razkritje škodovalo njegovim interesom, in pod pogojem, da je pritožnik to informacijo opredelil v skladu s členom 5(3);
 - (e) pooblastilo, da v skladu z nacionalnimi pravili in postopki storilcu kršitve naloži globe in druge enako učinkovite kazni ter začasne ukrepe ali začne postopek za naložitev takih glob, kazni in ukrepov;
 - (f) pooblastilo, da redno objavlja svoje odločitve, sprejete v skladu s točkama (d) in (e).

Kazni iz točke (e) prvega pododstavka morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne glede na naravo, trajanje, ponavljanje in resnost kršitve.

2. Države članice zagotovijo, da za izvajanje pooblastil iz odstavka 1 veljajo ustrezni zaščitni ukrepi v zvezi s pravico do obrambe v skladu s splošnimi načeli prava Unije in Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, med drugim tudi v primerih, ko pritožnik zahteva zaupno obravnavo informacij na podlagi člena 5(3).

Člen 7

Alternativno reševanje sporov

Države članice lahko brez poseganja v pravico dobaviteljev do vložitve pritožb iz člena 5 in pooblastila izvršilnih organov iz člena 6 spodbujajo prostovoljno uporabo učinkovitih in neodvisnih mehanizmov alternativnega reševanja sporov, kakršna je mediacija, z namenom rešitve sporov med dobavitelji in kupci v zvezi z uporabo nepoštenih trgovinskih praks s strani kupca.

Člen 8

Sodelovanje med izvršilnimi organi

1. Države članice zagotovijo, da izvršilni organi učinkovito sodelujejo drug z drugim in s Komisijo ter da si medsebojno pomagajo pri preiskavah s čezmejno razsežnostjo.

2. Izvršilni organi se sestanejo vsaj enkrat letno, da bi razpravljali o uporabi te direktive na podlagi letnih poročil iz člena 10(2). Izvršilni organi razpravljajo o najboljših praksah, novih primerih in novem razvoju na področju nepoštenih trgovinskih praks v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi ter izmenjujejo informacije, zlasti o izvedbenih ukrepih, ki so jih sprejeli v skladu s to direktivo, in svojih praksah izvrševanja. Izvršilni organi lahko sprejmejo priporočila, da bi spodbudili dosledno uporabo te direktive in izboljšali izvrševanje. Komisija organizira te sestanke.

3. Komisija vzpostavi in upravlja spletišče, ki omogoča izmenjavo informacij med izvršilnimi organi in Komisijo, zlasti v zvezi z letnimi sestanki. Komisija vzpostavi javno spletišče, na katerem so kontaktni podatki imenovanih izvršilnih organov in povezave do spletišč nacionalnih izvršilnih organov ali drugih organov držav članic, na katerih so informacije o predpisih, s katerimi se ta direktiva prenese v nacionalno pravo, iz člena 13(1).

Člen 9

Nacionalna pravila

1. Za zagotovitev višje ravni zaščite lahko države članice ohranijo ali uvedejo pravila za boj proti nepoštenim trgovinskim praksam, ki so strožja od pravil, določenih v tej direktivi, pod pogojem, da so takšna nacionalna pravila združljiva s pravili o delovanju notranjega trga.

2. Ta direktiva ne posega v nacionalna pravila za boj proti nepoštenim trgovinskim praksam, ki ne sodijo na področje uporabe te direktive, pod pogojem, da so takšna pravila združljiva s pravili o delovanju notranjega trga.

Člen 10

Poročanje

1. Države članice zagotovijo, da njihovi izvršilni organi objavijo letno poročilo o svojih dejavnostih, ki sodijo na področje uporabe te direktive, v katerem med drugim navedejo število prejetih pritožb in število odprtih ali zaključenih preiskav v prejšnjem letu. Poročilo za vsako zaključeno preiskavo vsebuje kratek opis zadeve, rezultat preiskave in po potrebi sprejeto odločitev, pri čemer veljajo zahteve glede zaupnosti iz člena 5(3).

2. Države članice do 15. marca vsako leto Komisiji pošljejo poročilo o nepoštenih trgovinskih praksah med podjetji v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi. Poročilo vsebuje zlasti vse ustrezne podatke o uporabi in izvrševanju pravil iz te direktive v zadevni državi članici v prejšnjem letu.

3. Komisija lahko sprejme izvedbene akte, s katerimi določi:
 - (a) pravila o informacijah, potrebnih za uporabo odstavka 2;
 - (b) ureditve za upravljanje informacij, ki jih morajo države članice poslati Komisiji, ter pravila o vsebini in obliki takih informacij;
 - (c) ureditve za posredovanje ali za dajanje na voljo informacij in dokumentov državam članicam, mednarodnim organizacijam, pristojnim organom v tretjih državah ali javnosti, ob upoštevanju varstva osebnih podatkov ter legitimnih interesov kmetijskih proizvajalcev in podjetij, da se varujejo njihove poslovne skrivnosti.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 11(2).

Člen 11

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Odbor za skupno ureditev kmetijskih trgov, ustanovljen s členom 229 Uredbe (EU) št. 1308/2013. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 12

Ocena

1. Komisija do 1. novembra 2025 opravi prvo oceno te direktive ter Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij predloži poročilo o glavnih ugotovitvah te ocene. Tako poročilo po potrebi spremljajo zakonodajni predlogi.
2. V tej oceni sta med drugim ocenjeni vsaj:
 - (a) učinkovitost ukrepov, izvedenih na nacionalni ravni in namenjenih boju proti nepoštenim trgovskim praksam v verigi preskrbe s kmetijskimi in živilskimi proizvodi;
 - (b) učinkovitost sodelovanja med pristojnimi izvršilnimi organi, pri čemer so po potrebi opredeljeni načini za izboljšanje tega sodelovanja.
3. Poročilo Komisije iz odstavka 1 temelji zlasti na letnih poročilih iz člena 10(2). Komisija lahko države članice po potrebi zaprosi za dodatne informacije, vključno z informacijami o učinkovitosti ukrepov, ki so bili izvedeni na nacionalni ravni, ter učinkovitosti sodelovanja in medsebojne pomoči.
4. Komisija do 1. novembra 2021 Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij predloži vmesno poročilo o stanju prenosa v nacionalno pravo in izvajanju te direktive.

Člen 13

Prenos

1. Države članice do 1. maja 2021 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

Države članice začnejo te predpise uporabljati najpozneje 1. novembra 2021.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

*Člen 14***Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati peti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

*Člen 15***Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 17. aprila 2019

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednik
G. CIAMBA

II

(Nezakonodajni akti)

NOTRANJI AKTI IN POSLOVNIKI

SPREMEMBI POSLOVNIKA SODIŠČA

SODIŠČE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti njenega člena 253, šesti odstavek,

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in zlasti njenega člena 106a(1),

ob upoštevanju Protokola o Statutu Sodišča Evropske unije in zlasti njegovega člena 63,

ob upoštevanju, da je treba v Poslovniku opredeliti podrobna pravila za izvajanje mehanizma predhodne dopustitve pritožb iz člena 58a Protokola o Statutu Sodišča Evropske unije ter določiti tako podrobna pravila glede predložitve in preučitve predlogov za dopustitev pritožbe kot tudi konkreten potek postopka po taki preučitvi,

po odobritvi Sveta z dne 9. aprila 2019 –

SPREJME TI SPREMEMBI SVOJEGA POSLOVNIKA:

Člen 1

V naslovu V Poslovnika Sodišča z dne 25. septembra 2012 ⁽¹⁾ se vstavi to poglavje:

„Poglavje 1a

PREDHODNA DOPUSTITEV PRITOŽB IZ ČLENA 58A STATUTA

Člen 170a

Predlog za dopustitev pritožbe

1. V primerih iz člena 58a, prvi in drugi odstavek, Statuta pritožnik pritožbi priloži predlog za dopustitev pritožbe, v katerem navede pomembno vprašanje, ki ga pritožba odpira za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije, in ki vsebuje vse potrebne elemente, ki Sodišču omogočajo, da o tem predlogu odloči. Če tak predlog ni vložen, podpredsednik Sodišča razglasi pritožbo za nedopustno.

2. Predlog za dopustitev pritožbe ni daljši od sedmih strani, ki morajo biti pripravljene ob upoštevanju vseh formalnih zahtev, ki so navedene v Praktičnih navodilih za stranke v zvezi z zadevami, predloženimi Sodišču, ki so bile sprejete na podlagi tega poslovnika.

3. Če predlog za dopustitev pritožbe ni v skladu z zahtevami iz prejšnjega odstavka, sodni tajnik pritožniku določi kratek rok za odpravo njegovih pomanjkljivosti. Če pritožnik tega v določenem roku ne stori, podpredsednik Sodišča na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odloči, ali je zaradi nespoštovanja te formalnosti pritožba nedopustna iz formalnih razlogov.

⁽¹⁾ UL L 265, 29.9.2012, str. 1, kakor je bil spremenjen 18. junija 2013 (UL L 173, 26.6.2013, str. 65) in 19. julija 2016 (UL L 217, 12.8.2016, str. 69).

Člen 170b

Odločitev o predlogu za dopustitev pritožbe

1. Sodišče čim prej odloči o predlogu za dopustitev pritožbe.
2. Odločitev o tem predlogu na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca sprejme posebej za to ustanovljeni senat, ki mu predseduje podpredsednik Sodišča in katerega člana sta med drugim sodnik poročevalec in predsednik senata treh sodnikov, v katerega je sodnik poročevalec dodeljen na dan vložitve predloga.
3. O predlogu za dopustitev pritožbe se odloči z obrazloženim sklepom.
4. Če se pritožba glede na merila iz člena 58a, tretji odstavek, Statuta deloma ali v celoti dopusti, se postopek nadaljuje v skladu s členi od 171 do 190a tega poslovnika. Sklep iz prejšnjega odstavka se skupaj s pritožbo vroči strankam v zadevi pred Splošnim sodiščem, in če se pritožba deloma dopusti, se navedejo pritožbeni razlogi ali deli pritožbe, na katere se mora nanašati odgovor na pritožbo.
5. Sodni tajnik o odločitvi glede dopustitve pritožbe nemudoma obvesti Splošno sodišče, in če niso bili stranke v zadevi pred Splošnim sodiščem, na katero se nanaša pritožba, države članice, Evropski parlament, Svet in Evropsko komisijo.“

Člen 2

Ti spremembi Poslovnika, ki sta verodostojni v jezikih iz člena 36 tega poslovnika, se objavita v *Uradnem listu Evropske unije* in začeta veljati prvi dan meseca, ki sledi mesecu njune objave.

V Luxembourg, 9. aprila 2019

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL